

MEG CABOTOVÁ

Povinnosti
PRINCEZNY

MEG CABOTOVÁ

Povinnosti

PRINCEZNY

KNÍŽNÍ KLUB

Princess in Waiting

Copyright © 2003 by Meggin Cabot

Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k s

Translation © Eva Lapáčková, 2004 ,

ISBN 80-242-1202-1

Walteru Schretzmanovi
a mnoha dalším,
kteří tak nezištně rozsévají bohatství
po celém New Yorku.
Nemyslete si, že jsme si toho nevšimli.
Díky.

Poděkování

Mnohokrát děkuji Beth Aderové, Alexandře Alexo, Jennifer Brownové, Kim Goad Floydové, Darcymu Jacobsovi, Lauře Langlieové, Amandě Macielové, Abby McAdenové a Benjaminu Egnatzovi.

Opožděné díky celé rodině Beckhamové a zvláště Julii, která mi tak velkoryse dovolila vypůjčit si Mollyin zvyk polykat ponožky!

„Kdybych byla princeznou,“ zamumlala, „Mohla bych rozsévat bohatství mezi lid. Ale i když jsem princezna jenom jako, můžu si vymýšlet maličkosti, které bych udělala pro ostatní. Budu předstírat, že dělat maličkosti pro ostatní je totéž jako rozsévat bohatství.“

MALÁ PRINCEZNA
Frances Hodgson Burnettová

Čtvrtek, 1. ledna, půlnoc

knížecí ložnice v Genovii

MÁ NOVOROČNÍ PŘEDSEVZETÍ
SEPSALA PRINCEZNA AMÉLIE MIGNONETTE
GRIMALDI THERMOPOLIS RENALDO,
STÁŘÍ 14 LET A 8 MĚSÍCŮ

1. Přestanu si kousat nehty, i ty falešné.
2. Přestanu lhát. Grandmère stejně vždycky pozná, že lžu, protože kdykoliv si začnu vymýšlet, prozradí mě moje proraďné nosní dírky, které se rozšíří. Takže ani nemá cenu se snažit.
3. Už nikdy se během televizního projevu ke genovskému lidu neodchýlím od předem připraveného scénáře.
4. Přestanu omylem říkat před dvorními dámami *merde*.
5. Přestanu škemrat na svém genovském bodyguardu Francoisovi, aby mě naučil francouzská sprostá slova.
6. Omluvím se Genovské asociaci pěstitelů oliv za incident s peckou.
7. Omluvím se knížecímu kuchaři, že jsem podstrčila ten plátek *foie gras* Grandměřinu psovi (ale já jsem palácovou kuchyni opakovaně upozorňovala, že játra nejím).
8. Přestanu genovským reportérům kázat o škodlivosti kouření. Pokud chtějí všichni umřít na rakovinu plic, mají na to právo.
9. Dosáhnu seberealizace.
10. Přestanu pořád myslet na Michaela Moscovitze.

Ne, počkat. Klidně můžu myslet na Michaela Moscovitze,
PROTOŽE SPOLU TEĎ CHODÍME!!!!!!!!!!

MT + MM = LÁSKA VĚČNÁ NEKONEČNÁ

Pátek, 2. ledna, 2 hodiny odpoledne,

Genovský parlament

Víte, měla bych teď mít prázdniny. No fakt. Právě teď mám zimní prázdniny. Měla bych se bavit a načerpávat duševní síly na další pololetí, které nebude nijak jednoduché, protože postoupím do matiky II, o zdravotní výchově ani nemluvě. Všichni ve škole mi záviděli: *Ty se tak máš, budeš na Vánoce na hradě a budou tě tam obskakovat dvorní dámy...*

Tak za prvé, bydlet na hradě není vůbec žádná výhra. Protože – hádejte co? Hrady jsou děsně staré. No dobrá, náš hrad možná nepostavili na začátku našeho letopočtu nebo kdy to moje prapraprababíčka princezna Rosagunde začala vládnout Genovii. Ale postavili ho někdy v sedmnáctém století, a můžu vám říct, že v sedmnáctém století neměli:

1. kabelovku
2. ADSL
3. záchody

I když tu teď samozřejmě je satelit, připomínám, že tady bydlí táta – a jediné programy, co jsou tu nastavené, je CNN, CNN Financial News a golfový kanál. Kde je, ptám se, MTV 2? Kde je kanál s filmy pro ženy?

Ne že by na tom záleželo. Stejně mě tu celou dobu honí od čerta k ďáblu. Nemám zrovna čas uvažovat s dálkovým ovládáním v ruce, jestli zrovna nedávají nějaký film s Tracey Goldovou.

A co záchody? Řeknu vám jenom to, že v sedmnáctém století se toho zrovna moc nevědělo o odpadních systémech. Takže když se teď, o čtyři sta let později, pokusíte spláchnout třeba jen o čtvereček toaletního papíru víc, než byste měli, způsobíte miniaturní tsunami.

Tady to máte. Můj život v Genovii.

Každý, koho znám, tráví zimní prázdniny na lyžích v Aspenu nebo se opaluje v Miami.

Ale já? Co že to dělám o prázdninách já?

No, tady máte pár ukázek mého dosavadního programu, z nového diáře, který jsem dostala od Grandmère k Vánocům (která holka by si nepřála k Vánocům *diář*?).

Neděle, 21. prosince

Program

Příjezd do Genovie. Díky velkému sáčku bonbonů zkonsumovanému během letu jsem málem pozvracela oficiální uvítací komisi, která mě přišla přivítat na letiště.

Už celý jeden den jsem neviděla Michaela. Zkoušela jsem se dovolat k jeho prarodičům, u kterých Moscovitzovi tráví zimní prázdniny, ale nikdo to nebral. Možná proto, že v Genovii je o šest hodin víc než v Boca Raton na Floridě.

Pondělí, 22. prosince

Program

Při prohlídce křižníku *Prince Phillipa* jsem zakopla o kotvu a omylem shodila do genovského přístavu admirála Pepina. Nic se mu ale nestalo. Vytáhli ho harpunou.

Proč jsem v téhle zemi jediná, kdo si myslí, že znečišťování životního prostředí je vážný problém? Každý, kdo kotví s jachtou v genovském přístavu, by se měl opravdu zamyslet nad tím, co všechno hází přes palubu. Chci říct, například želvy často uvíznou nosem v umělohmotných smyčkách od balíků piva a potom umřou hlady, protože nemůžou otevřít tlamu, aby se najedly. Stačilo by, aby lidi ty smyčky přestřihli, než je zahodí do moře, a všechno by bylo v pořádku.

Teda, ne *úplně* v pořádku, protože v první řadě je nesprávné házet do moře odpadky.

Nemůžu prostě jen tak stát a dívat se, jak se bezbranná zvířata trápí kvůli několika hlupákům závislým na krému na opalování.

Dva dny jsem neviděla Michaela. Dvakrát mu zkoušela volat. Poprvé to nikdo nebral, napodruhé to zvedla Michaelova babička a oznámila mi, že jsem ho právě prošvihla, protože šel do lékárny vyzvednout dědečkovi pudr na nohy. To je celý on, vždycky myslí nejdřív na ostatní.

Úterý, 23. prosince

Program

Při snídani s Genovskou asociací pěstitelů oliv jsem prohlásila, že nezvyklá sucha trápící středomořskou oblast musí být vážně „pecka“. Nikomu to nepřišlo jako zvlášť dobrý vtip, hlavně ne členům Asociace pěstitelů oliv.

Tři dny jsem neviděla Michaela. Kvůli incidentu s peckou jsem neměla čas mu zavolat.

Středa, 24. prosince

Program

Přednesla jsem v televizi vánoční projev k občanům Genovie. Přitom jsme se poněkud odchýlila od připraveného scénáře zmínkou o výnosech plynoucích pěti newyorským obvodům z parkovacích automatů. Vyslovila jsem domněnku, že zavedení parkovacích automatů v Genovii by nejen značnou měrou přispělo k posílení ekonomiky, ale také by odradilo jednodenní výletníky, kteří nejsou ochotní platit. Nemám tušení, proč Grandmère tak vyváděla. Newyorské parkovací automaty nejsou obludy znetvořující scénérii. Většinu času je ani nevnímám.

Čtyři dny N. M. (neviděla Michaela)

Čtvrtek, 25. prosince, Vánoce

Program

KONEČNĚ JSEM MLUVILA S MICHAELEM!!!!!!!!!! Podařilo se mi dovolat. Konverzace ale poněkud vázla, protože v místnosti, odkud jsem volala, byl můj táta, babička a bratranec René, a v místnosti, kde Michael hovor přijímal, byli jeho rodiče, prarodiče a sestra.

Chtěl vědět, jestli jsem dostala něco hezkého k Vánocům, tak jsem mu řekla, že ne, jenom diář a žezlo. Chtěla jsem mobil. Zeptala jsem se Michaela, jestli dostal něco hezkého k chanuce, a on na to, že ne, jenom barevnou tiskárnu. Což znamená, že je na tom pořád líp než já. I když žezlo se osvědčilo na čištění nehtů.

Jsem strašně ráda, že na mě Michael nezapomněl. Víím, že je můj kluk mnohem dokonalejší než většina zástupců jeho živočišného druhu – tedy mužských. Ale každý ví, že mužští jsou jako psi, jejich krátkodobá paměť je naprosto nulová. Řeknete jim, že vaše nejoblíbenější hrdinka je Xena, a než se stačíte vzpamatovat, už každému vykládají, že ze všech hrdinek máte nejraději Xicu. Nemůžete jim to mít za zlé, jejich mozky jsou prostě přehlcené všemi těmi informacemi o modemech a Star Treku a nejnovějším cédéčku Limp Bizkit a vůbec.

Michael je v tomhle úplně stejný jako ostatní. Jistě, je nejlepším studentem z celé třídy a zkoušky udělal s vynikajícím prospěchem a okamžitě ho přijali na jednu z nejprestižnějších univerzit v celých Státech. Ale stejně mu trvalo celou věčnost, nežli se přiznal, že mě má rád. A to až po tom, co jsem mu posílala všechny ty anonymní vzkazy. Které, jak se ukázalo, nebyly až tak anonymní, protože celou dobu věděl, že jsou ode mě. Díky všem mým kamarádkám včetně jeho sestřičky, které prostě za nic na světě nedokážou udržet jazyk za zuby.

Ale to je fuk. Chci jenom říct, že pět dní bez jediné zprávy od vaší opravdové lásky je hrozně dlouhá doba. I když Tinin kluk, Dave Farouq El-Abar, jí taky někdy tak dlouho nezavolá a Tina je pak přesvědčená, že potkal nějakou lepší holku, nežli je ona. Dokonce

mu jednou řekla, že ho miluje a že jí vadí, když nevolá. Jediný výsledek byl, že jí přestal volat úplně, protože se ukázalo, že má strach z vážných vztahů.

Pro Michaela by byla hračka potkat lepší holku, než jsem já. Totiž, určitě existují milióny holek, které jsou zajímavé něčím jiným než jenom tím, že by byly princezny. A určitě nemusejí trávit prázdniny zavřené v paláci s bláznivou babičkou a jejím příšerným plešatým pudlem.

Pokaždé, když Tina začne být přesvědčená, že ji Dave chce opustit, všichni říkáme: „To víš, že ne.“ Ale já začínám teprv teď opravdu chápat, jak jí je.

Mluvila jsem s mámou a s panem Gianinim. Mají se oba dobře, i když máma ještě pořád nechce dovolit doktorovi, aby jí řekl, jestli bude mít holku nebo kluka. Tvrdí, že to nechce vědět, protože kdyby to měl být kluk, netlačila by, aby nepřivedla na svět dalšího mužského utlačovatele. (Pan G. říká, že z ní mluví hormony, ale já si nejsem tak jistá. Když máma chce, dokáže být proti mužské části populace dost zaujatá.) Dali mi k telefonu Louie, abych mu mohla popřát hezké Vánoce, a on vztekle prskal, takže vím, že se má taky dobře.

5 D. N. M.

Pátek, 26. prosince

Program

Byla jsem přinucená sledovat tátu a bratrance Reného při charitativním golfovém turnaji proti Tigeru Woodsovi. Tiger vyhrál (žádné velké překvapení) vzhledem k tomu, že táta není nejmladší, a René se přiznal, že večer předtím absolvoval další ochutnávku grappy. Golf je nejnudnější sport na světě, s výjimkou póla. Sledovat tátu a bratrance Reného při pólu mě hodlají donutit za měsíc. I když René vlastně ani není můj skutečný bratranec. Jestli, tak přinejmenším z jedenáctého kolena.

A přestože je princ, italské zákony mu zakazují třeba jen vstoupit do země, protože socialisté vyhnali celou italskou královskou rodinu. Palác, ve kterém žili předkové chudáka Reného, dneska patří slavnému návrháři bot, který ho přestavěl na letovisko pro bohaté Američany, aby si tam mohli zajet na víkend, vařit si vlastní špagety a popíjet dvě stě let starý balzamický ocet.

Ale zdá se, že Renému to nevádí, protože tady v Genovii ho stále všichni oslovují „Vaše Veličenstvo“ a požívá tady všech výsad člena vládnoucí rodiny.

Jenže i tak – jenom proto, že je René o čtyři roky starší a je princ a nastoupil do francouzské obchodní školy, nemá právo se nade mě povyšovat. Totiž, já si myslím, že hazardní hry jsou nemorální a šťve mě, že René tráví tolik času u rulety, místo aby se věnoval něčemu produktivnějšímu.

Zmínila jsem se o tom před ním. Prostě se mi zdá, že René potřebuje objevit v životě jiné hodnoty, nežli je rychlá jízda v alfé romeo nebo máchání se v palácovém bazénu oblečený jenom v miniaturních černých plavkách, které jsou právě teď tady v Evropě v módě. (Poprosila jsem tátu, aby proboha alespoň on zůstal u boxerek, což naštěstí udělal.)

No jo – René se mi vysmál do očí.

Ale aspoň můžu klidně spát, protože vím, že jsem udělala všechno, co je v mých silách, abych jednomu do sebe zahleděnému princovi vysvětlila, že dělá chybu.

6 D. N. M.

Sobota, 27. prosince

Program

Naprosto depresivní den. Pětadvacáté výročí dědečkovy smrti. Musela jsem věšet věnec na hrob, obléct si černý závoj atd. Závoj se mi připlácl na rtěnku a nemohla jsem ho odfouknout. Nakonec jsem si ho musela stáhnout a klobouk mi uletěl do genovského přístavu. Princ René ho s pomocí několika ochotných nudistek vylovil, ale klobouk je pochopitelně zničený.

,

7 D. N. M.

Neděle, 28. prosince

Program

Princ René byl přistižen, jak baví ochotné nudistky v bazénu. Táta naprosto šílel, protože si myslí, že by René v osmnácti letech měl brát ohled na to, že je považován za „kontinentálního prince Williama“, tedy bez korunních klenotů, protože Reného rodina už má jenom jméno a nic jiného, a že by si měl uvědomit, že se ho ty dívky jenom snaží využít. René prohlásil, že pokud ho budou využívat takhle, vůbec mu to nevadí, a když to nevadí jemu, proč že by to mělo vadit tátovi? To ale samozřejmě tátu rozzuřilo ještě víc. Měla jsem Reného varovat, že se nevyplácí mému tátovi odporovat v momentě, kdy mu na čele vystoupí žíla, ale nebylo na to dost času.

Pokoušela jsem se zavolat Michaelovi, čtyři hodiny měl obsazeno. Určitě byl na internetu. Poslala bych mu mail, ale jediné počítače v paláci jsou v administrativní budově a kanceláře byly zamčené.

8 D. N. M.

Pondělí, 29. prosince

Program

Setkání s genovskými provozovateli kasin. Rozladilo mě, že trvají na neplacených parkovacích místech pro své klienty. Snažila jsem se jim vysvětlit, o kolik vyšší zisky by jim plynuly z parkovacích automatů, jenomže moje argumenty zavrhli.

Poprosila jsem tátu o klíč od administrativní budovy, abych mohla Michaelovi posílat maily, kdy budu chtít – ale táta můj požadavek taky zavrhl, protože minulý týden přistihli Reného, jak si v kanceláři xeroxuje nahý zadek. Ujistila jsem tátu, že bych něco tak pitomého neprovedla ani za nic, protože nejsem královský bezdomovec v bikinách, kterému v žilách koluje trochu moc testosteronu, ale bylo to jako házet hrách na zeď.

Devět dní jsem neviděla Michaela a myslím, že se z toho ZBLÁZNÍM!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Úterý, 30. prosince

Program

ZPRÁVA OD MICHAELA! Předala mi ji jedna z telefonních operátorek v paláci. Zpráva zní: *Chybíš mi, zkusím zavolat o bonne nuit*. Zeptala jsem se operátorky, jestli si je jistá, že to Michael řekl právě takhle. Tvrdí, že ano. Akorát že mi to nedává vůbec smysl. *Bonne nuit* znamená „dobrou noc“ a není to žádný časový údaj. Možná existuje nějaké slovo v klingonštině, které zní podobně jako *bonne nuit*? Neměla jsem ale čas zavolat Michaelovi zpátky, protože jsem strávila celý den zavřená s genovským ministrem obrany, který mi vysvětloval, co je zapotřebí udělat, pokud by došlo k naprosto nepravděpodobnému útoku nepřátelských bojových sil.

10 D. N. M.

Středa, 31. prosince

Program

Seděla jsem modelem pro knížecí portrét. Nesměla jsem se hýbat a už vůbec ne smát. Což bylo opravdu těžké, protože Rommel, babiččin miniaturní pudl, se motal po místnosti s takovým tím umělohmotným trychtýřem kolem krku, který dostal, aby si nelízal srst – nebo to, co mu z ní zbývá. Rommel je jediný pes, kterého znám, co trpí duševní poruchou, která se projevuje chorobným nutkáním lízat si srst. Všichni veterináři v Americe si mysleli, že Rommel přišel o srst kvůli alergii. Když jsme přijeli do Genovie, palácový veterinář se na něj jenom podíval a prohlásil: „Alors! Chorrrobne nutkáni!“

Ne že bych se chtěla smát utrpení němé tváře, ale Rommel byl legrační, protože díky tomu trychtýři přišel o periferní vidění a pořád naráží do vystavených brnění a podobně.

Knížecí malíř prohlásil, že ze mě zešediví. Pustil mě dřív, abych se mohla zúčastnit silvestrovské oslavy v paláci. Byla to otrava, protože tam nebyl Michael, aby mi mohl dát o půlnoci pusu. Zkoušela jsem mu volat, ale Moscovitzovi byli nejspíš na oslavě někde na pláži nebo u bazénu, protože to nikdo nebral.

Víte, čeho je na Floridě spousta? Párty na pláži a u bazénu. A víte, kdo na takové párty chodí? Holky v bikinách. Jako v tom filmu *Osudové léto*. Jako Kate Bosworthová, co měla jedno oko modré a jedno hnědé a miniaturní kráťasy. Jo, přesně takové. Jak může člověk soupeřit s holkou, která má každé oko jiné a surfuje? Nevíte????

René se mě o půlnoci pokusil políbit, ale poslala jsem ho, ať radši políbí Grandmère. Vypil tolik šampaňského, že to opravdu udělal. Grandmère ho praštila dekorativní labutí vyřezanou z ananasu.

11 D. N. M.

Čtvrtek, 1. ledna

Program

PŘIŠEL E-MAIL OD MICHAELA!!!!!!!!!! René ukradl klíč od kanceláří, protože prohlásil, že si musí „něco najít“ na internetu (přistihla jsem ho pak, jak se probírá archivem nějaké seznamky), a já jsem šla zrovna kolem do bazénu, tak jsem ho donutila, aby mě pustil dovnitř. Reného tak bolela hlava ze všeho toho šampaňského, které vypil včera večer, že se se mnou ani nehádal.

Takže jsem se dostala na internet a měla jsem tam mail od Michaela!!!!!!!!!! Jak se zdá, nebyl včera večer na párty s holkami, co vypadají jako Kate Bosworthová.

Mio (psal), mrzí mě, že jsem včera zmeškal tvůj telefonát. Byl jsem na silvestrovském večíрку s babičkou a dědou a jejich spolkem důchodců (hráli Rickyho Martina a mysleli si, jak nejsou in). Dostala jsi můj vzkaz? No nic, šťastný nový rok, opravdu mi chybíš, a tak dál.

P. S.: To tě tam drží zamčenou ve věži nebo co? Protože i ve vězení máš právo dostat se občas k telefonu. Mám přijet do Genovie a vyšplhat ti po copu, abych tě vysvobodil?

No řekněte, viděli jste někdy romantičtější dopis? Opravdu mu chybím *a tak dál*! A víte, co *a tak dál* znamená. Miluje mě. No ne? Neznamená *a tak dál*, že mě miluje?

Udělala jsem chybu a zeptala jsem se Reného. Prohlásil, že mužský, co nedokáže přenést na papír skutečné city, které chová, není pravý chlap.

Řekla jsem mu, že to nebyl papír, ale e-mail, což je něco jiného. No ne?

Celý den jsem strávila návštěvou pacientů v genovské Všeobecné nemocnici. Depresivní, ne kvůli pacientům, ale kvůli klaunovi, kterého nemocnice najala, aby bavil nemocné děti. NESNÁŠÍM KLAUNY!!!!!! Klauni mě děsí od té doby, co jsem četla *To* od Stephena Kinga, které taky natočili jako film a hrál v něm ten kluk z *The Waltons*. Je to hrůza, jak spisovatelé vezmou něco tak nevinného, jako je klaun, a udělají z toho největší zlo na světě! Celou

dobu v nemocnici jsem se snažila klaunovi vyhýbat, pro případ, že by byl zplozencem pekla.

12 D. N. M.

A teď tady sedím, 2. ledna, na schůzi genovského parlamentu a snažím se předstírat, že dávám pozor, jak se pár starých chlápků v parukách dohaduje o parkování.

Což je, přiznávám, jediné moje vina. Chci říct, kdybych nikdy nezačala mluvit o parkovacích automatech, nemusela bych tady být.

Jak ale mohli netušit, že když nevybíráme poplatky za parkování, lidi z Francie a Itálie přijíždějí houfněji autem, místo aby si koupili lístek na vlak!? Čímž samozřejmě blokuji genovské ulice a zatěžují naši už beztak chátrající infrastrukturu!

Ale nejspíš by mi mělo dělat radost, že se můj návrh bere tak vážně. Totiž, jasně, *jsem* genovská princezna, ale co můžu vědět? To, že jsem se narodila jako knížecí dcera a že na škole Alberta Einsteina chodím do speciálky, ještě neznamena, že mám nějaké speciální nadání. Ve skutečnosti je to naopak. Nemám vůbec *žádné* nadání, jsem naprosto průměrná ve všem, na co si vzpomenete, možná kromě velikosti bot. A do speciálky mě zařadili vlastně proto, že jsem propadala z matematiky a potřebovala hodinu navíc, abych všechno dohnala.

Takže když se to tak vezme, je od genovských poslanců opravdu hezké, že jsou ochotní brát v úvahu něco, co jsem řekla zrovna já.

Ale nedokážu se přinutit, abych jim byla vděčná, protože každá minuta, kterou tady musím strávit, je další minuta, kterou strávím odloučená od své lásky. Chci říct, je to už třináct dní a osm hodin, co jsem naposledy viděla Michaela. To jsou skoro dva týdny. A za celou tu dobu jsem s ním jenom jednou mluvila po telefonu, kvůli časovému rozdílu mezi Genovii a Spojenými státy a kvůli mému NESPRAVEDLIVÉMU, naprosto NEREALISTICKÉMU rozvrhu. Tím myslím – kde si mám při tom nabitém programu najít čas, abych zavolala svému klukovi? No kde?

To, jak se osud spíkl proti mně a Michaelovi, by donutilo k pláči i patnáctiletou holku. Ani jsem neměla čas koupit mu dárek k

narozeninám, které má za tři dny. Chodíme spolu teprve třináct dní a já už ho zklamám. Co se dá dělat, bude se muset postavit do fronty. Podle Grandmère, která to musí vědět, jsem neustálým zdrojem zklamání pro všechny: pro Michaela, pro genovský lid, pro tatku, pro ni, pro každého. Vážně to nechápu. Chci říct, vždyť jde jenom o *parkomaty*, propána.

Třináct dní a devatenáct hodin jsem neviděla Michaela.

Sobota, 3. ledna

Program

8.00 – 9.00

Snídaně s genovským jezdeckým olympijským týmem

Opravdu nemám nic proti lidem od koní, protože koně jsou bezva. Ale co má kuchyně v knížecím paláci proti *kečupu*? No vážně, od té doby, co jsem začala znovu jíst vajíčka a mléčné výrobky, protože nemůžu být bez sýra a u McDonalda se začali chovat humánněji ke slepicím, co pro ně snášejí vajíčka, je mojí nejoblíbenější snídaní vaječná omeleta se sýrem. ALE COPAK SI JI MŮŽU UŽÍT BEZ KEČUPU???? Až pojedu příště do Genovie, rozhodně si přibalím láhev Heinze.

9.30 – poledne

Slavnostní otevření nového oddělení moderního umění v Knížecí genovské galerii

To vám povím, že i já jsem lepší malíř než někteří z těchhle patlalů, a to nemám ani špetku talentu. Aspoň tam ale pověsili jeden z máminých obrazů (Portrét malířčiny dcery ve věku pěti let odmítající jíst Hot Dogy), což je dobře.

12.30 – 14.00

Oběd s japonským velvyslancem

Domo arigato.

14.30 – 16.30

Schůze genovského parlamentu

Už zase???? Celou dobu jsem myslela na Michaela. Když se Michael usmívá, někdy mu jeden koutek vystoupí výš než druhý. A taky má moc hezké rty. A opravdu moc hezké tmavé oči. Oči, které vidí až do hloubi mé duše. Hrozně se mi po něm stýská!!!!!! Tohle je hrůza. Měla bych zavolat Amnesty International – ODLOUČIT MĚ NA TAKOVOU DOBU OD KLUKA, KTERÉHO MILUJU, JE KRUTÝ A RAFINOVANÝ TREST!!!

17.00 – 18.00

Čaj s Genovskou historickou společností

Dozvěděla jsem se tady náhodou spoustu zajímavých věcí o některých mých příbuzných. Škoda, že byl princ René zrovna v Monte Carlu kupovat nového poníka. Mohl se taky trochu poučit.

19.00 – 22.00

Formální večeře se členy Genovské obchodní asociace

Dobrá, René měl kliku, že o tohle přišel.

14 D. N. M.

Myslím, že už to dlouho nevydržím.

Báseň pro M. M.

*Za mořem modrým a hlubokým
je Michael, daleko, já vím.
Dálka mě však nezmámí,
i když jsem ho neviděla čtrnáct dní –
protože v mém srdci dlí,
a bude dlít po zbytek dní.*

Vidím, že na sobě budu muset pořádně zapracovat, jestli mám
vyplodit přiléhavou ódu na svoji lásku.

Neděle, 4. ledna

Program

9.00 – 10.00

Mše v Genovské knížecí kapli

Myslela jsem, že mše v kostele má člověka naplnit pocitem duchovní podpory a radosti. Já jsem se cítila akorát ospalá.

10.30 – 16.00

Vyjíždka na knížecí jachtě s monackou knížecí rodinou

Proč jsem ta nejmní opálená osoba v Genovii? A co má René pořád s těmi bikinami? Chci říct, je na něm úplně vidět, že si o sobě myslí bůhvíco. A všechny ty holky, co na něj z mola pokřikují jménem, ho v tom jenom podporují. Zajímalo by mě, jestli by na něj tak letěly, kdyby jim někdo řekl, že jsem Reného přistihla, jak si před zrcadlem hraje na Enrique Iglesiase, s mým žezlem místo mikrofonu.

16.30 – 19.00

Hodina princeznování s Grandmère

Ani v Genovii nemám pokoj. Jako bych nevěděla, proč všichni kvůli tomu projevu tak vyvádějí. Chci říct, už jsem přísahala, že se nikdy víc při projevu pro obyvatelstvo Genovie neodchýlím od připraveného textu. Proč s tím musí pořád OTRAVOVAT?

19.00 – 22.00

Formální večeře s francouzským premiérem a jeho rodinou

René se na čtyři hodiny vypařil s premiérovou dvacetiletou dcerou. Tvrdili, že si byl99i jenom zahrát ruletu, ale jestli je to pravda, proč se na sebe po návratu tak šklebili? Jestli si René nebude dávat pozor, bude mít na starosti nějaké to princátko dřív, než počítal.

15 D. N. M.

Zkoušela jsem mu dneska dvakrát volat. Poprvé to vzala Michaelova babička a oznámila mi, že Michael šel do krámu koupit nový toner do tiskárny. Pak to vzal jeho táta a řekl, že Michal s Lilly šli do kina na nejnovější film s Jamesem Bondem. To má tak někdo kliku!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Pondělí, 5. ledna

Program

8.00 – 9.00

Snídaně s Genovskou baletní společností

To je poprvé, co jsem viděla Reného vzhůru před desátou.

9.30 – poledne

Návštěva baletního studia, soukromé představení Šípkové Růženky

Nevím, jestli má Lilly pravdu, když prohlašuje balet za sexistický. Chci říct, ti chlapi taky nosí přiléhavé kalhoty. Což je trochu moc instruktivní, jestli víte, co myslím.

12.30 – 14.00

Oběd s genovským ministrem turistiky

Copak nikdo nepřízná, že můj návrh s parkomaty má něco do sebe? Navíc – pěší turisté, kteří přijíždějí do genovského přístavu na výletních lodích, přispívají k ničení našich historicky významných mostů, například mostu Pont des Vierges (Most panen), který je pojmenovaný po mé pra-pra-pra-pra-pra-prababičce Agnes, co z něj skočila, protože se odmítala stát jeptiškou, jak chtěl její otec. (Dopadlo to dobře: vylovilo ji knížecí námořnictvo a ona pak k naprostému zděšení rodiny Ronaldů uprchla s kapitánem.) Je mi jedno, jaké procento hrubého národního produktu přinášejí Genovii jednodenní výletníci. Všechno ZNIČÍ!

14.30 – 16.30

Účast na tátově tiskové konferenci na téma: Globální úloha Genovie v současné mezinárodní ekonomice

Jasně. Může být něco ještě větší nuda? Michaele! Michaele! Kde jenom jsi, Michaele?

17.00 – 18.00

Čaj s Grandmère a dalšími členkami Genovského dámského dobročinného spolku

Polila jsem si čajem nové saténové střevíčky, které mi ladily se šaty. Teď ladí s čajem.

19.00 – 23.00

Formální večeře se známým bývalým vůdcem Sovětského svazu a jeho ženou

René se za celou večeři skoro ani neukázal. Po dezertu jsme ho našli, jak skotačí v zahradní fontáně s primabalerínou Genovského knížecího baletu. Táta zuřil. Pokusila jsem se ho uklidnit tím, že jsem zdvořile konverzovala s jeho novou přítelkyní, Miss České republiky, aby se cítila v rodině vítána, kdyby došlo k neočekávanému.

16 D. N. M.

Jestli to bude trvat ještě dlouho, nejspíš oněmím jako ta holka ve *Žhářce* a začnu si myslet, že je táta klobouk.

Úterý, 6. ledna

Komnata genovské princezny

VOLAL MI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Jenže já jsem tu (jako obvykle) nebyla. Byla jsem v Genovské knížecí opeře a sledovala pitomou La Bohème, která se mi docela líbila, dokud všechny moje oblíbené postavy NEUMŘELY.

Nechal vzkaz u operátorky. Stálo v něm: *Ahoj*.

Ahoj! Michael mi řekl AHOJ!

Zkoušela jsem mu pochopitelně zavolat zpátky, hned jak jsem se dostala k telefonu, jenže všichni Moscovitzovi si vyrazili do restaurace využít důchodcovskou slevu na drůbež, kromě paní Moscovitzové, která musela zůstat doma kvůli jedné pacientce trpící nákupní obsesí (složila se kvůli všem těm povánočním slevám).

Paní Moscovitzová slíbila, že Michaelovi určitě vyřídí, že jsem mu volala. Vzkázala jsem mu: *Ahoj*.

Tedy, chtěla jsem říct něco romantičtějšího, ale jak se ukázalo, je vážně těžké posílat milostné vzkazy po mámě vašeho kluka.

No páni, Grandmère už na mě zase ječí. Celý den mi dělá přednášky ohledně pitomého plesu, který se chystá mně na rozloučenou, těsně předtím, než pojedu zpátky do Ameriky... za Michaelem.

Jde o to, že na plese bude princ William, protože stejně přijede do Genovie na ten charitativní zápas v pólu, co se ho zúčastní i táta a René. Grandmère se bojí, že se před Williamem zase dopustím nějakého *faux pas* – jako při svém projevu v televizi.

Copak si myslí, že se budu s princem Williamem bavit o parkomatech? To zrovna!

„Já vážně nevím, co to s tebou je,“ hučí do mě Grandmère. „Od té doby, co jsme odjeli z New Yorku, chodíš s hlavou v oblacích. Ještě víc než obvykle.“ Mhouří na mě oči – což vypadá vždycky hrůzostrašně, protože Grandmère má kolem víček vytetované černé oční linky, aby si je nemusela po ránu malovat a mohla ušetřený čas věnovat tomu, že si holí obočí a kreslí si pak namísto něj nové. „Nemyslíš snad pořád na toho hochy?“

Ten hoch je Michael. Grandmère o něm tak začala mluvit od chvíle, kdy jsem jí oznámila, že žiju jenom pro něj. Tedy – taky pro Tlust'ocha Louie, pochopitelně.

„Pokud mluvíš o Michaelu Moscovitzovi,“ odpověděla jsem povzneseně, „samozřejmě že na něj myslím. Protože ho nosím v srdci, jsem mu v myšlenkách stále nablízku.“

Grandmère šla místo odpovědi jenom odfrkla.

„Dětská láska,“ ušklíbala se. „To tě brzy přejde.“

To teda promiň, Grandmère, ale nepřejde. Jsem do Michaela zamilovaná zhruba osm let, možná kromě těch čtrnácti dnů, kdy jsem si myslela, že jsem zamilovaná do Joshe Richtera. Osm let, to je víc než polovina mého života. Tak hluboký a stálý cit se jen tak nevytratí, ale nedá se očekávat, že ty bys ho mohla chápat, ty se svým primitivním přístupem k lidským emocím...

Nic z toho jsem ovšem neřekla nahlas, protože Grandmère má dlouhé ostré nehty, kterými do člověka s oblibou „omylem“ dloube.

A taky, i když opravdu žiju jenom pro Michaela, nepředpokládám, že bych si kdy kreslila do sešitu z matiky srdíčka a kytičky a kudrlinkatě se podepisovala *paní Moscovitzová*, jako to dělá Lana Weinbergerová (až na to, že se pochopitelně podepisuje *paní Richterová*). Nejenom proto, že je to úplná pitomost a protože nestojím o to potlačovat svou identitu tím, že přijmu jméno svého manžela, ale taky proto, že coby manžel genovské princezny bude Michael pochopitelně muset přijmout moje jméno. Ne Thermopolis. Renaldo. Michael Renaldo. Když to tak vezmu, vypadá to docela hezky.

Ještě třináct dní, než znovu uvidím světla New Yorku a Michaelovy tmavé oči. Pane Bože, ať se toho dožiju.

Jeho Veličenstvo Michael Renaldo

M. Renaldo, princ choť

Michael Moscovitz Renaldo Genovský

Sedmnáct dní jsem neviděla Michaela.

Středa, 7. ledna

Program

O dnešku můžu akorát říct, že jestli tihle lidé opravdu CHTĚJÍ ničit svoji infrastrukturu za přispění smradlavých terénních aut, ve kterých se vozí němečtí turisté, mají na to naprosté právo. Kdo jsem koneckonců já, abych jim v tom bránila?

Ach, málem jsem zapomněla – jsem jejich PRINCEZNA.

Čtvrtek, 8. ledna

Program

8.00 – 9.00

Snídaně se španělským velvyslancem

Zase bez kečupu!!!

9.30 – poledne

Dokončování knížecího portrétu

Nedovolili mi podívat se na hotový obraz. Uvidím ho až při oficiálním odhalení na plese. Doufám, že malíř vynechal obří bed'ar, co se mi začal dělat na bradě. Jinak to bude trapas.

12.30 – 14.00

Oběd s genovským ministrem financí

KONEČNĚ!!! Konečně někdo, kdo se mnou souhlasí v otázce finanční důležitosti parkovacích automatů. Ministr financí je *pašák*!

Grandmère to bohužel stále nepřesvědčilo. A Grandmère má na veřejné mínění mnohem větší vliv než táta nebo parlament.

14.30 – 16.30

Další přednáška o vhodných a nevhodných konverzačních tématech při setkání s princem Williamem

Příklad:

„Velice mě těší, že se s vámi setkávám.“ SPRÁVNĚ.

„Řekl vám někdy někdo, že vypadáte jako Heath Ledger?“ ŠPATNĚ.

V polovině přednášky se odněkud vynořil René, který byl na cestě do palácové posilovny, a navrhl, abych se Williama zeptala, jak to doopravdy bylo mezi ním a Britney Spearsovou. Grandmère prohlásila, že jestli to udělám, nechá mě příště, až pojede do Baden-Badenu na omlazovací kůru, hlídat Rommela. No nazdar, nevím, co je horší, jestli hlídání Rommela, nebo ta omlazovací kůra. Nebo René, když na to přijde.

19.00 – 23.00

*Formální večeře s největším vývozcem olivového oleje v
Genovii.*

Jasně.

Pátek, 9. ledna, 3 hodiny ráno

Ložnice v genovském knížecím paláci

Právě mě něco napadlo:

Když mi tenkrát večer na školním plese Michael řekl, že mě má rád, možná to myslel platonicky. Nemyslel lásku ve smyslu šírajících plamenů vášně. Víte, co myslím. Třeba mě má rád jenom jako kamarádku.

Až na to, že kamarádkám obvykle nestrkáte jazyk do pusy, no ne?

Teda, možná tady v Evropě se to tak dělá. Ale v Americe proboha ne.

Jenže Josh Richter mi taky strčil jazyk do pusy, když mě tenkrát před školou políbil, a ten do mě rozhodně nikdy zamilovaný nebyl!!!!!!!!!!!!

Jsem z toho celá špatná. No fakt. Já vím, že je pozdě v noci a měla bych se snažit co nejrychleji usnout, protože mám zítra slavnostně otevřít nový Genovský knížecí domov pro nalezence.

Jenže jak můžu spát, když je můj kluk na Floridě a možná mě má rád jenom jako kamarádku a zrovna teď v tuhle chvíli se třeba zamiloval do Kate Bosworthové? Totiž, na rozdíl ode mě je Kate Bosworthová alespoň v něčem dobrá (v surfování). Kate patří do speciálky, *já ne*.

Proč jen jsem tak pitomá? Proč jsem Michaela nepožádala, aby se vyjádřil přesněji, když řekl, že mě má rád? Proč jsem se nezeptala: „Jak mě máš rád? Jako kamarádku? Nebo jako životní partnerku?“

Jsem vážně idiot.

Už nikdy nebudu spát. Chci říct, jak bych mohla spát, když je docela dobře možné, že pro člověka, kterého miluju, jsem jenom kamarádka, které může občas dát francouzák?

Dá se udělat jenom jedno: zavolám jediné osobě, o které vím, že mi dokáže pomoci. A můžu jí zavolat, protože

1. u ní doma je teprve sedm večer a

2. dostala k Vánocům vlastní mobil, takže i když je právě na lyžích v Aspenu, stejně se jí dovolám, i kdyby zrovna byla na lanovce nebo tak něco.

Díkybohu, že mám v pokoji vlastní telefon. I když ven z paláce musím volat přes devítku.

20 D. N. M.

Pátek, 9. ledna

Ložnice v genovském knížecím paláci

Tina to vzala po prvním zazvonění! A vůbec nebyla na lanovce. Podvrkla si včera na sjezdovce kotník. Díky, Bože, že jsi Tině podvrkl kotník, aby tu byla, když se bez ní nemůžu obejít.

A nic to není, protože tvrdí, že to bolí jenom při chůzi.

Když jsem zavolala, byla Tina u sebe v hotelovém pokoji a dívala se na film v televizi (ve kterém Tori Spellingová hraje studentku, která si vydělává na školu prostitucí, podle skutečného příběhu).

Nejdřív mi dalo pořádně zabrat, abych Tinu donutila soustředit se na danou situaci. Pořád se ptala, o čem budu mluvit, až se setkám s princem Williamem. Pokusila jsem se jí vysvětlit, že podle Grandmère mu nesmím říct nic jiného než *Velice mě těší, že se s vámi setkávám*. Grandmère se zjevně bojí, abych zase nespustila o parkovacích automatech, což podle ní není dostatečně zajímavé téma.

A navíc, copak není jedno, co mu řeknu? Moje srdce patří jinému.

Tahle odpověď Tinu ani trochu neuspokojila.

„Přinejmenším,“ prohlásila, „můžeš od něj pro mě zjistit jeho mailovou adresu. Ne každý má to štěstí být v emocionálně uspokojivém romantickém vztahu jako ty, Mio.“

Její přítel Dave se totiž vyhýbá vážnému vztahu, a od té doby, co s ním Tina začala chodit, tvrdí, že muž by se neměl vázat, dokud mu není šestnáct. Takže i když Tina prohlašuje, že je Dave její Romeo v kapsáčkách, neustále se kolem sebe rozhlíží po nějakém fajn klukovi, kterému by vážný vztah nedělal problémy. I když podle mě je pro ni princ William moc starý. Navrhla jsem jí, že by mohla místo toho zkusit Willova mladšího bráchu, Harryho, který je podle všeho taky moc hezký, ale Tina na to, že to by pak nikdy nebyla královnou, což asi chápu, ale věřte mi, když se vám to stane, není to zdaleka tak velká sláva.

„Fajn,“ ustoupila jsem nakonec. „Pokusím se ti sehnat e-mail prince Williama. Ale mě teď trápí něco jiného, Tino. Třeba to, že je docela dobře možné, že mě Michael bere jenom jako kamarádku.“

„Cože?“ Tinu to šokovalo. „Ale já myslela, že ti tenkrát večer na plese řekl, že tě má rád!“

„To jo,“ připustila jsem. „Jenže neřekl, že je do mě zamilovaný. Jenom že mě má rád.“

Naštěstí jsem to nemusela dál vysvětlovat. Tina přečetla tolik zamilovaných knížek, že hned věděla, kam mířím.

„Kluk ti neřekne, že tě má rád, pokud to nemyslí doopravdy, Mio,“ prohlásila. „Já to musím vědět. Dave mi to nikdy neřekl.“ V hlase jí zazněl bolestný tón.

„Jo, já vím,“ řekla jsem soucitně. „Ale otázka je, jak to Michael myslel? Chci říct, Tino, slyšela jsem ho prohlašovat, že má rád svého psa. Ale to neznamená, že je do svého psa *zamilovaný*.“

„Asi chápu, co máš na mysli,“ připustila pochybovačně Tina. „Co tedy chceš udělat?“

„Právě proto ti volám!“ vykřikla jsem. „Totiž, myslíš, že bych se ho měla prostě zeptat?“

Tina bolestně zasténala. Myslela jsem, že si hnula zraněným kotníkem, ale ve skutečnosti ji tak vyděsila moje otázka.

„Samozřejmě, že se ho nemůžeš natvrdo zeptat!“ protestovala. „Nemůžeš ho takhle zahnat do kouta. Musíš na to chytřeji. A nezapomínej, že jde o Michaela, tedy o mnohem lepšího kluka, nežli je většina..., ale i tak, je to stejně pořád jenom kluk.“

To mě nenapadlo. Jak se zdá, nenapadla mě spousta věcí. Nemůžu uvěřit, že jsem se vznášela na obláčku blaha, celá šťastná, že mě má Michael rád, a přitom on se možná celou tu dobu zamilovával do nějaké jiné holky, s větším intelektuálním nebo sportovním potenciálem.

„No dobrá,“ řekla jsem. „Možná bych se ho prostě měla zeptat: ‚Máš mě rád jako kamarádku, nebo jako svoji holku?‘“

„Mio,“ zaprotestovala znovu Tina. „Vážně myslím, že by ses Michaela takhle přímo ptát neměla. Mohl by se leknout a utéct jako vyplašený kolouch. Kluci to dělají, víš. Nejsou jako my. Neradi mluví o svých pocitech.“ Je jenom smutné, že když potřebuji dobrou

radu ohledně mužských, musím volat přes celý oceán. Bohudík, že je tu Tina Hakim Baba.

„Takže co bych podle tebe měla udělat?“ zeptala jsem se.

„No, bude pro tebe těžké něco s tím provést,“ připustila Tina. „Alespoň dokud nepřijedeš zpátky. Jediný způsob, jak poznáš, co k tobě kluk cítí, je podívat se mu do očí. Telefonem nic nezjistíš. Kluci jsou v telefonování nemožní.“

To byla rozhodně pravda, aspoň pokud se dalo soudit podle mého bývalého kluka Kenneho.

„Já vím co,“ prohlásila Tina, jako by zničehonic dostala skvělý nápad. „Proč se nezeptáš Lilly?“

„No nevím,“ odpověděla jsem. „Nějak se mi nechce ji tahat do toho, co je mezi mnou a Michaellem...“ Popravdě řečeno jsem s Lilly ještě vůbec nemluvila o tom, že mám ráda jejího bratra a že má její bratr rád mě. Vždycky jsem si myslela, že by ji to naštvalo. Jenže nakonec se ukázalo, že nám právě ona vlastně pomohla dát se dohromady, když Michaelovi prozradila, že to já jsem mu posílala ty anonymní milostné dopisy.

„Tak se jí zeptej,“ řekla Tina.

„Jenomže u nich už je spousta hodin,“ pokusila jsem se namítnout.

„Kolik? Na Floridě je teprve devět, ne?“

„Jo. A právě tou dobou chodí Michaelův dědeček a babička spát. Nechci je probudit. Určitě by mi to nezapomněli.“ *A pak by z toho mohl být trapas na svatbě.* To jsem neřekla nahlas. I když jsem nejspíš mohla, protože Tina by to pochopila.

„Nebudou se zlobit, když je probudíš, Mio,“ nesouhlasila Tina. „Voláš z úplně jiného časového pásma. Pochopí to. A až s ní domluvíš, nezapomeň mi zavolat zpátky! Chci slyšet, co říkala.“

Musím se přiznat, že se mi při vytáčení čísla třásla ruce. Ani ne tak proto, že jsem se bála, abych neprobudila pana a paní Moscovitzovy, kteří mě kvůli tomu budou navěky nenávidět, ale spíš proto, že to mohl vzít Michael. Co bych dělala, kdyby to vzal? Neměla jsem ponětí. Věděla jsem jenom, že se nesmím zeptat: „Máš mě rád jako kamarádku, nebo jako svoji holku?“ Protože tohle mi Tina zakázala.

Lilly zvedla sluchátko po prvním zazvonění. A takhle probíhal náš rozhovor:

Lilly: Páni, to jsi ty.

Já: Nevolám moc pozdě? Nevzbudila jsem doufám vaší babičku s dědou?

Lilly: No, vlastně jo. Ale přežijou to. Takže, jak se máš?

Já: Myslíš tady v Genovii? Jo, ujde to, myslím.

Lilly: No jasně, určitě to jenom ujde, když tě tam všichni obskakují, sluhové se předbíhají, aby ti udělali pomyslení a celou dobu nosíš na hlavě korunku.

Já: Ta korunka pěkně tlačí. Hele. Řekni mi pravdu, Lilly. Našel si Michael jinou holku?

Lilly: Jinou holku? O čem to mluvíš?

Já: Však víš, o čem mluvím. Nějakou holku z Floridy, co umí surfovat. Nějakou Kate nebo možná Anne Marie, s jedním okem modrým a druhým hnědým. Prostě mi to řekni, Lilly, přísahám, že to unesu.

Lilly: Tak zaprvé, aby Michael potkal nějakou jinou holku, musel by se nejdřív odlepit od počítače a vyjít ven z pokoje, což dělá, jenom když se potřebuje najíst nebo si koupit nějaké další počítačové vybavení. Ani trochu se neopálil. A za druhé, nebude chodit s žádnou Kate, protože má rád tebe.

Já: (se slzami úlevy na krajíčku) Vážně, Lilly? Můžeš to odpřisáhnout? Nelžeš mi, abych se netrápila, že ne?

Lilly: Ani náhodou. I když nevím, jak dlouho mu tak láska k tobě vydrží, když sis ani nevzpomněla na jeho narozeniny.

Ucítila jsem, jak se mi dělá knedlík v krku. Zapomněla jsem na Michaelovy narozeniny! Poznamenala jsem si je do diáře, ale při všem tom shonu...

„Panebože, Lilly,“ vyjekla jsem. „Dočista jsem zapomněla!“

„Jo,“ řekla Lilly. „Zapomněla. Ale nic si z toho nedělej. Jsem si jistá, že nečekal přání ani nic takového. Koneckonců, musíš dělat genovskou princeznu. Jak by sis mohla vzpomenout na něco tak bezvýznamného jako jsou narozeniny tvého kluka?“

To mi přišlo vážně nefér. Chci říct, chodím s Michaelem teprve dvaadvacet dní, z nichž jedenadvacet nevím, kde mi hlava stojí. Lilly si může myslet bůhvíjak je vtipná, ale nevšimla jsem si, že by musela křtít bitevní křížníky nebo bojovat za zavedení parkovacích automatů. Možná to tak nevypadá, ale být princeznou dá spoustu práce.

„Lilly,“ řekla jsem. „Můžeš mi ho na chvíli dát, prosím? Tedy Michaela.“

„Jasně,“ odpověděla Lilly a zaječela: „Michaele! Telefon!“

„Lilly!“ vyjekla jsem vyděšeně. „Co babička s dědou!“

„No a co,“ řekla otráveně. „To mají za to, že každé ráno v pět práskají dveřmi, když si jdou pro noviny.“

Dlouho se nic nedělo, až jsem konečně uslyšela kroky a pak Michaela, jak říká Lilly: „Dík.“ Potom si vzal sluchátko a trochu zvědavě, protože mu Lilly neřekla, kdo volá, promluvil. „Prosím?“

Už jenom zvuk jeho hlasu mě donutil zapomenout na to, že jsou tři ráno a já se cítím pod psa a nenávidím svůj život. Najednou jsem si připadala, že jsou dvě odpoledne a já ležím na pláži a projednou si nedělám starosti s erozí způsobovanou davy turistů a vyhrívám se na slunci a někdo mi na stříbrném podnose nabízí ledovou oranžádu. Přesně tak jsem se cítila, když jsem ho uslyšela.

„Michaele,“ řekla jsem. „To jsem já.“

„Mio!“ Zdálo se, že má skutečnou radost, že mě slyší. A myslím, že jsem si to ani nepřibarvovala. Opravdu zněl potěšené a

ani trochu ne, jako by mě hodlal opustit kvůli Kate Bosworthové.
„Jak se máš?“

„Mám se fajn,“ řekla jsem. Pak, abych to měla co nejdřív z krku, jsem vyhrkla: „Poslyš, Michael, nemůžu uvěřit, že jsem zapoměla na tvoje narozeniny. Jsem nemožná. Neuvěřitelně nemožná. Jsem ta nejhorší zrůda, co se kdy vyskytla na téhle planetě.“

A pak Michael udělal něco úžasného. Rozesmál se. Smál se! Jako by vůbec nevadilo, že jsem prošvihla jeho narozeniny!

„Ale, nic se neděje,“ řekl. „Vím, že tam máš plné ruce práce. A pak ten časový posun a vůbec. Takže, jak se ti vede? Už ti babička prominula tu věc s parkomaty, nebo po tobě ještě pořád rajtuje?“

Div jsem se ve své obří posteli s nebesy, se sluchátkem u ucha, na místě nerozplynula. Nemohla jsem uvěřit, že je ke mně tak milý, po tom, co jsem mu provedla. Bylo to, jako by ani neuplynulo dvacet dní. Jako bychom ještě pořád stáli v chumelenici u nás před domem a Michaelovi se na tmavých vlasech usazovaly bělostné sněhové vločky a Lars našťavaně podupával ve vestibulu, protože jsme se od sebe nemohli odtrhnout a jemu byla zima a chtěl jít domů.

Nemůžu uvěřit, že jsem si někdy myslela, že by se Michael mohl zamilovat do nějaké floridské holky se surfovým prknem a různobarevnýma očima. Chci říct, ještě pořád jsem si nebyla úplně jistá, že je do mě zamilovaný. Ale byla jsem si naprosto jistá, že mě má rád.

A to mi v tu chvíli, kdy jsem ve tři hodiny ráno seděla sama ve své ložnici v genovském paláci, úplně stačilo.

Pak jsem se Michaela zeptala na jeho narozeniny a on mi vyprávěl, jak šli na večeri a u Lilly se projevila alergie na krevety a museli s ní jet na pohotovost, protože celá otekla jako Violet ve filmu *Pan Wonka a jeho čokoládovna* a teď s sebou musí všude nosit injekční stříkačku s adrenalinem pro případ, že by někdy zase omylem snědla krevetku. A že mu rodiče koupili nový notebook, aby ho už měl na univerzitu. A jak chce po návratu do New Yorku založit hudební skupinu, protože jeho internetový časopis *Crackhead* nemůže sehnat sponzory od té doby, co publikoval článek o tom, že Windows nestojí za nic, a že teď používá výhradně Linux.

Jak se zdá, spousta bývalých předplatitelů *Crackheadu* se bojí hněvu Billa Gatese a jeho poskoků.

Byla jsem šťastím bez sebe, že můžu jen tak sedět a poslouchat Michaelův hlas, takže jsem úplně zapomněla, kolik je hodin a jak jsem ospalá, dokud se Michael nezeptal: „Hele, nejsou tam u tebe asi tak čtyři ráno?“ Což už tou dobou byla pravda. Jenže mně to bylo fuk, protože jsem měla radost, že s ním mluvím. „Jsou,“ odpověděla jsem zasněně.

„No, tak to abys šla do postele,“ prohlásil Michael. „Tedy pokud si nemůžeš zítra přispat. Ale počítám, že máš na zítřek určité program, nebo ne?“

„To jo,“ řekla jsem, pořád ještě v sedmém nebi, kam mě dostal zvuk Michaelova hlasu. „Ale jenom slavnostní otevření nemocnice. A pak oběd s Genovskou historickou společností. A potom prohlídku genovské zoo. A večeri s ministrem kultury a jeho ženou.“

„No páni,“ řekl Michael trochu vyděšeně. „To musíš takovéhle věci absolvovat každý den?“

„Hmm, jo,“ odpověděla jsem. Přála jsem si být v tu chvíli s ním, abych se mohla dívat do jeho překrásně tmavých očí a poslouchat jeho překrásně hluboký hlas a zjistit, jestli mě miluje, protože podle Tiny to je jediný způsob.

„Mio,“ jeho hlas teď zněl naléhavě. „Měla by ses vyspat. Zítra tě čeká náročný den.“

„Dobrá,“ souhlasila jsem šťastně.

„Myslím to vážně, Mio,“ řekl. Dokáže být někdy tak autoritativní – jako Netvor v *Krásce a netvorovi*, což je můj vůbec nejoblíbenější film. Nebo jako Patrick Swayze, když mluví s Baby v *Hříšném tanci*. Je to strašně vzrušující. „Zavěs a koukej jít spát.“

„Ty zavěs první,“ odpověděla jsem.

Potom bohužel přestal být autoritativní. Namísto toho začal mluvit takovým tím hlasem, co jsem u něj slyšela jenom jednou, a to když jsme se tenkrát večer po plese líbali u nás před domem.

Což bylo vlastně ještě víc vzrušující, musím přiznat.

„Ne,“ řekl. „Ty zavěs první.“

„Ne,“ odporovala jsem, blahem bez sebe. „Ty.“

„Ne,“ nedal se. „Ty.“

„Zavěste oba,“ vložila se do toho naprosto nezdvořile Lilly na další lince. „Musím zavolat Borisovi, než mu zaberou prášky na spaní.“

Takže jsme se rychle rozloučili a zavěsili jsme.

Ale jsem si skoro jistá, že kdyby Lilly neposlouchala, Michael by mi řekl, že mě miluje.

Za deset dní ho znovu uvidím. Už se toho nemůžu DOČKAT!!!!!!!!!!!!

Sobota, 10. ledna

Program

13.00 – 15.00

Oběd s Genovskou historickou společností

Grandmère umí být strašně zlá. No vážně. Představte si, že mě štípala, protože si myslela, že jsem při obědě na chvilku usnula! Určitě teď budu mít modřinu. Ještě že nemám čas jít na pláž, protože kdyby tu modřinu někdo viděl, nejspíš by zavolali genovské centrum týraných dětí nebo tak něco.

A nespala jsem. Jenom jsem na chvíli zavřela oči.

Grandmère prohlásila, že je od „toho hochy“ nezodpovědné držet mě pozdě do noci vzhůru tím, že mi našeptává do ouška milostná slovíčka. Říká, že René by se nikdy k žádné ze svých dívek nechoval tak nadřazeně.

Pevně jsem jí oponovala, že mi Michael říkal, ať zavěším, protože mu na mně opravdu záleží, a že to já jsem chtěla mluvit dál. A že si rozhodně nešeptáme milostná slovíčka, ale zasvěceně diskutujeme o umění a literatuře a nadvládě Billa Gatese nad softwarovým průmyslem.

Na což Grandmère odvětila jenom: „*Pfuit!*“

Ale bylo vidět, že akorát žárlí, protože by taky chtěla chodit s někým tak chytrým a pozorným, jako je Michael. Jenže k tomu nikdy nedojde, protože Grandmère je semetrika a kromě toho vyvádí hrozné věci se svým obočím. Kluci mají u holek rádi opravdová obočí, ne nakreslená.

Za devět dní znovu spočinu v náručí své lásky.

Sobota, 10. ledna, 11 hodin večer

Ložnice v genovském knížecím paláci

Jsem nadšením bez sebe! Tina, protože nemohla jít lyžovat s rodiči, strávila celý den v internetové kavárně v Aspenu a pročítala si horoskopy všech svých kamarádů a kamarádek. A včera večer mi odfaxovala můj a Michaelův horoskop! Rozhodla jsem se je přepsat do diáře, abych je neztratila. Jsou tak přesné, že mi z toho naskakuje husí kůže.

Michael – datum narození = 5. ledna

Kozoroh vládne zemním znamením. Je stabilizující silou a patří mezi nejpracovitější znamení zvěrokruhu. Vyznačuje se neobyčejnou schopností soustředění, které však nezaměřuje sám na sebe. Lidé zrození v tomto znamení nalézají sebevědomí spíš ve své práci než sami v sobě. Když se zaměří na nějaký cíl, nic je nezastaví. Pokud Kozoroh nenalezne tu správnou rovnováhu, může se stát pedantem, který staví úspěch nad ostatní hodnoty, a zapomenout na malé životní radosti. Když se konečně uvolní a začne si užívat života, vystoupí na povrch jeho nejúžasnější tajemství. Nikdo se Kozorohovi nevyrovná ve smyslu pro humor – pokud nám dovolí slunit se v jeho krásném úsměvu!

Mia – datum narození = 1. května

Znamení Býka je ovládáno Venuší a má tedy ohromnou emocionální hloubku. Přátelé i milenci se mohou vždy spolehnout na jeho city. Býk reprezentuje důslednost, loajalitu a trpělivost. Může být ale příliš opatrný a často se bojí riskovat, i když je to nezbytné. Potom uvízne v blátě, ovšem jen dočasně. Může se vyhýbat náročným úkolům a nevyužívá naplno svůj potenciál. A jestli je tvrdohlavý? Samozřejmě! Vždycky je tu možnost, že se vynoří jeho býčí podstata. Někdy také může převládnout energie jinu a potom se Býk stává neobyčejně pasivním. Lepšího přítele nebo milence si ale přát nemůžete.

Michael + Mia

Býk a Kozoroh jsou dvě silná zemní znamení, která jako by byla stvořená jedno pro druhé. Oba si vážící úspěchu a kariéry a sdílejí zálibu pro krásu a pevné, tradiční hodnoty. Býk obdivuje Kozorohův smysl pro humor a svou hlubokou smyslností ho na oplátku dokáže rozptýlit od práce. Rádi si spolu povídají a neexistují mezi nimi žádné komunikační bariéry. Svěřují se jeden druhému a vědí, že se na sebe mohou spolehnout. Tato dvě znamení mohou opravdu vytvořit dokonalý pár.

Vidíte? Jsme jeden pro druhého stvoření! Ale hluboká smyslnost? *U mě?* To asi ne.

Ale i tak... jsem naprosto šťastná! Dokonalý pár! Nic nemůže být lepší než dokonalé!

Neděle, 11. ledna

Program

9.00 – 10.00, Mše v genovské knížecí kapli

Pane Bože. Chodím s Michaellem jenom čtyřadvacet dní a už jsem v tom totálně nemožná. Tedy, v tom chození. Nedovedu pro něj ani vymyslet dárek k narozeninám. Je to moje životní láska a moje srdce bije jenom pro něj. Člověk by řekl, že budu vědět, co mu mám koupit.

Ale ne. Nemám ani tušení.

Podle Tiny je pro kluka, s kterým chodíte méně než čtyři týdny, jediný vhodný dárek svetr. A říká, že i to by mohlo být trochu moc, vzhledem k tomu, že jsme vlastně s Michaellem ještě ani neměli rande – takže, jak spolu vlastně můžeme chodit?

Ale svetr? Chci říct, to je přece hrozně neromantické. Takový dárek bych koupila tátovi – kdyby mnohem víc nepotřeboval příručku o tom, jak ovládat vztek, kterou jsem mu koupila k Vánocům. Svetr bych rozhodně koupila svému nevlastnímu otci.

Ale svému klukovi?

Docela mě překvapilo, že právě Tina přišla s něčím tak neoriginálním, protože se z nás všech zdaleka nejlíp vyzná v srdečních záležitostech. Jenže podle Tiny existují přesná pravidla pro to, co můžete klukovi dát. Ví to od svojí mámy. Její máma bývala modelka a kdysi chodila se sultánem, takže to nejspíš musí vědět. Podle paní Hakim Baby jsou pravidla následující:

Jak dlouho spolu chodíte:	Vhodný dárek:
1 – 4 měsíce	svetr
5 – 8 měsíců	kolínská
9 – 12 měsíců	zapalovač ¹
rok a víc	hodinky

¹ Paní Hakim Baba tvrdí, že pro nekuřáka lze zapalovač nahradit vyřezávaným kapesním nožem nebo placatkou na brandy. Jasně. Jako bych někdy hodlala chodit s klukem, který kouří, pije nebo u sebe nosí zbraň. Ani ve snu!

Což je lepší než pravidla, která mi včera dala Grandmère, když jsem se jí zmínila, že jsem prošvihla Michaelovy narozeniny. Její seznam vypadal takhle:

Jak dlouho spolu chodíte:	Vhodný dárek:
1 – 4 měsíce	bonboniéra
5 – 8 měsíců	kniha
9 – 12	měsíců kapesník
rok a víc	rukavice

Kapesník? Kdo ještě dneska dává kapesníky? Kapesníky jsou naprosto nehygienické!

A bonboniéru? *Klukovi?*

Ale podle Grandmère platí pro kluky stejná pravidla jako pro holky. Michael mi taky nemůže dát k narozeninám nic jiného než bonboniéru, případně květiny!

Když se to vezme kolem a kolem, je seznam paní Hakim Baby přijatelnější.

I tak je ale celá ta věc s dárky děsně složitá! Každý tvrdí něco jiného. Třeba včera večer jsem volala mámě a zeptala se jí, co mám dát Michaelovi, a ona na to, že hedvábné trenky.

Ale nemůžu, přece opravdu nemůžu dát Michaelovi SPODNÍ PRÁDLO!!!!!!!!!!

Přála bych si, aby si máma pospíšila a měla to mimino co nejdřív, aby se přestala chovat tak divně. S tou její nevyrovnanou hladinou hormonů je pro mě prakticky nepoužitelná.

Ze zoufalství jsem se zeptala i táty, co mám Michaelovi dát, a on řekl, že psací pero, aby mi Michael mohl psát do Genovie a já mu nemusela pořád volat a ruinit tak státní ekonomiku.

Jasně, tati. Jako kdyby dneska ještě někdo psal perem.

A dovol, abych ti připomněla, že budu v Genovii jenom na Vánoce a přes léto, jak jsme se dohodli v září.

Psací pero. To je teda nápad! Copak jsem v téhle rodině jediná, co má v sobě krapet romantiky?

No nazdar, musím přestat psát, otec Christoff se na mě dívá. Ale je to jeho vina. Kdyby kázal trochu zajímavě, nepsala bych si při mši deník. Nebo kdyby aspoň kázal anglicky.

12.00 – 14.00

Oběd s ředitelkou Genovské knížecí opery, sólovou mezzosopranistkou

Myslela jsem si, že *já* se v jídle šťourám, ale jak se zdá, mezzosopranistky jsou ještě vybíravější než princezny.

Beďar na bradě se rozrůstá do obřích proporcí, přestože jsem si ho včera před spaním namazala zubní pastou.

15.00 – 17.00

Setkání s Genovskou asociací starousedlíků

Možná byste si mysleli, že lidé, co v Genovii bydlí, budou v záležitosti parkomatů na *mojí* straně. Jsou to koneckonců jejich domy, před kterými turisté parkují. Řekli byste si, že uvítají další příjem, který by mohli použít na opravy chodníků. Ale NEEEEEEEEEE.

Přisahám, že nemám tušení, jak táta tohle zvládá den co den. Fakticky ne.

19.00 – 22.00

Formální večeře s chilským velvyslancem a jeho ženou

Ohromný skandál, protože si René po dezertu „vypůjčil“ velvyslancovo porsche – a velvyslancovu ženu – na vyjížďku do Monte Carla. Nakonec jsme oba našli, jak hrají tenis. Bohužel to byl strip tenis.

Za osm dní ho zase uvidím. Sláva! Hurá!

Pondělí, 12. ledna, 1 hodina ráno

Ložnice v genovském knížecím paláci

Právě jsem mluvila po telefonu s Michaellem. Prostě jsem mu musela zavolat. Neměla jsem na vybranou. Musela jsem zjistit, co chce k narozeninám. Víím, že se to nemá, ptát se člověka, co chce za dárek. Jenže mě doopravdy nic nenapadá. Samozřejmě, kdybych byla Kate Bosworthová, už bych pro něj dávno měla dokonalý dárek, jako třeba náramek přátelství, co jsem vlastnoručně utkala z mořských řas. Nebo tak něco.

Jenže já nejsem Kate Bosworthová a neumím ani tkát. PANEBOŽE, VŽDYŤ JÁ ANI NEUMÍM TKÁT!!!!!!!!!!!!!!

Prostě mu musím dát něco opravdu skvělého, když už jsem na jeho narozeniny zapomněla. A pak je tu samozřejmě ten fakt, že musí chodit s obludnou, naprosto netaentovanou princeznou, namísto sexy Kate Bosworthové, která umí tkát a surfovat a nikdy se jí nedělají beďary a vůbec. Musím mu dát něco tak úžasného, že zapomene, že jsem jenom prvačka, co neumí surfovat a kouše si nehty a náhodou se narodila jako princezna.

Michael samozřejmě tvrdí, že nic nechce, že mu stačím já (kdybych tomu jenom tak mohla věřit!!!!!!!!!!!!!!) a že se za osm dní uvidíme a to je ten nejlepší dárek, jaký mu kdo může dát.

To skoro vypadá, jako by do mě byl doopravdy zamilovaný, ne že mě má rád jenom jako kamarádku. Budu to pochopitelně muset zkontzultovat s Tinou a zjistit, co si o tom myslí ona, ale pokud můžu sama soudit, řekla bych, že tentokrát to vypadá na Ano!

Jenže to samozřejmě jen tak říká. Totiž, že nechce nic k narozeninám. Musím mu přece *něco* dát. Něco vážně super. Ale co?

Takže jsem opravdu měla důvod mu zavolat. Nevolala jsem mu jenom proto, abych zase slyšela jeho hlas. Chci říct, *tak* špatně na tom zase nejsem.

No dobrá, možná jsem. Ale copak si můžu pomoci? Jsem do Michaela zamilovaná snad odjakživa. Líbí se mi, jak vyslovuje moje jméno. Líbí se mi, jak se směje. Líbí se mi, když se mě ptá na můj názor, jako by ho opravdu zajímalo, co si myslím. (Bůh ví, že tady to

nikoho nezajímá ani trochu. Chci říct, kdykoliv něco navrhnu – třeba že bychom šetřili vodou, kdyby byla fontána před palácem v noci vypnutá, protože tam stejně nikdo není – všichni se začnou tvářit, jako by promluvilo jedno z brnění na palácové chodbě.)

Dobrá, táta možná ne. Jenže se s ním tady v Genovii vídám v podstatě, míň než doma v New Yorku, protože pořád musí sedět na schůzích parlamentu nebo závodit na jachtě nebo je někde pryč s Miss České republiky.

Prostě si s Michaelem ráda povídám. Je na tom něco špatného? Chci říct, koneckonců spolu chodíme.

Kdybych si ho jenom trochu víc zasloužila! Uvažte, zapomněla jsem na jeho narozeniny, nevím, jaký mu mám dát dárek a ještě k tomu nemám žádné zvláštní nadání. Je to div, že ho vůbec zajímám!

Takže jsme se zrovna loučili po docela příjemném rozhovoru o Genovské asociaci pěstitelů oliv a o Michaelově nové skupině, co hodlá dát dohromady (je tak nadaný!), a o tom, jestli Frontální lobotomie není trochu moc odpudivý název pro kapelu, a já se zrovna snažila sebrat odvalu, abych mu řekla: „Stýská se mi po tobě“ nebo „Miluju tě“ a dala mu tak příležitost odpovědět podobně a vyřešit tak moje dilema jednou provždycky, když jsem uslyšela, jak se Lilly dožaduje, aby jí dal telefon.

„Běž pryč,“ odháněl ji Michael, ale Lilly ječela dál: „Musím s ní mluvit, zrovna jsem si vzpomněla, že jí musím něco hrozně důležitého říct.“

Pak zamumlal Michael: „Neříkej jí o tom...“ A mně se na okamžik zastavilo srdce, protože mě napadlo, že si Lilly najednou vzpomněla, že Michael přece jenom za mými zády chodí s nějakou Anne Marie. Než jsem mohla cokoliv říct, vykroutila Lilly Michaelovi sluchátko z ruky (slyšela jsem ho syknout, nejspíš bolestí, když ho kopl) a spustila: „Panebože, úplně jsem se zapomněla zeptat. Vidělas to?“

„Lilly,“ řekla jsem, protože jsem i přes oceán cítila, jak to Michaela muselo bolet – Lilly dokáže pořádně kopat. Vím to, protože jsem od ní za ta léta už taky dostala pár kopanců. „Já vím, že jsi byla zvyklá mít mě jenom pro sebe, ale budeš se o mě teď muset podělit se svým bratrem. Pokud to znamená, že nám nezbyde než

vytyčit v našem vztahu hranice, nejspíš to budeme muset udělat. Ale nemůžeš prostě vyrvat Michaelovi sluchátko z ruky, když mi třeba chtěl něco hrozně důležitého –“

„Sklapni proboha na chvíli o mém bráchovi. Viděla... jsi... to?“

„Jako co? O čem to mluvíš?“ Napadlo mě, že nejspíš zas někdo v zoo skočil do klece s polárními medvědy.

„Myslím ten film,“ odpověděla. „O tvém životě. Co byl tuhle večer v televizi. Nebo jsi neslyšela, že o tobě natočili film týdně?“

Moc mě to nepřekvapilo. Varovali mě, že se o mně bude točit televizní film. Ale palácový štáb pro styk s veřejností mě ujistil, že ho nebudou pouštět dřív než v únoru. Nejspíš se taky nechali napálit.

Ale no co. Už o mně vyšly čtyři neautorizované biografie. Jedna z nich se dokonce asi na půl vteřiny propracovala na žebříček bestsellerů. Četla jsem ji. Nebyla moc dobrá. Ale možná mi to jenom tak přišlo, protože jsem předem věděla, jak to dopadne.

„No a?“ zeptala jsem se. Byla jsem na Lilly trochu naštvaná. Chci říct, to vyhodila Michaela od telefonu jenom proto, aby mi mohla říct o nějakém pitomém filmu?

„No a?“ opakovala Lilly. „Film. O tvém životě. Vyobrazili tě jako plachou a nesmělou dívku.“

„Já *jsem* plachá a nesmělá,“ připomněla jsem jí.

„Z tvojí babičky udělali milou starou dámu plnou soucitu s tvojí nelehkou situací,“ pokračovala Lilly. „Nejhorší odchýlení od původního charakteru, jaké jsem viděla od doby, co v *Zamilovaném Shakespearovi* udělali z barda sexy alkoholika s kompletním chrupem.“

„No to je hrůza,“ řekla jsem. „Dovolíš mi teď, abych se rozloučila s Michaelem?“

„Ani ses nezeptala, jak jsem v tom dopadla *já*,“ obořila se na mě vyčítavě Lilly. „Tvoje nejlepší a nejvěrnější kamarádka.“

„No tak jak, Lilly?“ zeptala jsem se poslušně a zadívala se na velké luxusní hodiny na velké luxusní mramorové římse krbu v mé velké luxusní ložnici. „A pospěš si, protože přesně za sedm hodin mám snídani a vyjížd'ku s Genovskou jezdeckou společností.“

„Dopadla jsem tak, jako že se stavím proti faktu, že jsi princezna,“ Lilly do telefonu skoro ječela. „A jako bych se ti

posmívala, že jsi povrchní a snažíš se zalíbit, když ses tenkrát nechala tak pitomě ostříhat!“

„No jo,“ řekla jsem a čekala, až se dostane k pointě. Protože Lilly se samozřejmě vždycky stavěla jak proti mému účesu, tak proti mému princeznovství.

Jenže se ukázalo, že Lilly už k pointě dospěla.

„Nikdy jsem se proti tobě nebo tomu, že jsi princezna, nestavěla!“ vřískala mi do telefonu, až jsem si musela dát sluchátko od ucha, aby mi nepraskly bubínky. „Celou tu dobu jsem tě podporovala ze všech nejvíc!“

To byla tak naprostá nepravda, že jsem to považovala za vtip a rozesmála jsem se. Až když na můj smích odpověděla ledovým tichem, uvědomila jsem si, že to myslela vážně. Jak se zdá, má Lilly selektivní paměť a pamatuje si jenom ty případy, kdy se chovala dobře, a ne ty, kdy se moc hezky nechovala. Jako politikové.

Protože pochopitelně kdyby bylo pravda, že mě Lilly podporovala, nikdy bych se neskamarádila s Tinou Hakim Babou, vedle které jsem si v říjnu sedla v jídelně, protože se mnou Lilly odmítala mluvit právě kvůli celé té věci s mým princeznovstvím.

„Vážně doufám,“ řekla Lilly, „že se směješ, protože nemůžeš uvěřit nehoráznosti té myšlenky, že bych tě někdy nepodporovala, Mio. Víím, že jsme se občas chytly, ale když jsem k tobě někdy byla přísná, bylo to jenom proto, abys zůstala sama sebou.“

„Jo,“ odpověděla jsem. „Jasně.“

„Napíšu dopis,“ pokračovala Lilly. „Napíšu studiu, které tu pomlouvačnou nechutnost produkovalo, a budu vyžadovat písemnou omluvu za jejich neschopné a nezodpovědné scénáristy. A jestli se mi neomluví – a nevytisknou omluvu na celou stránku *Variety* – budu se s nimi soudit. Je mi fuk, jestli to budu muset hnát až k Nejvyššímu soudu. Tihle lidé z Hollywoodu si myslí, že můžou natočit, co se jim zachce, a publikum to spolkne. To je možná pravda u většiny lidí, ale já hodlám bojovat za věrnější zobrazení skutečných lidí a událostí. Mě ten chlap na kolena nedostane!“

Zeptala jsem se Lilly, jaký chlap, protože mě napadlo, že myslí režiséra nebo tak něco, ale ona na to jen: „Ten chlap! Ten chlap!“ jako bych byla duševně zaostalá.

Potom se telefonu zase zmocnil Michael a vysvětlil mi, že „ten chlap“ je figurativní označení autority a že tak, jako freudovští psychoanalytici kladou všechno za vinu matce, bluesoví muzikanti odjakživa dávali vinu za své trápení „tomu chlapovi“. „Ten chlap“, jak mě informoval Michael, je většinou finančně úspěšný běloch ve středním věku a ve vlivné pozici.

Chvíli jsme uvažovali, jestli by se Michaelova skupina nemohla jmenovat Ten chlap, ale zavrhli jsme to kvůli možnosti misogynní interpretace.

Ještě sedm dní, než mu zase spočinu v náručí. Kdyby jen tak čas měl křídla!

Právě mě napadlo, že Michaelův popis „toho chlapa“ dost připomíná mého tátu! I když pochybuji, že by ti bluesoví muzikanti měli na mysli genovského knížete. Pokud vím, táta v Memphisu ani nikdy nebyl.

Pondělí, 12. ledna

Program

20.00 – 24.00

Genovská knížecí koncertní síň

Zrovna když se zdá, že by se možná, jenom možná, mohly věci začít obracet k lepšímu, vždycky to musí něco pokazit.

A jako obvykle to něco byla Grandmère.

Nejspíš poznala, že jsem zase celou noc telefonovala s Michaellem, protože jsem byla fakt ospalá. Takže si mě po ránu, mezi snídání a vyjížděkou s jezdeckou společností, posadila na židli proti sobě a udělala mi přednášku. Tentokrát nikoliv o společensky přijatelných dárcích, které lze dát klukovi k narozeninám. Tentokrát se to týkalo Vhodné Volby.

„Je naprosto v pořádku, Amélie,“ začala Grandmère, „když máš ráda *toho hochu*.“

„To bych řekla!“ vykřikla jsem rozhořčeně. „Vzhledem k tomu, žeš ho v životě nepotkala! Co ty vůbec o Michaellovi víš? Nic!“

Grandmère se na mě jenom ošklivě podívala. „Nicméně,“ pokračovala, „myslím, že od tebe není moudré dovolit, aby tě city k tomuto Michaellovi zaslepovaly vůči jiným, vhodnějším partnerům, například –“

Skočila jsem Grandmère do řeči a ujistila ji, že jestli vyřkne slova *princ William*, skočím z Mostu panen.

Grandmère odpověděla, ať nemluvím větší hlouposti než obvykle – že bych si prince Williama stejně nemohla vzít, protože je anglikán. Jak se zdá, existují ale jiní, mnohem vhodnější partneři pro princeznu z rodu Ronaldů, nežli je Michael. A Grandmère prohlásila, že by byla nerada, kdybych se připravila o možnost potkat je jenom proto, že si namlouvám, že jsem zamilovaná do Michaela. Ujistila mě, že kdyby byla situace opačná a Michael by byl nástupcem trůnu, určitě by mi nebyl tak úzkostlivě věrný jako já jemu.

S takovým obrázkem Michaelova charakteru jsem nemohla souhlasit. Oznámila jsem Grandmère, že kdyby se pokusila Michaela jenom trochu poznat, zjistila by, že ve všem, co dělá – ať už je to

funkce šéfredaktora zaniklého časopisu *Crackhead* nebo funkce pokladníka počítačového kroužku – se vyznačuje naprostou loajalitou a osobní integritou. Také jsem jí trpělivě vysvětlila, že se mě bolestně dotýká, když mluví tak nehezky o člověku, kterému jsem zaslíbila své srdce.

„To mám právě na mysli, Amélie,“ obrátila Grandmère ty své strašidelné oči v sloup. „Jsi ještě moc mladá na to, abys někomu zaslíbila srdce. Myslím, že od tebe není moudré rozhodnout se ve čtrnácti letech, s kým chceš strávit zbytek života. Tedy alespoň pokud by to nebyl někdo velice výjimečný. Někdo, koho já i tvůj otec známe. *Dobře* známe. Někdo, kdo se možná zdá trochu nedospělý, ale potřebuje vlastně jenom tu správnou dívku, aby mu pomohla usadit se. Dívky dospívají mnohem dříve než mladí muži, Amélie –“

Skočila jsem Grandmère do řeči, abych ji informovala, že mi za čtyři měsíce bude patnáct a že Julii, když si vzala Romea, bylo teprve čtrnáct. Na což Grandmère odpověděla: „A že jim to hezky vyšlo, co říkáš?“

Je jasné, že Grandmère nebyla v životě zamilovaná. A už vůbec nedokáže ocenit romantickou tragédii.

„A na každý pád,“ dodala Grandmère, „pokud si chceš *toho hocha* udržet, jdeš na to úplně špatně.“

Tohle mi od Grandmère přišlo vážně nefér. Co mi má co naznačovat, že i když s Michaellem doopravdy chodíme teprve pětadvacet dní a za tu dobu jsme spolu jenom třikrát mluvili po telefonu, už hrozí nebezpečí, že mě opustí kvůli nějaké holce s různobarevnýma očima? A taky jsem jí to řekla.

„Je mi líto, Amélie,“ odpověděla Grandmère. „Ale pokud je to tak, že si toho mladého muže chceš udržet, zjevně nevíš, jak na to.“

Fakt nevím, co se v tu chvíli se mnou stalo. Bylo mi, jako by všechnen stres posledních dní – ta věc s parkomaty, stesk po Michaelovi a po mámě a Louiovi, starosti s tím, co říct princ Williamovi, beďar na bradě – najednou přesáhl nějakou hranici a já slyšela, jak mi z pusy vyletělo: „Samozřejmě že si ho chci udržet! Ale jak to mám udělat, když nemám za nehet sebevědomí nebo

nadání, nemám ani prsa a nevypadám jako Kate Bosworthová, prostě jsem jenom divná, a ještě k tomu princezna????“

Grandmère ten výlev podle všeho trochu překvapil. Nevěděla, jestli má dřív reagovat na můj nedostatek talentu nebo nedostatečně vyvinuté poprsí. Nakonec řekla jenom: „Mohla bys začít tím, že mu nebudeš celou noc telefonovat. Vždyť ty mu vůbec nedáváš důvod, aby pochyboval o tvých citech.“

„Samozřejmě že ne!“ vykřikla jsem zděšeně. „Proč bych to dělala? Miluju ho!“

„Ale to mu nesmíš dát najevo!“ Grandmère se tvářila, jako by po mně každou chvíli hodlala hodit sklenicí svého ranního sidecaru. „Copak jsi dočista natvrdlá? Nikdy nesmíš dovolit, aby si byl muž jistý tvými city! Ze začátku ti to docela šlo, když jsi zapomněla na jeho narozeniny. Ale teď to tím neustálým telefonováním jenom kazíš. Jestli ten hoch zjistí, že ho máš skutečně ráda, přestane se snažit, aby se ti zavděčil.“

„Ale Grandmère,“ namítla jsem zmateně. „Vzala sis přece dědu. Musel vědět, že ho miluješ, když sis ho vzala.“

Grandmère si uraženě odfrkla. „Tvůj dědeček rozhodně nezjistil, jaké city k němu chovám. Postarala jsem se o to, aby si myslel, že si ho беру kvůli penězům a titulu. A nemusím ti doufám připomínat, že jsme spolu strávili čtyřicet šťastných let. Bez oddělených ložnic,“ dodala poněkud zlomyslně, „bez nichž se některé královské páry podle všeho neobejdou.“

„Počkej chvíli,“ zůstala jsem na ni zírat. „Ty a Grandpère jste spali čtyřicet let v jedné posteli, a tys mu za tu dobu ani jednou neřekla, že ho miluješ?“

Grandmère dopila zbytek sidecaru a láskyplně položila Rommelovi ruku na hlavu. Od té doby, co mu po návratu do Genovie veterinář diagnostikoval obsesivní poruchu chování, začala mu zase růst srst díky tomu umělohmotnému trychtýři, co nosí na krku. Po celém těle mu vyrážejí bílé chumáče, takže vypadá jako čerstvě opeřené kuře. Nedá se říct, že by to byla změna k lepšímu.

„Přesně to se ti tu snažím vysvětlit,“ přikývla Grandmère. „Nedopřála jsem tvému dědečkovi chvíli jistoty, a jemu to naprosto vyhovovalo. Jestli si chceš tohohle Michaela udržet, radím ti, abys

udělala totéž. Přestaň mu noc co noc volat. Přestaň ignorovat všechny ostatní chlapce. A přestaň se pořád trápit tím, co mu dáš k narozeninám. To *on* by si měl dělat starosti s tím, co koupit *tobě*, aby si tě udržel, ne naopak.“

„*Mně?* Ale já mám narozeniny až v květnu!“ Nechtěla jsem jí vyzradit, že už pro Michaela dárek k narozeninám mám. Hlavně proto, že jsem ho tak trochu štípla z depozitáře palácového muzea.

Nikomu tam na nic nebyl, takže nevím, proč bych nemohla. Jsem koneckonců genovská princezna. Všechno v muzeu mi tak jako tak patří. Nebo aspoň knížecí rodině.

„Kdo tvrdí, že by měl muž dávat ženě dárky jenom k narozeninám?“ Grandmère mi věnovala pohled, z něhož bylo jasné, že jsem se pro ni právě vyřadila z rodu *homo sapiens*. Zdvihla zápěstí, na kterém měla náramek, co často nosí. Jsou na něm diamanty velké jako eurocenty. „To je dárek od tvého dědečka. Dostala jsem ho pátého března, zhruba před čtyřiceti lety. Proč? Pátého března nemám narozeniny ani není žádný svátek. Tvůj dědeček mi ten náramek dal jednoduše proto, že si myslel, že je nádherný a jedinečný – jako já.“ Znovu položila ruku Rommelovi na hlavu. „Takto, Amélie, by se měl muž chovat k ženě, kterou miluje.“

Nenapadala mě jiná odpověď než: *chudák Grandpère*. Určitě neměl tušení, do čeho s Grandmère leze, protože když byla mladá – než si nechala vytetovat oční linky a začala holit obočí – byla vážně kočka. Vsadím se, že ji tenkrát, ještě jako mladý nástupník trůnu, uviděl na druhé straně tanečního parketu a ztuhl jako sprejer chycený ve světlech policejního auta...

Následovaly roky rafinovaných psychologických her a míchání sidecaru.

„Myslím, že já tohle nedokážu, Grandmère,“ řekla jsem. „Totiž, já nechci, aby mi Michael dával diamanty. Chci jenom, aby mě pozval na maturitní ples.“

„A to neudělá,“ nedala se zviklat Grandmère, „pokud si nebude myslet, že třeba chceš jít s někým jiným.“

„Grandmère!“ vykřikla jsem zděšeně. „Nikdy bych na ples s nikým jiným než s Michaelem nešla!“ Ne že by nějak zvlášť hrozilo, že by mě někdo jiný pozval, ale to bylo v tu chvíli irelevantní.

„Jenomže mu nesmíš dovolit, aby to *zjistil*, Amélie,“ napomenula mě přísně Grandmère. „Vždy musí být na pochybách, nesmíš ho ukolébat. Muži jsou lovci, chápej, a když dostihnou kořist, ztrácejí zájem. Tumáš. Tohle si přečti. Doufám, že ti to pomůže pochopit, co mám na mysli.“

Grandmère vytáhla z kabelky od Guccioho knihu a podala mi ji. Nedůvěřivě jsem se na ni podívala.

„*Jane Eyrová?*“ Nevěřila jsem vlastním očím. „Grandmère, viděla jsem ten film. A bez urážky, byla to hrozná nuda.“

„Film,“ odfrkla Grandmère. „Přečti si tu knihu, Amélie, a uvidíš, jestli se z ní trochu nepoučíš o vztazích mezi muži a ženami.“

„Grandmère,“ nebyla jsem si jistá, jak jí mám naznačit, že je možná trochu za dobou. „Myslím, že když se dneska lidé chtějí poučit o vztazích mezi muži a ženami, čtou *Muži jsou z Marsu*, *ženy z Venuše*.“

„PŘEČTI SI TO!“ zařvala na mě Grandmère tak hlasitě, že jí Rommel vyděšeně vyskočil z klína a schoval se za květináčem s pelargoniemi.

Přísahám, že nemám tušení, čím jsem si vysloužila takovou babičku. Lillyina babička je jiná – naprosto zbožňuje Lillyina přítele Borise Pelkowského, pořád mu posílá nějaké domácí pečivo a podobně. Fakt nevím, proč já musím mít babičku, co se mě snaží rozeštvat s klukem, se kterým chodím teprve pětadvacet dní.

Za sedm dní, šest hodin a čtyřicet dva minut ho zase uvidím.

Čtvrtek, 13. ledna

Program

8.00 – 10.00

Snídaně se členy Genovské shakespearovské společnosti

Jane Eyrová je totální nuda. Zatím nic než sirotci, špatně ostříhané vlasy a spousta kašlání.

10.00 – 16.00

Schůze genovského parlamentu

Jane Eyrová začíná vypadat trochu líp – dostala práci jako guvernánka v domě ohromně bohatého pana Rochesteru. Pan Rochester velice autoritativní, jako Wolverine nebo Michael.

17.00 – 19.00

Čaj s Grandmère a manželkou britského premiéra

Pan Rochester je sexy. Musím ho přidat na svůj seznam sexy mužských mezi Hughu Jackmana a toho chorvatského kluka z *Pohotovosti*.

20.00 – 22.00

Formální státní večeře s britským premiérem a jeho rodinou

Jane Eyrová je úplně pitomá! Nebyla to vina pana Rochesteru! Proč se k němu chová tak hnusně?

A Grandmère na mě nemá co ječet u stolu kvůli tomu, že si čtu. Koneckonců, tu knihu mi dala ona.

Za šest dní, jedenáct hodin a devětadvacet minut ho zase uvidím.

Středa, 14. ledna, 3 hodiny ráno

Ložnice v genovském knížecím paláci

Dobrá, už asi chápu, jak to Grandmère s tou knihou myslela. Ale celá ta část, kde paní Fairfaxová varuje Jane, aby si s panem Rochesterem nezačala před svatbou, je tam vážně jenom proto, že v té době neexistovala antikoncepce.

I tak jsem si ale skoro jistá – budu to ještě muset zkonzultovat s Lilly – že není nejmoudřejší zakládat své chování na fiktivní předloze, zvlášť když byla napsaná v roce 1846.

Ale chápu základní poselství paní Fairfaxové a jejího varování: nehoňte se za klukama. Honit se za klukama je špatné. Vede to k hroživým věcem, jako jsou požáry rodinných sídel, amputace rukou a slepota. Mějte trochu vlastní důstojnosti a před svatbou nenechte věci zajít moc daleko.

To chápu. Naprosto to chápu.

Ale co si bude Michael myslet, když mu prostě přestanu volat???? Chci říct, třeba si bude myslet, že už ho nemám ráda!!!! I bez toho nemám skoro žádné přednosti. Jako jeho holka jsem k ničemu. Nemám žádné nadání, zapomínám na narozeniny a jsem princezna.

Tak to asi Grandmère myslela. Nejspíš musíte takhle udržovat kluky v napětí.

Já nevím. Podle všeho to zabíralo na dědečka. A nakonec to fungovalo i pro Jane. Asi bych to měla zkusit.

Nebude to ale snadné. Právě teď je na Floridě devět večer. Co asi Michael dělá? Možná se šel projít na pláž a potkal tam krásnou dívku bez střechy nad hlavou, která žije na chodníku a vydělává si tím, že hraje na elektrickou kytaru folkové písničky turistům. Já neumím hrát ani *tenis*, natož na nějaký hudební nástroj.

Ta holka chodí určitě v bundě s třásněmi a má velká prsa a mezeru mezi předními zuby. Od žádného kluka nemůžete čekat, že by kolem ní jenom tak prošel.

Ne. Grandmère a paní Fairfaxová mají pravdu. Musím to vydržet. Nesmím se poddat a zavolat mu. Když je holka nedostupná, kluci po ní šílí, jako v *Jane Eyrové*.

I když si myslím, že by bylo trochu přehnané změnit si jméno a utéct ke vzdáleným příbuzným, jako to udělala Jane. Zní to ale lákavě.

Za pět dní, sedm hodin a dvacet pět minut ho zase uvidím.

Středa, 14. ledna

Program

8.00 – 10.00

Snídaně s Genovskou lékařskou společností

Jsem děsně utahaná. To bylo naposledy, co jsem zůstala do noci vzhůru nad literaturou devatenáctého století.

10.00 – 16.00

Schůze genovského parlamentu

Dlouhý projev ministra financí! Prohlásil, že bez zavedení parkovacích automatů Genovie zanikne!

17.00 – 19.00

Schůze genovského parlamentu

Pokračování projevu. Chtěla bych se na chvíli vypařit na limonádu, ale bojím se, že by to vypadalo neloajálně.

20.00 – 22.00

Schůze genovského parlamentu

Už to nevydržím. Projev je hrozná nuda. Navíc sem právě nakoukl René a smál se mi. Ať se směje. On nebude muset jednou vládnout zemi.

Čtvrtek, 15. ledna

Státní večeře v sousedním Monaku

Grandmère si konečně všimla mého bed'aru. Nejspíš neunesla myšlenku, že bych měla předstoupit před prince Williama s obřím bed'arem na bradě, protože začala úplně šílet. Řekla jsem jí, že mám situaci pod kontrolou, ale Grandmère podle všeho nekládá v zubní pastu takovou důvěru jako já. Poslala pro knížecího dermatologa. Píchl mi do brady injekci a řekl, že už si na to nemám dávat žádnou zubní pastu.

Nedokážu sama zvládnout ani bed'ar. Jak mám jednou vládnout celému státu?

CO MUSÍM UDĚLAT PŘED ODJEZDEM Z GENOVIE

1. Najít bezpečný úkryt pro Michaelův dárek, aby ho nenašla Grandmère ani zvědavé dvorní dámy, až mi budou balit. (Strčit ho do špičky martensky?)
2. Rozloučit se s kuchyňským personálem a poděkovat jim za všechna ta vegetariánská jídla.
3. Přesvědčit se, že správce přístavu zavěsil na všechny bójký nůžky, aby je mohli jachtaři, kteří nemají vlastní, používat k otevírání balíků plechovek.
4. Sundat ze sochy Grandmère v palácové galerii šaškovský nos a brýle, než si toho všimne.
5. Nacvičit si řeč pro setkání s princem Williamem. Také řeč na rozloučenou s princem Reném.
6. Překonat Francoisův rekord v klouzání v ponožkách po Křišťálové chodbě (pět metrů a sedmdesát centimetrů).
7. Pustit všechny holuby z palácového holubníku (když se budou chtít vrátit, je to jejich věc, ale měli by mít možnost volby).
8. Sdělit tetě Jean Marie, že v jednadvacátém století už ženy nemusejí žít se stigmatem tmavých vousů na tváři a nechat jí svůj depilační krém.

9. Podsunout ministru financí informace o výrobcích parkovacích automatů, co jsem našla na internetu.
10. Donutit Reného, aby mi vrátil žezlo.

Pátek, 16. ledna, 11 hodin večer

Ložnice v genovském knížecím paláci

Tina včera na mé doporučení četla celý den *Jane Eyrovou* a souhlasí, že by na té věci s nehoněním kluků mohlo něco být. Takže se rozhodla, že nebude Daveovi volat ani mailovat (tedy pokud jí nezavolá nebo nenapíše on jako první, pochopitelně).

Lilly se ale odmítá našeho plánu zúčastnit, protože podle ní jsou takové hry pro děti a její vztah s Borisem nelze kvalifikovat soudobými psychosexuálními přístupy k páření. Tina tvrdí (já Lilly zavolat nemůžu, protože by to mohl vzít Michael a pak by si myslel, že ho uháním), že podle Lilly byla *Jane Eyrová* jedním z prvních feministických manifestů a že Lilly naprosto souhlasí s tím, abychom na tomto vzoru stavěly své romantické vztahy. I když mi po Tině vzkázala, že nemám očekávat, že by si mě Michael vzal, dokud nedokončí alespoň jeden postgraduál a nedostane práci u firmy, která platí přinejmenším dvě stě tisíc dolarů ročně plus prémie.

Lilly si také neodpustila poznámku, že viděla Michaela na koni jenom jednou a nevypadal při tom ani trochu romanticky, takže nemám doufat, že bude v dohledné době přeskakovat ploty.

Ale tomu se mi nechce uvěřit. Jsem si jistá, že by to Michaelovi na koni moc slušelo.

Tina se také zmínila, že je Lilly ještě pořád naštvaná kvůli tomu filmu o mém životě, co šel v televizi. Tina ho také viděla a podle ní to nebyla zdaleka taková hrůza, jak se mi snaží namluvit Lilly. Herečka, co hrála ředitelku Guptovou, prý byla k popukání.

Ale Tina v tom filmu vůbec nevystupuje, protože se o něm její táta dozvěděl předem a vyhrožoval filmovému štábu soudem, pokud se o jeho dceři jenom zmíní. Pan Hakim Baba se totiž v jednom kuse strachuje, že Tinu unese nějaký konkurenční ropný šejk. Tině by nevadilo být unesená, kdyby byl ten šejk hezký a nebál se vstoupit do vážného vztahu a kdyby jí k Valentinu koupil jeden z těch diamantových přívěsků ve tvaru srdce, co prodávají v klenotnictví.

Tina ještě říká, že holka, co hrála Lanu Weinbergerovou byla dokonalá a měla by dostat Emmy. A taky že Laně film nejspíš

neudělal moc velkou radost, protože v něm vystupuje jako závistivá holka, co by taky chtěla být princeznou.

A ten kluk, co hrál Joshe, prý byl k sežrání. Tina se pokouší sehnat jeho e-mailovou adresu.

Odpřísáhly jsme si s Tinou, že kdyby měla kterákoliv z nás nutkání zavolat svému klukovi, zavolá místo toho té druhé. Já bohužel nemám mobil, tak nevím, jak se mi Tina dovolá, když budu zrovna někoho pasovat na rytíře nebo tak něco. Hned zítra začnu tlačit na tátu, aby mi koupil Motorolu. Jsem dědičkou vládce suverénního státu. Měla bych mít přinejmenším nárok na pager.

Za čtyři dny, dvanáct hodin a pět minut zase uvidím Michaela.

Sobota, 17. ledna

Genovský knížecí zápas v pólu

Existuje na světě nudnější sport než pólo? Tedy kromě golfu? Nejspíš ne.

A navíc si myslím, že koním nemůže dělat moc dobře, když jim kolem hlavy pořád někdo máchá palicí. Jako to nedělalo dobře Silverovi ze seriálu *Lone Ranger*. V jednom kuse mu stříleli vedle hlavy, takže není divu, že se plašil.

René, jak se zdá, hraje proti princí Williamovi, přestože jsou ve stejném týmu. Kdykoliv se mu naskytne šance, předjede ho a sebere mu míč!

Jestli Reného tým vyhraje a on si sundá tričko a začne s ním točit nad hlavou, bude jasné, že to dělá kvůli tomu davu fanynek prince Williama, co se tu objevily. Což je nejspíš pochopitelné. Asi ho štve, že je William o tolik populárnější. A René má docela hezky vypracované břicho.

Kdyby tak ty holky jenom věděly, že si hraje před zrcadlem na Enrique Iglesiase...

Za tři dny, sedmnáct hodin a šest minut zase uvidím Michaela. Když už je řeč o hezkém břichu...

Sobota, 17. ledna, 11 hodin večer

Ložnice v genovském paláci

Grandmère by se sebou vážně měla něco udělat!

Dneska večer se konal ples na rozloučenou – však víte, u příležitosti konce mé první oficiální cesty do Genovie v roli budoucí dědičky trůnu.

No nic. Grandmère kvůli tomu plesu vyšilovala už několik týdnů, jako by to měla být skvělá příležitost, abych napravila tu věc s parkomaty. Nemluvě o princí Williamovi. Vlastně, spolu s tím, jak podle ní není Michael dost dobrý životní partner pro princeznu, mi dávala tak zabrat, že se vsadím, že za ten beďar může ona – i když ten už je pryč, díky zázraku moderní dermatologie. Ale stejně. Jsem ve stresu z Grandmère a z toho, že právě teď se možná můj kluk učí surfovat od nějaké Kate Bosworthové, co se jí nikdy nedělají beďary, takže je vlastně div, že nevypadám v obličeji jako nějaká přišera z hororu.

Ale to je fuk. Grandmère tedy vyváděla kvůli mým vlasům (které odrostly a začaly se zase formovat do trojúhelníku, jenže to nevádí, protože kluci prý mají raději holky s dlouhými vlasy – četla jsem to ve francouzském *Cosmopolitanu*) a pak vyváděla kvůli mým nehtům (které si, přiznávám, navzdory novoročnímu předsevzetí ještě pořád koušu – tak ať mě třeba zabije), a taky vyváděla kvůli tomu, co můžu a nemůžu říct princí Williamovi.

A po tomhle všem, když přijdeme na ples a já předstoupím před Williama (musím přiznat – i když moje srdce patří Michaelovi – že vypadal ve smokingu fakt dobře) a jsem naprosto připravená říct: „Velice mě těší, že se s vámi setkávám,“ na poslední chvíli jako bych úplně zapoměla, s kým mluvím, protože na mě upřel ty pomněnkově modré oči a já jsem dočista zkameněla, jako tenkrát, když se na mě u pokladny v drogerii usmál Josh Richter. Vážně. Neuvědomovala jsem si, kde jsem nebo co tu dělám, jenom jsem se dívala do těch očí a v duchu si říkala: *Panebože, mají barvu jako moře pod oknem mé genovské ložnice.*

A pak princ William povídá: „Velice mě těší, že se s vámi setkávám,“ a potřásl mi rukou a já na něj pořád civěla, i když se mi vlastně ani nelíbí. JSEM ZAMILOVANÁ DO SVÉHO KLUKA.

Počítám, že celé tajemství tohoto kluka je v tom, že prostě má charisma – jako Bill Clinton (akorát že s Clintonem jsem se nikdy nesetkala, jenom jsem o tom četla).

No, zkrátka, to bylo všechno. To byl celý můj rozhovor s anglickým princem Williamem! Pak se otočil, protože se ho někdo ptal na cosi o závodech plnokrevníků, a já, abych zamluvila tu ostudu, povídám: „Á, vida, smažené žampiony!“ a rozběhla jsem se za číšníkem, co je roznášel. To je celé, konec.

Nemusím snad dodávat, že jeho e-mailovou adresu jsem nezískala. Tina bude muset to zklamání nějak přežít.

Ale tím večer ještě zdaleka neskončil. Ani náhodou. Neměla jsem ponětí, kolik toho ještě budu muset vydržet. Grandmère se mě celý večer snažila dát dohromady s *Reném*, prý abychom si spolu zatancovali před reportérem z *Newsweeku*, který v Genovii píše článek o přechodu naší země na euro. PŘÍSAHALA, že to je jediný důvod, jenom ta fotka.

Jenže když jsme pak spolu tancovali – což mi mimochodem ani trochu nejde... tedy, když se celou dobu dívám na nohy a v duchu si k tomu počítám, zvládnou ještě tak mazurku, ale to je asi tak všechno, kromě ploužáku a ploužáky se v Genovii netančí, aspoň v paláci ne – uviděla jsem, jak Grandmère všechny obchází a ukazuje na nás, a nemusela jsem umět odezírat ze rtů, abych poznala, že říká: „No nesluší jim to spolu?“

AU!!

Takže když jsme dotancovali, pro případ, že by Grandmère měla něco za lubem, šla jsem rovnou za ní a povídám: „Grandmère, jsem ochotná přestat s těmi telefonáty Michaelovi, ale to neznamená, že začnu chodit s Reném,“ který se mě mimochodem zeptal, jestli si s ním nepůjdu na terasu zakouřit.

Pochopitelně jsem mu odpověděla, že nekouřím a že by neměl kouřit ani on, protože tabák jenom ve Spojených státech způsobuje půl milionu úmrtí ročně, ale on se mi jenom vysmál.

Tak jsem mu ještě řekla, aby si nic nenamlouval, že už s někým chodím, a i když možná neviděl film o mém životě, dovedu si poradit s kluky, kterým jde jenom o moje korunní klenoty.

Na to René prohlásil, že jsem obdivuhodná, a já odsekla: „Proboha, nehraj si mi tu na Enrique Iglesiase,“ a pak k nám přišel můj táta a zeptal se, jestli jsem někde neviděla řeckého premiéra a já mu řekla: „Tati, myslím, že se mě Grandmère snaží dát dohromady s Reném,“ a táta akorát stiskl rty a vzal si Grandmère stranou „na slovíčko“, zatímco René se vypařil s jednou ze sester Hiltonových.

Později za mnou Grandmère přišla a řekla mi, ať si nevymýšlím hlouposti, že jenom chtěla, abychom si s Reném zatancovali pro tu fotku do *Newsweeku*, a že kdyby o nás napsali krátký článek, mohlo by to přilákat víc turistů.

Na což jsem jí odpověděla, že vzhledem k hroutící se infrastruktuře tahle země rozhodně víc turistů nepotřebuje.

Počítám, že kdyby mi palác vyfoukl nějaký návrhář bot, taky bych byla jaksepatří zoufalá, ale nepokoušela bych se sbalit holku, které na ramenou spočívá osud celého národa – a která navíc už s někým *chodí*.

Ale má to i své světlé stránky. Jestli tu fotku v *Newsweeku* otisknou, možná bude Michael na Reného žárlit, jako žárlil pan Rochester na St. Johna, a bude ještě autoritativnější!!!

Za dva dny, osm hodin a deset minut
zase uvidím Michaela.

UŽ SE NEMŮŽU DOČKAT!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Pondělí, 19. ledna

3 hodiny odpoledne genovského času,

genovské knížecí letadlo,

35 tisíc stop nad zemí

Nemůžu uvěřit, že

A. táta zůstává v Genovii, aby vyřešil parkomatovou krizi a nevrátí se se mnou do New Yorku,

B. uvěřil Grandmère, když prohlásila, že vzhledem k tomu, jak špatně jsem si vedla v Genovii, musí pokračovat s mými hodinami princeznování,

C. ona (o Rommelovi ani nemluvě) se se mnou do New Yorku vrátí.

NENÍ TO FÉR. Já svoji část úmluvy dodržela. Docházela jsem na všechny její hodiny princeznování celý podzim. Prolezla jsem z matiky. Odříkala jsem ten pitomý proslov občanům Genovie.

Grandmère tvrdí, že i když si to možná nemyslím, ještě se mám o vládnutí hodně co učit. Ale to se plete. Víím, že se mnou jede zpátky do New Yorku jenom proto, aby mě mohla dál mučit. Udělala si z toho koníčka. Nebo to možná má vrozené, jako talent od Boha.

Aspoň ji potkalo to štěstí, že má vůbec nějaký talent. Ale stejně to není fér.

A je pravda, že mi táta před odjezdem podstrčil 100 euro a řekl mi, že když nebudu kvůli Grandmère dělat scény, jednou mi to vynahradí.

Jenže *tohle* mi nikdy vynahradit nemůže. Nikdy.

Prohlásil, že je Grandmère jenom neškodná stará dáma a že bych měla být ráda, když s ní můžu být, protože tady s námi nebude navždy. Jenom jsem se na něj podívala, jako by se zbláznil. To už

nevydržel ani on. Řekl: „Dobrá, věnuji *dvě* stě dolarů denně na Greenpeace, když mi ji budeš držet z cesty.“

To je dvakrát tolik, než dával na Greenpeace mým jménem doposud. Vážně doufám, že tam ocení, jaké oběti pro jejich organizaci podstupují.

Takže Grandmère se se mnou vrací do New Yorku a s sebou táhne třesoucího se Rommela. Zrovna když mu začala zase narůstat srst. Chudák.

Řekla jsem tátovi, že ty hodiny princeznování ještě jedno pololetí vydržím, ale že by měl předem Grandmère vyjasnit jedno: mám teď vážnou známost. Ať se Grandmère radši ani nepokouší sabotovat ji, a ať si nemyslí, že mě bude dávat dohromady s nějakým dalším princem René. Je mi fuk, kolik má René titulů, moje srdce patří Michaelu Moscovitzovi, který žádný titul nemá.

Táta prohlásil, že uvidí, co svede. Ale nevím, jak moc mě poslouchal, protože se kolem potloukala Miss České republiky a netrpělivě si pohrávala se šerpou.

Každopádně jsem před chvilkou Grandmère řekla sama, aby si radši dávala pozor, když jde o Michaela.

„Už nechci slyšet ani slovo o tom, jak jsem moc mladá,“ oznámila jsem jí u oběda (losos pro Grandmère, fazolový salát pro mě), který nám naservírovaly genovské letušky. „Jsem dost stará na to, abych věděla, co opravdu cítím uvnitř v srdci, a proto i dost stará na to, abych ho mohla někomu dát.“

Grandmère odpověděla něco v tom smyslu, že to bych se pak měla připravit, že mi ho někdo zlomí, ale já to ignorovala. Jenom proto, že od doby, co zemřel Grandpère, nestojí její milostný život za moc, nemusí přistupovat tak cynicky k mému. Chci říct, to má z toho, že chodí s mediálními magnáty a diktátory a tak podobně.

Naproti tomu mě s Michaelem čeká úžasná velká láska jako Jane a pana Rochestera. Nebo Jennifer Anistonovou a Brada Pitta.

Nebo by aspoň mohla, jestli se spolu někdy dostaneme na rande.

Za jeden den a čtrnáct hodin ho zase uvidím.

Pondělí, 19. ledna

Den Martina Luthera Kinga, konečně doma

Jsem tak šťastná, že asi vybuchnu, jako ten lilek, co jsem jednou hodila z okna Lillyina pokoje v šestnáctém patře.

Jsem doma!!!!!! Jsem konečně doma!!!!!!

Nedovedu popsat, jak úžasně jsem se cítila, když jsem se podívala z okénka letadla a uviděla pod sebou světla Manhattanu. Vstoupily mi slzy do očí, protože jsem si uvědomila, že jsem nad svým milovaným městem. Věděla jsem, že tam dole pode mnou taxikáři přejíždějí drobné stařenky (bohužel nikoliv Grandmère), prodavači šidí zákazníky, bankéři neuklízejí po svých psech a talentovaní zpěváci, hudebníci, herci, spisovatelé a tanečníci jsou připravováni o iluze smečkou bezduchých producentů, režisérů, agentů, redaktorů a choreografů.

Ano, byla jsem zpátky ve svém překrásném New Yorku. Byla jsem konečně zpátky doma.

A zvlášť jsem si to uvědomila, když jsem vystoupila z letadla a čekal tam na mě Lars, aby převzal starost o mě od Francoise, který mě hlídal v Genovii a naučil mě všechny francouzské nadávky. Lars vypadal zvlášť nebezpečně, protože se za ten měsíc volna opálil, když s Wahimem, bodyguardem Tiny Hakim Baby, lovil divoké kance v Belize. Věnoval mi jako suvenýr z té cesty kousek klu, i když já samozřejmě nesouhlasím se zabíjením zvířat pro zábavu – ani když jde o divoké kance, protože to není jejich vina, že vypadají tak ošklivě a nepřátelsky.

Pak, po šedesáti pěti minutách zdržení v dopravní zácpě na Belt Parkway, jsem byla doma.

Měla jsem takovou radost, že zase vidím mámu!!!! Už se jí začalo dělat břicho. Nechtěla jsem nic říkat, protože i když máma prohlašuje, že nevěří v západní standard idealizované krásy a že není nic špatného na tom, když je žena silnější, jsem si celkem jistá, že by se rozbřečela, kdybych poznamenala něco jako: „Mami, ty máš ale břicho!“ A to i kdybych to myslela jako kompliment – koneckonců, má před sebou ještě pár měsíců.

Takže jsem namísto toho řekla: „To mimino bude určitě kluk. A jestli ne, bude to holka tak velká jako já.“

„To teda doufám,“ řekla máma, zatímco si otírala slzy, které jí vytryskly z radosti – nebo možná proto, že ji Louie kousal do kotníků, aby ho ke mně pustila. „Potřebovala bych tu ještě jednu takovou jako ty, protože – co když mi zas odjedeš? Hrozně se mi po tobě stýskalo! Nikdo mi nenadával, když jsem si objednala vepřovou kotletu nebo polívku s knedlíčky z číny.“

„Já to zkoušel,“ ujistil mě pan Gianini. Pan Gianini taky vypadal skvěle. Nechává si narůst bradku. Předstírala jsem, že se mi to líbí.

Pak jsem se sehnula a vzala do náručí Tlust'ocha Louie, který se snažil hlasitým mňoukáním získat moji pozornost, a objala ho. Možná se pletu, ale přišlo mi, že zatímco jsem byla pryč, ztratil trochu na váze. Nechci nikoho obviňovat, že by ho trápil hladem, ale všimla jsem si, že jeho miska s granulemi nebyla úplně plná. Vlastně byla skoro z poloviny prázdná. Vždycky mu nechávám misku naplněnou až po okraj, protože nevíte, jestli najednou nepřijde nějaký mor a nezabije všechno živé na Manhattanu s výjimkou koček. Louie si neumí sám nandat žrádlo, protože nemá ruce, takže ho potřebuje mít dost pro případ, že bychom všichni umřeli a neměl mu kdo otevřít pytlík.

Ale byt vypadá skvěle!!!!!!! Pan Gianini na něm za tu dobu, co jsem byla pryč, udělal spoustu práce. Vyhodil vánoční stromek – poprvé za dobu existence téhle domácnosti nebudeme mít vánoční stromek do Velikonoc – a nechal do bytu zavést ADSL. Takže teď můžu mailovat nebo být na internetu, kdykoliv se mi zachce, a nebudu blokovat telefon.

Je to jako malý vánoční zázrak.

A to není všechno. Pan G. taky úplně předělal temnou komoru, co si kdysi zřídila máma, když se snažila fotit jako Ansel Adams. Strhl prkna, kterými byla zatlučená okna, a zbavil se všech těch jedovatých chemikálií, kterých jsme se já i máma bály dotknout. A z temné komory teď bude dětský pokoj! Je tam moc hezky a svítí tam sluníčko. Nebo tam aspoň hezky bylo, dokud máma nezačala malovat na zdi (pochopitelně vaječnou temperou, aby neohrozila zdraví svého ještě nenarozeného dítěte!) historicky významné scény,

například soudní proces s Winonou Ryderovou nebo zasnoubení J. Lo a Bena Afflecka, což má podle ní tomu dítěti pomoci pochopit problémy, kterým čelí náš národ. (Pan G. mě potají ujistil, že hned jak mámu vezmou do porodnice, celý pokoj znova vymaluje. Až se přihlásí ke slovu endorfiny, máma si toho ani nevšimne. Můžu k tomu jenom dodat: díkybohu, že si máma tentokrát pro plození potomstva vybrala mužského s takovou dávkou zdravého rozumu.)

Ale nejlepší ze všeho byl vzkaz, co jsem měla na záznamníku. Máma mi ho pyšně přehrála, sotva jsem vešla do dveří.

BYL TO VZKAZ OD MICHAELA!!!! MŮJ PRVNÍ VZKAZ NA ZÁZNAMNÍKU OD MICHAELA, OD TÉ DOBY, CO SPOLU CHODÍME!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Což pochopitelně znamená, že to funguje. Tedy to, že jsem mu nezavolala.

Ten vzkaz zněl takhle:

Ehm, Mio? Ahoj, tady Michael. Jenom jsem si říkal, jestli bys mi mohla, ehm, zavolat, až dostaneš tenhle vzkaz. Protože ses už dlouho neozvala. A já chci vědět, ehm, jestli je všechno v pořádku. A jestli jsi v pořádku došla domů. A jestli se nic neděje. Po je všechno. No tak ahoj. Tady Michael, mimochodem. Ale to už jsem možná říkal. Nevzpomínám si. Dobrý den, paní Thermopolisová. Dobrý den, pane G. Fajn. Takže. Zavolej mi, Mio. Měj se.

Vyndala jsem kazetu ze záznamníku a schovala si ji do zásuvky nočního stolku, kde už mám

- A. pár zrněk rýže z pytle, na kterém jsme s Michaellem seděli na plese kulturní rozmanitosti, na památku dne, kdy jsme spolu poprvé tančili ploužák,
- B. kousek uschlého toustu z *Rocky Horror Show*, kde jsme měli s Michaellem první rande, i když to vlastně rande nebylo, protože tam byl Kenny, a

C. papírovou vložku ze Zimního plesu, na památku dne, kdy jsme se s Michaellem poprvé líbali.

Ten vzkaz byl ten nejlepší vánoční dárek, jaký jsem mohla dostat. Ještě lepší než ADSL.

Takže pak jsem šla k sobě do pokoje vybalit si věci a přehrála jsem si ten vzkaz na kazetáku alespoň padesátkrát a máma každou chvíli přišla za mnou dát mi pusku, nebo se zeptat, jestli si nechci poslechnout nové cédéčko Liz Phairové, nebo mi ukázat, jak se jí vytahuje kůže na břicho. Když přišla asi po třicáté a já jsem si zase přehrávala Michaelův vzkaz, zeptala se: „Už jsi mu zavolala, zlato?“ a já jsem řekla: „Ne,“ a ona na to: „A proč ne?“ a já: „Protože se snažím být jako Jane Eyrová.“

A máma přimhouřila oči, jako to dělá pokaždé, když je v televizi řeč o dotacích pro umělce.

„Jane Eyrová?“ opakovala. „To myslíš tu knihu?“

„Přesně tak,“ přikývla jsem, zatímco jsem se snažila vydolovat zpod Louie, který se uvelebil na dně kufru, diamantové držáky na ubrousky, co jsem dostala k Vánocům od francouzského premiéra. Louie si podle všeho myslel, že balím, a chtěl mi zabránit v dalším odjezdu. „Totiž, Jane se za panem Rochesterem nehonila, ale nechala ho, aby se on honil za ní. Takže jsme si s Tinou odpřisáhly, že budeme jako Jane.“

Na rozdíl od Grandmère to mámu zjevně nepotěšilo.

„Ale Jane Eyrová byla k chudáku panu Rochesterovi tak hnusná,“ namítla.

Nezmínila jsem se, že to jsem si myslela i já..., aspoň ze začátku.

„Mami,“ nedala jsem se zviklat. „A co to, jak on držel Berthu zamčenou na půdě?“

„Jenže ona byla blázen,“ podotkla máma. „Tenkrát neměli psychotropní léky. Držet Berthu zamčenou na půdě bylo rozhodně humánnější než poslat ji do blázince, protože v té době lidi v blázcích připoutávali řetězem ke zdi. Vážně, Mio, já nevím, kam na ty nápady chodíš. Jane Eyrová? Kdo ti o Jane Eyrové vůbec řekl?“

„Hmmm,“ zaváhala jsem, protože mi bylo jasné, že se mámě moje odpověď nebude líbit. „Grandmère.“

Máma sevřela rty do tak úzké čárky, že nebyly skoro vidět.

„To mě mělo napadnout,“ řekla. „Mio, je chvályhodné, že jste se s kamarádkami rozhodly, že se nebudete honit za klukama. Když ti ale kluk nechá na záznamníku tak hezký vzkaz jako Michael, zavolat mu zpátky je zdvořilost.“

Zauvažovala jsem nad tím. Máma měla nejspíš pravdu. Chci říct, Michael přece nemá na půdě zamčenou bláznivou manželku. Moscovitzovic byt na Páté Avenue, pokud vím, ani půdu nemá.

„Dobrá,“ řekla jsem a odložila jsem náruč oblečení, co jsem vyndala z kufru. „Nejspíš bych mu mohla zavolat.“ Jenom při tom pomýšlení se mi rozbušilo srdce. Za minutu – možná za míň, jestli se mi podaří dostat mámu tak rychle z pokoje – budu mluvit s Michaelem! A nebude se do toho ozývat to divné šplouchání, co je vždycky slyšet, když voláte přes oceán. Protože mezi námi žádný oceán není! Jenom park na Washington Square. A nebudu si muset dělat starosti s tím, jestli by místo Mii Thermopolisové nechtěl Kate Bosworthovou, protože na Manhattanu žádné Kate Bosworthové nežijí... a jestli ano, musejí chodit oblečené, aspoň v zimě.

„Když mu zavolám zpátky, asi se to nedá brát, jako že ho uháním,“ připustila jsem. „Takže to by asi šlo.“

Máma, která seděla v nohách mé postele, jenom zavrtěla hlavou.

„Vážně, Mio,“ řekla. „Víš, že nechci odporovat tvé babičce,“ – to byla ta největší lež, co jsem slyšela od té doby, co mi René řekl, že skvěle tančím, ale nechala jsem to plavat kvůli mámině stavu – „ale opravdu si nemyslím, že je správné si s kluky takhle pohrávat. Zvlášť ne, když ti na tom klukovi opravdu záleží. A zvlášť když je to někdo takový jako Michael.“

„Mami, jestli chci s Michaelem strávit zbytek života, musím si s ním pohrávat,“ vysvětlila jsem jí. „Rozhodně mu nemůžu říct pravdu. Kdyby zjistil skutečnou hloubku mých citů, uprchl by jako vyplašený kolouch.“

Máma se zatvářila překvapeně. „Jako co?“

„Vyplašený kolouch,“ opakovala jsem. „Totiž, Tina řekla svému klukovi, Dave Farouq El-Abarovi, co k němu skutečně cítí, a on se totálně vypařil jako David Caruso.“

Máma zamrkala. „Jako kdo?“

„David Caruso,“ řekla jsem. Bylo mi mámy vážně líto. Zjevně se jí podařilo pana G. ulovit jen s odřenýma ušima. Nemůžu uvěřit, že tyhle věci nezná. „Víš, chci říct, že zmizel na dlouho. Vynořil se teprve tehdy, když se Tině podařilo sehnat lístky na wrestling. A Tina říká, že od té doby to mezi nimi skřípe.“ Skončila jsem s vybalováním, vyhnala Louie z kufru a zavřený kufr jsem postavila na podlahu. Pak jsem se posadila vedle mámy na postel. „Mami,“ řekla jsem. „Já nechci, aby se tohle opakovalo se mnou a s Michaellem. Miluju Michaela víc než kohokoliv na světě, kromě tebe a Louie.“

Ji jsem zmínila jenom ze slušnosti. Myslím, že mám Michaela radši než mámu. Zní to hrozně, ale nemůžu si pomoci, prostě to tak cítím.

Ale nikdy nebudu nikoho milovat víc než Louie.

„Nechápeš?“ pokračovala jsem. „Nechci pokazit, co je mezi mnou a Michaellem. Je to můj Romeo v černých džínách.“ I když jsem samozřejmě Michaela nikdy v černých džínách neviděla. Ale jsem si jistá, že nějaké má. To jenom, že do školy musíme nosit uniformu, takže většinou, když ho vidím, má na sobě šedé flanelové kalhoty. „A taky je fakt, že by mohl mít mnohem lepší holku, než jsem já. A tak si musím dávat o to větší pozor.“

Máma na mě zmateně zamrkala. „Lepší holku než jsi ty? O čem to k čertu mluvíš, Mio?“

„No, však víš,“ řekla jsem. „Já nejsem zrovna velká výhra, mami. Nejsem nijak zvlášť hezká a obě moc dobře víme, jak jsem se nadřela, abych prolezla z matiky. A vlastně nejsem v ničem moc dobrá.“

„Mio!“ Máma se tvářila naprosto šokované. „O čem to mluvíš? Jsi dobrá ve spoustě věcí! Víš skoro všechno o ekologii a o Islandu a o filmech, co dávají v televizi...“

Pokusila jsem se na ni povzbudivě pousmát, jako bych si opravdu myslela, že je k těmhle věcem zapotřebí nějaký zvláštní talent. Nechtěla jsem, aby mámě bylo líto, že jsem nezdědila její

umělecké nadání. Není to vůbec její vina, může za to pomíchaná DNA.

„Jo,“ řekla jsem. „Ale mami, pochop, k tomu není zapotřebí žádný talent. Michael je úžasně hezký a chytrý a hraje na několik nástrojů a píše si písničky a jde mu úplně všechno, takže je jenom otázka času, kdy po něm vyjede nějaká krásná holka, co umí surfovat nebo tak něco...“

„Já nevím,“ prohlásila máma, „proč si myslíš, že jenom kvůli tomu, žeš musela trochu přidat v matice, nejsi k ničemu, nebo že si Michael najde holku, co umí surfovat. Ale vím, že když jsi toho kluka měsíc neviděla a on ti nechá vzkaz na záznamníku, slušelo by se mu zavolat. Jestli to neuděláš, můžeš si být skoro jistá, že pláchne. A ne zrovna jako vyplašený kolouch.“

Zamrkala jsem na ni. Na tom, co říkala, něco bylo. Uvědomila jsem si, že plán, co mi doporučila Grandmère – však víte, nechat kluka, aby si nikdy nebyl jistý, jestli ho milujete – má vážné mezery. Jako že by ten kluk mohl prostě dospět k závěru, že ho nemilujete, a pláchnout a třeba se zamilovat do nějaké jiné holky, o které by věděl, že ho má ráda, třeba do Judith Gershnerové, která je předsedkyní počítačového kroužku a je geniální, a i když chodí s klukem z Trinity, mohl by to být z její strany jenom rafinovaný plán, jak ve mně vzbudit pocit bezpečí a ukolébat mě, abych nechala Michaela napospas Judith...

„Mio,“ podívala se na mě ustaraně máma. „Není ti nic?“

Pokusila jsem se usmát, ale nešlo to. Jak jsme jenom mohly s Tinou přehlédnout tuhle trhlinu v našem plánu? Právě teď, v tuhle chvíli, Michael třeba telefonuje s Judith nebo s nějakou stejně inteligentní dívkou a povídají si o kvasarech nebo fotonech nebo o čem spolu tak inteligentní lidé mluví. Nebo, nedejbož, telefonuje s Kate Bosworthovou a probírají spolu lámání vln.

„Mami,“ zvedla jsem se. „Běž pryč, prosím tě. Musím mu zavolat.“

Byla jsem ráda, že v mém hlase nebylo slyšet paniku, která se mě zmocňovala.

„Jo, Mio,“ zatvářila se potěšené máma. „Vážně si myslím, že bys měla. Charlotte Bronteová je pochopitelně skvělá spisovatelka,

ale musíš si uvědomit, že *Jane Eyrovou* napsala ve čtyřicátých letech devatenáctého století a tenkrát bylo všechno trochu jinak...”

„Mami,“ řekla jsem. Moscovitzovi, tedy rodiče Lilly a Michaela, přísně zakázali jakékoliv telefonáty po jedenácté během školního týdne. Nepřichází v úvahu. A bylo už skoro jedenáct. A máma tam pořád stála a nenechala mi tu trochu soukromí, co bych pro tak důležitý telefonát potřebovala.

„Jistě,“ usmála se. I když je těhotná, pořád jí to hrozně sluší – s těmi jejími tmavými kudrnatými vlasy. Já podle všeho podědila vlasy po tátovi, jenže jeho vlasy jsem nikdy neviděla, protože co pamatuji, je plešatý.

DNA je strašně nefér.

Nakonec máma přece jenom vypadla – i když těhotné ženy chodí hrozně pomalu; člověk by myslel, že evoluce je naučí pohybovat se rychle, aby mohly uniknout dravcům a tak, ale podle všeho ne – a já se vrhla k telefonu se srdcem až někde v krku, protože konečně, KONEČNĚ budu mluvit s Michaellem a podle mámy na tom ani není nic špatného, protože když zavolal první, nebude to znamenat, že ho uháním...

A zrovna když jsem se natahovala pro sluchátko, telefon zazvonil. Srdce mi poskočilo, jako mi poskočí, když vidím Michaela. Michael mi volá – prostě jsem věděla, že je to on! Nechala jsem telefon dvakrát zazvonit, protože i když nechci, aby mě opustil kvůli holce, co mu bude věnovat víc pozornosti, nemusí si myslet, že vysedávám u telefonu a čekám, až se ozve. Tak jsem co nejinteligentnějším hlasem řekla: „Prosím?“

Do ucha mi zazněl Grandměřin hlas, chraplavý od cigaret. „Amélie?“ zaskřehotala. „Co to máš s hlasem? Ty ses nachladila?“

„Grandmère.“ Nemohla jsem tomu uvěřit. Bylo deset padesát devět! Měla jsem přesně minutu na to, abych zavolala Michaelovi a nenaštvala přitom jeho rodiče. „Nemůžu teď s tebou mluvit. Musím ještě někomu zatelefonovat.“

„*Pfuit!*“ dala Grandmère najevo svůj nesouhlas. „Jako bych moc dobře nevěděla, komu asi chceš v tuhle pozdní hodinu volat!“

„Grandmère.“ Deset padesát devět a půl. „Je to v pořádku. Ozval se první. Jenom mu zavolám zpátky, to se sluší.“

„Na to, abys telefonovala *tomu hochovi*, je moc pozdě,“ prohlásila Grandmère.

Jedenáct. Prošvihla jsem to. Díky Grandmère.

„Stejně se s ním uvidíš zítra ve škole,“ dodala. „A teď mi, prosím tě, dej k telefonu svoji matku.“

„Mámu?“ To mě šokovalo. Grandmère s mámou mluví, jenom když opravdu musí. Nevycházejí spolu od té doby, co si máma odmítla vzít tátu, když mě čekala, protože své dítě nechtěla vystavit rozmarům rodové aristokracie.

„Ano, tvoji mámu,“ potvrdila Grandmère. „Víš snad, o kom mluvím.“

Takže jsem šla a beze slova jsem podala sluchátko mámě, která se v obýváku dívala s panem Gianinim na televizi. Neřekla jsem jí, kdo volá, protože kdybych to udělala, máma by chtěla, abych Grandmère zalhala, že je ve sprše, a já bych s ní musela ještě mluvit.

„Prosím?“ řekla máma vesele, protože si myslela, že jí volá některá z jejích kamarádek s vtipným komentářem k estrádě, na kterou zrovna koukala. Co nejrychleji jsem se odplížila pryč. Kolem gauče se povalovalo několik těžkých předmětů, kterými po mně máma mohla hodit, kdybych zůstala na dostřel.

Vrátila jsem se do pokoje a smutně myslela na Michaela. Co mu zítra jenom řeknu, až s Larsem zaparkujeme limuzínu u nich před domem, abychom ho s Lilly odvezli do školy? Ze jsem přijela moc pozdě na to, abych mu mohla zatelefonovat? Co když si všimne, jak se mi rozšiřují nosní dírky? Nevím, jestli už přišel na to, že přesně tohle dělají, kdykoliv zalžu, ale mám pocit, že jsem se o tom jednou zmínila před Lilly, protože prostě neumím držet jazyk za zuby a vyzváním i to, co bych si měla nechat pro sebe. Co když mu to řekla?

Sedla jsem si zničeně na postel a chtělo se mi spát, protože v Genovii bylo tou dobou pět hodin ráno a můj organizmus se ještě nevyrovnal se změnou časového pásma. A najednou jsem dostala geniální nápad. Mohla bych se podívat, jestli není Michael na internetu a poslat mu zprávu! A můžu to udělat, i když máma zrovna telefonuje s Grandmère, protože teď máme ADSL!

Takže jsem si rychle sedla k počítači a přesně to udělala. A byl tam!

Michaele, napsala jsem. Ahoj, to jsem já! Už jsem doma! Chtěla jsem ti zavolat, ale bála jsem se, abych nenaštvala vaše.

Když zanikl *Crackhead*, změnil si Michael internetovou přezdívku. Už není CracKing. Je teď Linux4ever, na protest proti monopolizaci softwarového průmyslu Microsoftem.

Linux4ever: VITEJ DOMA! JE FAJN, ZE SES OZVALA. BAL JSEM SE, JESTLI NEJSI PO SMRTI NEBO TAK NECO.

Takže si všiml, že jsem mu přestala volat! Což znamená, že můj a Tinin plán naprosto funguje. Aspoň zatím.

TLouie: NEJSEM PO SMRTI, JENOM JSEM MELA SPOUSTU PRACE. VSAK VIS, OSUD ARISTOKRACIE LEZI NA MYCH RAMENOU A PODOBNE. MAME VAS S LARSEM ZITRA RANO CESTOU DO SKOLY VYZVEDNOUT?

Linux4ever: TO BY BYLO FAJN. CO DELAS V PATEK?

Co dělám v pátek? To mě zve na RANDE? Konečně půjdeme s Michaellem na rande? Konečně???

Snažila jsem se odpovědět, jako by se nic nedělo, aby nepoznal, že mám takovou radost, až jsem shodila Louie, který mi ležel na klíně, protože jsem na židli začala poskakovat nahoru a dolů.

TLouie: POKUD VIM, TAK NIC. PROC?

Linux4ever: NECHCES ZAJIT DO FILMOVÉHO KLUBU NA VECERI? DAVAJI PRVNI HVEZDNE VALKY.

PANEBOŽE!!!!!!!!!! ON MĚ OPRAVDU ZVE NA RANDE!!!!!!!!!!!!!! Na večeri a na film. Najednou, protože ve filmovém klubu sedíte u stolu a jíte a přitom běží film. A *Hvězdné války* jsou můj úplně nejoblíbenější film, hned po *Hříšném tanci*. Řekněte, může být nějaká holka na světě šťastnější? Myslím, že ne. Britney se může jít vycpat.

Třesoucími se prsty jsem odepsala

TLouie: TO BY ASI SLO. BUDU SE MUSET ZEPTAT MAMY. MUZU TI DAT VEDET ZITRA?

Linux4ever: JASNE. TAKZE SE UVIDIME ZITRA? ASI TAK V 8.15?
TLouie: ZITRA V 8.15.

Chtěla jsem dodat něco jako „Stýskalo se mi“ nebo „Miluju tě“, ale nebyla jsem si jistá, přišlo mi to divné, tak jsem to neudělala. Je to tak nějak trapné, říct někomu, že ho milujete. Nemělo by, ale je. A taky jsem měla pocit, že Jane Eyrová by to neudělala. Tedy, možná v případě, že by zrovna zjistila, že muž jejího srdce oslepl při hrdinném pokusu o záchranu bláznivé manželky z plamenů sídla, které zapálila.

Pozvání na večeři a na film mi ale přišlo jako trochu něco jiného.

Pak Michael napsal

Linux4ever: HOCHU, JA PRELETEL GALAXII Z JEDNOHO KONCE NA DRUHÝ...

což je jeden z mých nejoblíbenějších citátů z prvních *Hvězdných válek*. Tak jsem mu odepsala

TLouie: JA MAM RADA HODNE HOCHY.

čímž jsem skočila k *Impérium vrací úder* a Michael odpověděl

Linux4ever: JA JSEM HODNY.

A to je lepší, než kdyby řekl, že mě miluje, protože hned potom, co to Han Solo řekne, políbí princeznu Leiu. PANEBOŽE!!! Vážně to je jako kdyby Michael byl Han Solo a já princezna Leia, protože Michael dovede opravit všechno možné, třeba i hypermotor, a já jsem zase princezna a jsem hodně společensky uvědomělá jako Leia a tak vůbec.

A ještě k tomu Michaelův pes, Pavlov, vypadá trochu jako Žvejkal. Teda, kdyby byl Žvejkal sheltie.

Kdybych se snažila sebevíc, lepší rande si nedovedu představit. Máma mě pustí, protože filmový klub je odsud kousek a navíc jdu s *Michaelem*. Dokonce i pan Gianini má Michaela rád, a to je proti

většině kluků ze školy Alberta Einsteina zaujatý – říká, že jsou to do jednoho pochoduující balíky testosteronu.

Zajímalo by mě, jestli princezna Leia četla *Jane Eyrovou*. Ale možná v její galaxii *Jane Eyrová* ani neexistuje.

Určitě teď neusnu, jsem celá jako na trní. *Uvidím ho za osm hodin a patnáct minut.*

A v pátek budeme sedět vedle sebe v tmavé místnosti. Sami. Nikdo jiný tam nebude. Tedy kromě servírek a ostatních lidí.

Naprosto mě provází Síla.

Úterý, 20. ledna

První den školy po zimních prázdninách,

Třídnická hodina

Málem jsem se ráno nevyhrabala z postele. Vlastně jediný důvod, proč jsem vůbec byla schopná vylézt zpod peřiny – a zpod Louie, který mi celou noc hlasitě předl na prsou – byla vyhlídka na to, že se po třiceti dvou dnech poprvé uvidím s Michaellem.

Je dokonale kruté nutit někoho v mém citlivém věku, aby cestoval mezi dvěma tak rozdílnými časovými pásmy bez jediného dne odpočinku; já bych měla spát přinejmenším devět hodin denně! Jsem z té změny časového pásma ještě pořád úplně mrtvá a vsadím se, že to bude mít nepříznivý vliv nejenom na můj fyzický vývin (a tím nemyslím výšku, protože vysoká jsem až dost, ale vývin prsních žláz, protože každý ví, že žlázy jsou na takové věci jako nedostatek spánku obzvlášť citlivé), ale i na můj intelektuální růst.

A vzhledem k tomu, že mi právě začíná druhé pololetí prváku, bude už na mých známkách opravdu záležet. Ne že bych chtěla jít na vysokou. Nebo aspoň ne hned. Chci si udělat mezi střední školou a vysokou rok volna, jako princ William. Chci ten rok strávit rozvíjením nějakého přirozeného talentu, a když ho do té doby v sobě neobjevím, nechám se zapsat jako dobrovolník u Greenpeace, pokud možno na jedné z těch lodí, co se staví mezi velryby a japonské a ruské velrybářské lodi. Ale nemyslím, že by u Greenpeace stáli o dobrovolníky, kteří mají špatný průměr známek.

No prostě málem jsem to vstávání nepřežila, zvlášť když jsem vytáhla školní uniformu a zjistila, že nemám v prádelníku kalhotky s královnou Amidadou. První den pololetí si prostě musím na sebe vzít kalhotky s královnou Amidadou, jinak budu mít celý zbytek roku smůlu. Když mám na sobě kalhotky s královnou Amidadou, vždycky mi přinesou štěstí. Například jsem je měla na sobě tenkrát večer na Zimním plese, když mi Michael konečně řekl, že mě má rád.

Samozřejmě ne, že mě MILUJE. Že mě má rád. Doufám, že ne jako kamarádku.

Musím si první den pololetí vzít kalhotky s královnou Amidalou a musím je stihnout potom hodit do prádelny, abych si je mohla vzít v pátek na rande s Michaellem. Protože to budu potřebovat spoustu štěstí, abych dokázala konkurovat všem Kate Bosworthovým tohoto světa. A taky proto, že chci ten večer dát Michaelovi jeho dárek k narozeninám. A doufám, že se mu ten dárek bude tak líbit, že se do mě naprosto zamiluje, tedy pokud do mě ještě zamilovaný není.

Takže jsem musela jít k mámě do ložnice, kde spí s panem Gianinim, a vzbudit ji (pan G. byl díkybohu zrovna ve sprše, přísahám, že kdybych je v tom stavu viděla spolu v posteli, poznamenalo by mě to nadosmrti) a zeptat se: „Mami, kde mám kalhotky s Amidalou?“

Máma, která spí jako zabitá, i když není těhotná, jenom zamumlala: „Suladaba,“ což ani není slovo.

„Mami,“ nedala jsem se odbýt. „Potřebuju ty kalhotky s královnou Amidalou. Kde je mám?“

Ale máma na to jenom: „Kobugin.“

Potom mě něco napadlo. Ne že bych se ve skutečnosti bála, že by mě máma v pátek s Michaellem nepustila – vzhledem k tomu, jak o něm mluvila včera večer... Ale pro jistotu, aby z toho nemohla vycouvat, povídám: „Mami, můžu jít v pátek s Michaellem na večeři a na film do klubu?“

A máma se překulila na druhý bok a zabručela: „Jo, jo, ramuza.“

Takže to bychom měli.

Až na to, že jsem musela jít do školy v obyčejných kalhotkách, což mi trochu nahánělo strach, protože jsou opravdu docela obyčejné, nudně bílé.

Ale když jsem seděla v limuzíně, nálada se mi trochu zvedla, protože jsem věděla, že za chvíli uvidím Michaela.

Jenže pak mě napadlo: co se stane, až ho uvidím? Protože když jste se neviděli se svým klukem dvaatřicet dní, nemůžete prostě říct jenom: „Nazdar.“ Musíte ho obejmout nebo tak něco.

Ale jak ho můžu obejmout v autě? Když se budou všichni dívat? Pravda, nemusela jsem si aspoň dělat starosti se svým nevlastním tátou, protože pan G. odmítá jezdit do školy limuzínou se mnou a s Larsem a s Lilly a s Michaellem. Říká, že má rád metro. Říká, že to je

pro něj jediná příležitost poslouchat muziku, kterou má rád (já s mámou mu doma zakazujeme hrát Blood, Sweat and Tears, takže mu nezbývá, nežli to poslouchat na discmanu).

Ale co Lilly? Lilly tam rozhodně bude. Jak můžu Michaela obejmout před Lilly? No dobrá, možná je to částečně Lillyina zásluha, že jsme se dali s Michaelem dohromady. Ale to neznamená, že by mi ani trochu nevadilo se s ním objímat *přímo před ní*.

Kdybychom byli v Genovii, bylo by naprosto v pořádku dát mu pusu na obě tváře, protože tak se tam normálně lidi zdraví.

Jenže tady jsme v Americe a v Americe si s ostatními nepodáte ani ruku, pokud nejste starosta nebo tak něco.

A potom je tu celá ta věc s Jane Eyrovou. Totiž, rozhodly jsme se sice s Tinou, že nebudeme kluky uhánět, ale nevyjasnily jsme si, jak se s nimi máme pozdravit, když jsme je neviděly dvaatřicet dní.

Už jsem se málem zeptala Larse, co bych podle něj měla udělat, když jsem dostala geniální nápad, zrovna ve chvíli, kdy jsme zastavili před Moscovitzovic domem. Hans, náš řidič, se chystal vyskočit, aby Lilly a Michaelovi přidržel dveře, ale já rychle řekla: „Já se o to postarám,“ a vyskočila jsem z auta namísto něho.

A tam stál v břechce na chodníku Michael a vítr mu cuchal tmavé vlasy a vypadal hrozně hezky a mužně. Jenom při pohledu na něj se mi rozbušilo srdce jako o závod. Zdálo se mi, že se na místě rozplynu... zvlášť když mě uviděl a usmál se na mě. Usmál se i očima, tak hlubokýma a hnědýma, jak jsem si je pamatovala, a taky tak laskavýma a inteligentníma, jako když jsem se do nich dívala naposledy před dvaatřiceti dny.

Nedokázala jsem ale říct, jestli v nich byla láska. Tina tvrdila, že to poznám, hned jak se mu podívám do očí – tedy, jestli mě miluje nebo ne. Ale popravdě řečeno, jediné, co jsem z nich vyčetla, bylo, že mu nepřipadám úplně odpudivá. Kdybych mu připadala odpudivá, uhnul by pohledem, jako to dělám já, když ve školní jídelně uvidím toho kluka, co se vždycky šťourá v čili.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ho a hlas mi přitom zněl nezvykle pištivě.

„Ahoj,“ řekl Michael, vůbec ne pištivě, ale naopak úžasně hlubokým hlasem, jako Wolverine.

Tak jsme tam stáli a dívali se jeden druhému do očí a z úst nám v obláčcích stoupala pára a kolem nás proudily po Páté avenue zástupy lidí, které jsem skoro nevnímala. Skoro jsem ani nevnímala Lilly, když prohlásila: „Propána!“ a produsala okolo mě k autu.

Pak Michael řekl: „Je fajn tě zase vidět.“

A já: „Taky tě zase ráda vidím.“

A zevnitř z limuzíny se ozvala Lilly: „Poslechněte, venku mrzne, co kdybyste si pospíšili a nastoupili už do auta?“

Takže jsem řekla: „Asi bychom měli...“

A Michael odpověděl: „Jo,“ a položil ruku na dvířka od auta, aby mi je přidržel. Ale když jsem se sehnula, abych vlezla dovnitř, položil mi druhou ruku na paži, a když jsem se otočila, abych zjistila, co chce (i když jsem to vlastně tušila), zeptal se: „Tak můžeš v pátek jít?“

A já na to: „Můžu.“

A potom si mě přitáhl k sobě jako pan Rochester, až jsem musela udělat krok dopředu, a rychle se ke mně sehnul a políbil mě rovnou na ústa, přímo před jejich vrátným a celou Pátou avenue!

Přiznávám, že ani jejich vrátný ani ostatní kolemjdoucí nevěnovali žádnou zvláštní pozornost tomu, že přímo před jejich očima dostala genovská princezna pusu.

Ale já jsem si toho tedy všimla moc dobře. A bylo to skvělé. V tu chvíli se mi zdálo, že jsem si možná dělala zbytečně starosti, jestli mě nemá Michael náhodou rád jenom jako kamarádku.

Protože kamarádky se takhle nelíbají.

Aspoň myslím, že ne.

Takže pak jsem vklouzla na zadní sedadlo limuzíny vedle Lilly s blaženým úsměvem na tváři, kterému jsem se nedokázala ubránit, i když jsem se bála, že si ze mě kvůli tomu úsměvu bude dělat legraci. Byla jsem tak šťastná, že i bez kalhotek s královnou Amidalou mi přišlo, že tohle pololetí je super, a to začalo teprve před deseti minutami!

A Michael si sedl vedle mě a zavřel dvířka a Hans se rozjel a Lars řekl Lilly a Michaelovi dobré ráno a oni ho taky pozdravili a já si ani nevšimla, že se Lars za svým kelímkem s kávou pošklebuje, dokud mi to Lilly před školou neřekla.

„Jako kdybychom všichni nevěděli, co jste tam dělali,“ prohlásila.

Ale řekla to tak nějak hezky.

Byla jsem tak šťastná, že jsem skoro neposlouchala, co mi Lilly cestou ke škole povídá. Mluvila o tom filmu. Poslala prý notářsky ověřený dopis producentům toho filmu, ale zatím nedostala odpověď, i když už je to víc než týden.

„To je další příklad toho,“ prohlásila Lilly, „jak si tihle chlápci z Hollywoodu myslí, že jim všechno projde. Já jim ale hodlám ukázat, že to tak není. Jestli nedostanu odpověď do zítřka, dám to do novin.“

To upoutalo moji pozornost. Zamrkala jsem na ni. „Chceš říct, že uděláš tiskovku?“

„Proč ne?“ pokrčila rameny Lilly. „Tys to taky zvládla, a to jsi ještě nedávno nedokázala dát před kamerou dohromady souvislou větu. Takže to nemůže být tak těžké.“

Páni. Lilly ten film opravdu sebral. Nejspíš se na něj budu muset podívat, abych zjistila, jestli je to taková hrůza. Ostatní lidi ve škole ho nijak zvlášť nekomentovali. Byli ale všichni o zimních prázdninách někde pryč a lyžovali nebo se opalovali na pláži a neměli čas sledovat v televizi pitomý film o životě jedné z jejich spolužaček.

Jestli se dá soudit podle toho, kolik lidí má něco v sádře – Tina ani zdaleka není jediná, kdo si o prázdninách něco zlomil nebo podvrkl – všichni se bavili líp než já. Dokonce Michael říká, že většinu času strávil na balkóně bytu prarodičů a psal písničky pro svoji novou skupinu.

Jsem nejspíš jediná, kdo celé prázdniny strávil na schůzích parlamentu, kde se snažil prosadit zavedení parkomatů před kasiny v centru Genovie.

Ale je fajn být zase zpátky. Je fajn být zpátky, protože poprvé za moji školní kariéru mě kluk, kterého mám ráda, má taky rád – možná mě dokonce miluje. A budu se s ním vídat o přestávkách a pátou hodinu ve speciálce –

Panebože! Úplně jsem zapomněla, že je nové pololetí! Budeme mít nový rozvrh! Rozdají nám ho na konci třídnické hodiny. Co když už nebudeme mít s Michaelem speciálku ve stejnou dobu? Já bych

vlastně ve speciálce ani neměla být, protože tam patří jenom nadaní studenti. Zařadili mě tam jenom proto, že jsem propadala z matiky a potřebovala jsem hodinu navíc na učení. Měla jsem tou dobou mít dílny. DÍLNÝ! VYŘEZÁVAT STOJÁNKY NA KOŘENÍ!

Ve druhém pololetí máme místo dílen pracák. JESTLI BUDU MUSET TOHLE POLOLETÍ CHODIT MÍSTO SPECIÁLKY NA PRACÁK, UMŘU!!!!!!!!!!!!

Protože jsem minulé pololetí nakonec dostala z matiky dvě mínus. A když máte z předmětu dvě mínus, nedostanete extra hodinu na učení. Dvě mínus se totiž považuje za dobrou známku. Tedy, pokud nejste někdo jako Judith Gershnerová.

Pane Bože, já to věděla. Prostě jsem VĚDĚLA, že když na sobě nebudu mít kalhotky s královnou Amidalou, stane se něco hrozného.

Když mě nedají do speciálky, bude to znamenat, že se s Michaelem uvidím jenom u oběda a o přestávkách. Protože je v posledním ročníku a já jenom v prváku, takže nemáme žádné společné předměty.

A dost možná ho neuvidím ani u oběda! Je možné, že nám vyjde přestávka na oběd každému jindy!

A i když budeme mít oběd ve stejnou dobu, copak je pravděpodobné, že budeme sedět spolu? Já sedím odjakživa u stolu s Lilly a s Tinou, kdežto Michael sedává u stolu počítačového kroužku. Mám čekat, že si přisedne k nám? Já si k nim teda rozhodně sednout *nemůžu*! Všichni ti kluci u jejich stolu pořád mluví o věcech, kterým nerozumím, třeba jak Steve Jobs neví, co dělá, nebo jak snadné je hackovat raketový obranný systém Indie...

Panebože, už rozdávají rozvrhy. Prosím, ať mě nedají na pracák.
PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM
PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM
PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM
PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM
PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM
PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM
PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM
PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM
PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM

Úterý, 20. ledna, matika

HA! Možná na sobě nemám kalhotky s královnou Amidalou, ale i tak mě pořád provází Síla. Mám přesně stejný rozvrh jako minulé pololetí, jenom mám teď nějakým zázrakem biologii třetí hodinu místo zeměpisu (prosím, ať nemá můj bývalý partner na biologii a můj bývalý kluk Kenny taky přesunutou hodinu). Zeměpis je teď sedmou hodinu. A čtvrtou hodinu máme všichni místo tělocviku zdravotní výchovu.

A díkybohu žádný pracák ani dílny!!!! Nevím, kdo z vedení školy dospěl k závěru, že patřím do speciálky, ale jsem jim za to vděčná a budu se ze všech sil snažit, abych je nezklamala.

A taky náhodou vím, že Michael má nejenom zase speciálku pátou hodinu, ale taky má oběd ve stejnou dobu jako já. Víím to, protože když jsem přišla sem na matiku a posadila se do lavice a vytáhla si sešit a učebnici, vešel do třídy Michael!

Přesně tak, vkráčel přímo do třídy pana Gianiniho na prváckou matiku, jako by tam patřil, a všichni na něj zůstali zírat, včetně Lany Weinbergerové, protože víte, lidi z vyšších ročníků většinou mezi prváky nechodí, pokud nedělají poslíčky a neunesou zrovna někomu propustku nebo tak něco.

Ale Michael poslíčka nedělá. Přišel k nám do třídy jenom kvůli mně. Víím to, protože zamířil rovnou k mé lavici s rozvrhem v ruce a povídá: „Kdy máš oběd?“ a já mu to řekla, a on na to: „Já taky. Pak máš speciálku?“ a já řekla, že ano, a on povídá: „Bezva, tak se uvidíme u oběda.“

A pak se otočil a zase vyšel ze třídy a vypadal přitom úžasně dospěle, skoro jako vysokoškolák.

A to, jak řekl panu Gianinimu úplně nenucené: „Brýden, pane G.“, když kolem něj procházel – pan Gianini seděl za katedrou s kelímkem kafe v ruce a překvapeně zdviženým obočím – prostě, dokonalejšího kluka nenajdete.

A přišel tam za mnou. ZA MNOU. ZA MIOU THERMOPOLISOVOU. Kdysi nejméně oblíbenou osobou v celé škole, kromě toho kluka, co se rýpe v čili.

Takže teď všichni, co nás s Michaelem neviděli, jak se líbáme na Zimním plese, vědí, že spolu chodíme. Protože nepřijdete za holkou jen tak do třídy porovnat si rozvrh, pokud s ní nechodíte.

Úplně jsem na sobě cítila pohledy celé třídy, včetně Lany Weinbergerové. Skoro jste mohli slyšet, jak si všichni říkají: „*Tihle dva že spolu chodí?*“

Nejspíš je trochu těžké tomu uvěřit. Chci říct, já sama tomu občas nemůžu uvěřit. Protože každý samozřejmě ví, že Michael je třetí nejhezčí kluk na škole, hned po Joshi Richterovi a Justinu Baxendaleovi (i když, kdybyste viděli Michaela tolikrát bez košile jako já, budou vám ti druzí dva připadat jako chudáci), tak co by asi tak dělal *se mnou*, naprosto netalentovanou příšerou, která má boty velikosti dětských lyží, žádná prsa a nosní dírky, co se rozšíří, kdykoliv zalže?

Navíc jsem teprve v prváku a Michael už je v posledním ročníku a přijali ho přednostně na jednu z nejlepších vysokých škol přímo na Manhattanu. A taky má nejlepší prospěch ze třídy, kdežto já sotva prolezla z matiky. A je ve spoustě kroužků, včetně počítačového kroužku, šachového kroužku a kroužku fyzikářů. Navrhl pro školu webové stránky. Umí hrát asi na deset nástrojů. A teď bude zakládat vlastní kapelu.

A já? Já jsem princezna. To je asi tak všechno.

Navíc jenom v poslední době. Než jsem se dozvěděla, že jsem princezna, byla jsem prostě totální vyvrhel, který propadal z matiky a věčně měl po celé uniformě zrzavé kočičí chlupy.

Takže vlastně není divu, že tolik lidí překvapilo, když si to Michael před matikou namířil k mému stolu, aby si se mnou porovnal rozvrh. Když zazvonilo, cítila jsem, jak na mě všichni civí, a bylo slyšet, že si mezi sebou šuškájí. Pan G. se pokusil zjednat pořádek a prohlásil: „Dobrá, dobrá, přestávka skončila. Víím, že jste se všichni dlouho neviděli, ale máme před sebou dalších devět týdnů spoustu práce,“ akorát že mu nikdo kromě mě nevěnoval pozornost.

V lavici přede mnou už Lana Weinbergerová stihla uvést do provozu mobil – ten nový, co jsem jí musela zaplatit, protože ten, co měla předtím, jsem jí minulý měsíc v záchvatu šílenství rozšlapala – a mluvila do něj: „Shel? To bys *nevěřila*, co se právě stalo.

Pamatuješ se na tu divnou holku, co s tebou chodí na latinu? Tu, co má vlastní pořad v televizi a vypadá jako buldok? Jo. Tak její brácha si právě přišel porovnat rozvrh s Miou Thermopo –“

K Lanině smúle pan Gianini nesnáší, když mu studenti při hodině telefonují. Skočil po ní, vytrhl jí telefon z ruky, dal si ho k uchu a povídá: „Slečna Weinbergerová s vámi bohužel právě nemůže mluvit, protože musí psát úvahu o tisíci slovech na téma Proč je nezdvořilé telefonovat při vyučování,“ načež hodil mobil do šuplíku a Laně řekl, že si ho může vyzvednout po škole, když mu přinese tu úvahu.

Přála bych si, aby místo toho dal pan G. Lanin telefon mně. Rozhodně bych ho používala zodpovědněji než ona.

Ale počítám, že i když je učitel váš nevlastní táta, nemůže jen tak něco zkonfiskovat někomu z ostatních studentů a dát to vám.

Což je škoda, protože právě teď by se mi mobil opravdu hodil. Zrovna jsem si vzpomněla, že jsem se mámy nezeptala, co jí vlastně včera večer Grandmère chtěla.

Do háje. Celá čísla. Musím přestat.

$B = \{x : x \text{ je celé číslo pro které platí, že } x > 0\}$

Definice: Umocníme-li celé číslo, výsledkem je takzvaná dokonalá mocnina.

Útrý, 20. ledna, zdravotní výchova

To je taková nuda. M. T.

Ani mi nemluv. Kolikrát nám ještě, než skončíme školu, hodlají opakovat, že sex bez ochrany může mít za následek těhotenství nebo AIDS? Myslí si snad, že jsme si to nezapamatovali, když nám to opakovali už tisíckrát? L. M.

Vypadá to tak. Všimla sis, jak pan Wheeton otevřel dveře sborovny, podíval se na mademoiselle Kleinovou a zase vypadl? Je na něm vidět, že je do ní celý blázen.

Já vím, je to naprosto jasné, v jednom kuse jí nosí z lahůdkářství kafe. Tomu říkám láska, no ne? Wahima to zdrtí, jestli spolu začnou chodit.

Jo, ale proč by dávala přednost panu Wheetonovi před Wahimem? Wahim je korba. Nemluvě o tom, že má pistoli.

Lidské srdce je nevyzpytatelné. Alespoň pro mě. Panebože, teď začal vykládat o bezpečnostních pásech v autě. No může to být ještě větší nuda? Pojd' sepsat seznam. Můžeš začít.

* NOVÝ A VYLEPŠENÝ *
SEZNAM NEJHEZČÍCH KLUKŮ
PODLE MÍL THERMOPOLISOVÉ
s komentářem Lilly Moscovitzové

1. Michael Moscovitz (S ohledem na genetickou příbuznost s danou osobou nemohu souhlasit. Uznávám, že není odporně znetvořený.)
2. Ioan Griffud ze seriálu Horatio Hornblower (Souhlasím. Tenhle námořník by mi dovedl ukázat moře vášně.)
3. Ten kluk ze Smallville (Rozhodně. Jenom by ho měli nechat přihlásit do plaveckého týmu, aby si častěji sundával tričko.)
4. Hayden Christensen (Rozhodně taky. Také by měl být v plaveckém týmu. Jediové určitě nějaký mají. I ti, co se obrátili k temné straně Síly.)
5. Pan Rochester (I když jde o fiktivní postavu, uznávám, že vyzařuje určitou drsnou mužnost.)
6. Patrick Swayze (No, dobrá, možná v Hříšném tanci, ale viděla jsi ho v poslední době? Vždyť je starší než tvůj táta!)
7. Kapitán von Trapp z muzikálu Za zvuků hudby (Christopher Plummer je vážně sexy. Může se kdykoliv postavit hordám nacistů.)
8. Justin Baxendale (Souhlas. Slyšela jsem, že se jedna holka ze školy pokusila zabít, protože se na ni podíval. Fakt. Jeho pohled byl tak hypnotický, že si podřezala žíly. Teď se léčí v blázinci.)

9. Heath Ledger (V tom rokenrolovém filmu o rytířích rozhodně! Ve Čtyřech pírkách už ne tak moc, přišel mi tam trochu afektovaný. A nesundával si dost často košili.)
10. Netvor z Krásky a netvora (Myslím, že je tady ještě někdo, kdo by se měl léčit v blázinci.)

Úterý, 20. ledna, speciálka

Jsem v totální depresi.

Vím, že na to nemám nárok. Totiž, stala se mi taková spousta skvělých věcí.

Skvělá věc číslo jedna: Kluk, do kterého jsem celý život blázen, mě miluje, nebo mě má aspoň opravdu rád, a v pátek spolu máme první rande.

Skvělá věc číslo dvě: Vím, že pololetí dneska teprve začalo, ale zatím z ničeho nepropadám, ani z matiky.

Skvělá věc číslo tři: Už nejsem v Genovii, což je nejnudnější místo na celé planetě, snad kromě hodin matiky a hodin princeznování s Grandmère.

Skvělá věc číslo čtyři: Nesedím už na biologii vedle Kennyho. Jsem teď ve dvojici s Shameekou. Což je úleva. Vím, že je to zbabělost (cítit úlevu nad tím, že nemusím sedět vedle Kennyho), ale jsem si jistá, že mě Kenny považuje za hroznou potvoru, protože jsem mu několik měsíců dávala naději, přestože jsem byla ve skutečnosti zamilovaná do někoho jiného (i když ne do toho, o kom si to myslel). Ale to, že nebudu vystavená Kennyho nenávistným pohledům (i když on už chodí s novou holkou, co s námi taky byla ve třídě na biologii – ten tedy rozhodně neztrácel čas), bude mít pravděpodobně kladný vliv na moje známky. A navíc Shameeka je v biologii opravdu dobrá. Shameeka je vlastně opravdu dobrá ve spoustě věcí, protože se narodila v Rybách. Ale – stejně jako já – nemá *jedno speciální nadání*, což z ní svým způsobem dělá spřízněnou duši, když to tak vezmete.

Skvělá věc číslo pět: Mám bezvadné kamarády, kteří jsou z nějakého důvodu rádi v mojí společnosti, a to nejenom proto, že jsem princezna.

Jenže v tom je právě ten problém. Stala se mi taková spousta skvělých věcí, že bych měla být naprosto šťastná, měla bych být v sedmém nebi – a nejsem.

Možná ze mě mluví jenom únava (jsem tak utahaná, že se mi klíží oči), nebo možná premenstruační syndrom (moje biologické hodiny musí být z těch přeletů mezi kontinenty naprosto zmatené), ale nedokážu se zbavit pocitu, že jsem...

Totálně nedostatečná.

Poprvé mi to došlo dneska u oběda. Jako vždycky jsem seděla s Lilly a s Borisem a s Tinou a Shameekou a Ling Su, když přišel Michael a posadil se k nám, což samozřejmě způsobilo v jídelně pozdvižení, protože jak každý ve škole ví, on obvykle sedává u stolu počítačového kroužku.

Fakt jsem se styděla, i když jsem zároveň měla radost a byla jsem pyšná, protože když jsme byli s Michaelem jenom kamarádi, *nikdy* si k našemu stolu nepřisedl, takže to musí znamenat, že mě aspoň *trošku* miluje, když je kvůli mně ochotný obětovat inteligentní konverzaci, kterou u jejich stolu normálně vedou. Protože u našeho stolu se většinou do hloubky rozebírá včerejší díl *Čarodějek* a jak to Rose McGowanové v tom tričku bez zad slušelo, nebo tak něco.

Ale Michael to vzal úplně dobře, i když podle něj jsou *Čarodějky* primitivní. A já se vážně snažila stočit rozhovor na nějaké téma, které by se mohlo líbit i klukovi, třeba na *Buffy: Přemožitelku upírů* nebo na Millu Jovovich.

Jenže se ukázalo, že jsem vlastně vůbec nemusela, protože Michael je jako jedna z těch mūr, co jsme se o nich učili v biologii. Z těch, co změnily barvu na černou, když v době průmyslové revoluce zčernal mech, kterým se živily. Dokáže se naprosto přizpůsobit jakékoliv situaci. Což je úžasný talent, který bych taky chtěla mít. Možná kdybych ho měla, nepřipadala bych si tak divně na schůzích Genovské asociace pěstitelů oliv.

No nic. Dneska u oběda někdo začal mluvit o klonování a všichni říkali, koho by nakloňovali, kdyby měli tu možnost, jako třeba Alberta Einsteina, aby nám mohl prozradit tajemství smyslu života, nebo Jonase Salka, aby objevil lék na rakovinu, nebo Mozarta, aby mohl dokončit své poslední requiem (no jasně, to byl

pochopitelně Boris), nebo madame Pompadour, aby nám mohla radit v srdečních záležitostech (Tina), nebo Jane Austenovou, aby mohla satiricky komentovat současnou politickou situaci (Lilly).

A pak Michael řekl, že on by nakloňoval Kurta Cobaina, protože to byl geniální muzikant a umřel moc mladý. A potom se zeptal mě, koho bych nakloňovala, a mě nic nenapadlo, protože vlastně nechci znovu oživit někoho mrtvého – možná kromě Grandpère, ale to by bylo dost strašidelné. A Grandmère by nejspíš trefil šlak. Takže jsem řekla, že Louie, protože mám Louie moc ráda a nevadilo by mi mít ho dvakrát.

Na nikoho to neudělalo moc velký dojem, s výjimkou Michaela, který řekl: „To je moc hezké,“ a to ještě nejspíš jenom proto, že se mnou chodí.

Ale to je jedno, nic, co bych nezvládla. Jsem zvyklá na to, že jako jediná nikdy v televizi neprošvihnu *Na plný pecky*, protože je to podle mě jeden z nejlepších filmů všech dob – tedy po *Hvězdných válkách* a *Hříšném tanci* a *Say Anything* a *Pretty Woman*, pochopitelně. A po *Tremors* a *Twisteru*.

A držím v tajnosti fakt, že ani jeden rok nezmeškám přenos z vyhlášení Miss America, i když vím, že je to pokořování žen a prosazování nesmyslného ideálu anorektické krásy.

Chci říct, tohle všechno o sobě vím. Jsem prostě taková, a i když jsem se pokoušela rozšířit si obzory sledováním Oskarových filmů, jako je *Gladiátor* nebo *Tygr a drak*, prostě se mi nelíbily. Nakonec v nich všichni umřou a kromě toho se v nich netancuje, ani tam nejsou žádné exploze, takže mi dělá problémy udržet celou dobu pozornost.

Takže jak říkám, jsem ochotná tyhle stránky sama sebe akceptovat. Taková prostě jsem. Stejně jako mi třeba jde angličtina, ale ne matika. Nedá se s tím nic dělat.

Ale teprve když jsme po obědě dorazili na speciálku a Lilly začala připravovat scénář na tento týden pro svůj televizní pořad *Bez příkras*, co jde na kabelu, a Boris vytáhl housle a pustil se do hraní nějakého koncertu (bohužel nikoliv v komoře, protože ta ještě pořád nemá dveře) a Michael si nasadil sluchátka a začal dělat na nové písničky pro svoji kapelu, pochopila jsem:

Neexistuje jediná věc, ve které bych byla opravdu dobrá. Vlastně, nebýt toho, že jsem princezna, nebylo by na mně vůbec nic zvláštního. Nejenom že neumím surfovat nebo tkát náramky přátelství. Já neumím *vůbec nic*.

Totíž, všichni moji kamarádi jsou v něčem opravdu dobří: Lilly rozumí úplně všemu a nebojí se mluvit před kamerou. Michael nejenže umí hrát na kytaru a asi na padesát dalších nástrojů včetně piána a bicích, ale taky dovede udělat vlastní počítačový program. Boris začal hrát na housle před vyprodanými koncertními sály, když mu bylo asi tak jedenáct. Tina Hakim Baba přečte knihu za den a všechno si z ní zapamatuje a je schopná to citovat skoro doslova, a Ling Su je opravdu dobrá v kreslení. Jediný další člověk, co s námi sedí u oběda a nemá žádný zvláštní talent, je Shameeka, což mi na chvílku zvedlo náladu, dokud jsem si neuvědomila, že Shameeka je krásná a má samé jedničky, a když jde s mámou nakupovat, každou chvíli se jí nějaký agent z modelingové agentury ptá, jestli by je nechtěla reprezentovat (i když její táta prohlašuje, že dokud bude naživu, nedovolí, aby některá z jeho dcer dělala modelku).

Ale já? Nevím, co na mně Michael vůbec má, jsem tak naprosto nudná a nenadaná. Chci říct, je nejspíš dobře, že mám předurčenou budoucnost jako vládce státu, protože kdybych se měla někdy ucházet o práci, rozhodně bych ji nedostala. Protože nejsem v ničem dobrá.

Takže tady sedím ve speciálce a nemůžu utéct před tou základní skutečností:

Já, Mia Thermopolisová, nemám žádný speciální talent ani nadání.

**CO TADY VŮBEC DĚLÁM????? NEPATŘÍM SEM!!!!
PATŘÍM DO DÍLEN!!!! NEBO NA PRACÁK!!!! MĚLA BYCH
STLOUKAT PTAČÍ BUDKY A PÉCT KOLÁČE!!!**

Zrovna když jsem tohle psala, naklonila se ke mně Lilly a povídá: „Proboha, co se to s tebou *děje*? Vypadáš, jako bys spolkla ponožku,“ což říkáme vždycky, když někdo vypadá opravdu v depresi, protože pak vypadá stejně jako Louie, když omylem sní

jednu z mých ponožek a musíme ho odvézt k veterináři, aby mu ji vyoperoval.

Michael ji naštěstí neslyšel, protože měl na uších sluchátka. Nikdy bych mu nedokázala přiznat to, co jsem přiznala jeho sestře, tedy že jsem idiot bez špetky talentu, protože by pak zjistil, že nejsem žádná Kate Bosworthová, a opustil by mě.

„Do téhle třídy mě dali jenom proto, že propadám z matiky,“ šeptla jsem jí.

A potom Lilly řekla něco, co mě fakt překvapilo. Bez mrknutí oka povídá: „Ty ale přece máš talent.“

Zůstala jsem na ni zírat s vytřeštěnýma (a obávám se, že trochu ubrečenýma) očima. „Jo, a to jako jaký?“ Opravdu jsem se bála, abych se nerozbrečela. Určitě to bude premenstruační syndrom, protože jsem měla slzy na krajíčku.

Ale k mému zklamání Lilly akorát pokrčila rameny: „Když na to nedokážeš přijít sama, neřeknu ti to.“ A když jsem protestovala, dodala: „Částí cesty k seberealizaci je, že si ji musíš projít sama, bez pomoci ostatních. Jinak bys necítila takové zadostiučinění. Ale můžu ti říct, že to máš přímo před nosem.“

Rozhlédla jsem se, ale pořád jsem nechápala, co myslí. Nic, co bych měla přímo před nosem, jsem neviděla. Nikdo se na mě nedíval. Boris zaujatě šmidlal na housle a Michael něco zuřivě (a potichu) psal na klávesnici, ale to bylo všechno. Ostatní seděli sehnutí nad učebnicemi nebo si něco kreslili nebo modelovali sochy z plastelíny, co já vím.

Pořád jsem nevěděla, o čem to Lilly mluví. Nemám vůbec žádný talent – snad jenom to, že poznám rybí příbor od normálního.

Nemůžu uvěřit, že jsem si kdysi myslela, že mi k dosažení seberealizace bude stačit láska člověka, kterému jsem zaslíbila srdce. Teď, když jsem věděla, že mě Michael miluje – nebo mě aspoň má hodně rád – bylo to všechno ještě horší. Protože vedle někoho tak neuvěřitelně nadaného můj naprostý nedostatek talentu mnohem víc vyniká.

Nejradši bych se ztratila na ošetřovnu a na chvíli si zdřímla. Ale to vám nedovolí, pokud nemáte teplotu, a já jsem si celkem jistá, že jsem jenom utahaná po cestě letadlem.

Věděla jsem, že dnešek nebude stát za nic. Kdybych na sobě měla kalhotky s královnou Amidadou, nemusela bych o sobě zjistit takovou krutou pravdu.

Úterý, 20. ledna, zeměák

VYNÁLEZCE	VYNÁLEZ	Společenský prospěch	Negativní důsledek
Samuel F. B. Morse	telegraf	usnadnění komunikace	znetvoření krajiny (dráty)
Thomas A. Edison	žárovka	snazší rozsvěcení, levnější než svíčky	společnost jim nedůvěřovala, ze začátku neuspěly
Ben Franklin	hromosvod	ochrana domů před bleskem	ošklivé
Eli Whitney	stroj na zpracování bavlny	úspora práce	zvýšení nezaměst- nanosti
A. Graham Bell	telefon	usnadnění komunikace	znetvoření krajiny (dráty)
Elias Howe	šicí stroj	úspora práce	zvýšení nezaměst- nanosti
Ch. Sholes	psací stroj	usnadnění práce	zvýšení nezaměst- nanosti
Henry Ford	automobil	urychlení dopravy	znečištění ovzduší

Já v životě nic nevynaleznu, nic, z čeho by měla společnost prospěch nebo co by ji negativně ovlivnilo, protože nemám špetku talentu. Nedokážu ani zavést parkomaty v zemi, které budu jednou vládnout!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: cvičení na začátku 11. kapitoly (žádné doučování, protože pan G. má učitelskou poradnu – taky je nové pololetí, takže zatím není co opakovat. A taky už nepropadám!!!!!!)

Angličtina: doplnit deník (500 slov na téma Jak jsem strávila zimní prázdniny)

Biologie: přečíst kapitolu 13

Zdravověda: přečíst kapitolu 1, Vy a vaše okolí

Speciálka: objevit skrytý talent

Francouzština: Chapitre Dix

Zemák: kapitola 13, Konec civilizace

**Úterý, 20. ledna, v limuzíně cestou
na hodinu princeznování s Grandmère**

CO MUSÍM UDĚLAT

1. Najít kalhotky s královnou Amidalou.
2. Přestat se trápit tím, jestli mě Michael miluje, nebo jestli mě má jenom rád. Musím být spokojená s tím, co mám. Spousta holek s nikým ani nechodí. Nebo chodí s někým opravdu hrozným, kdo nemá přední zuby, nebo tak.
3. Zavolat Tině a porovnat dosavadní výsledky strategie s neuháněním kluků.
4. Napsat všechny domácí úkoly. Nechci být hned první den pozadu!!!!!!
5. Zabalit dárek pro Michaela.
6. Zjistit, o čem Grandmère včera večer mluvila s mámou. Opravdu doufám, že to nebylo nic úchylného, jako třeba že chce, abych s ní šla na střelnici střílet na asfaltové holuby. Nemám v úmyslu střílet na holuby. Ani na nic jiného, když na to přijde.
7. Přestat si kousat nehty.
8. Koupit písek pro kočku.
9. Objevit skrytý talent. Musí to být něco do očí bijícího, když na to přišla i Lilly, která zatím neví ani o mých nosních dírkách.
10. VYSPAT SE!!!!!!!!!!!! Klukům se nelíbí, když mají holky kruhy pod očima. Ani dokonalým klukům, jako je Michael.

Úterý, 20. ledna, stále v limuzíně cestou

na hodinu s Grandmère

Koncept pro deník z angličtiny:

Jak jsem strávila zimní prázdniny

Zimní prázdniny jsem strávila v Genovii. Genovie je stát s padesáti tisíci obyvateli, který se nachází na Azurovém pobřeží mezi Itálií a Francií. Hlavním exportním artiklem Genovie je olivový olej. Hlavním importním artiklem jsou turisté. Poslední dobou dochází k závažnému poškozování infrastruktury, zásluhou pěších turistů, kteří přijíždějí do přístavu na výletních lodích, a

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Středa, 21. ledna, třídnická hodina

Páni, musela jsem být včera ještě utahanější, než jsem myslela. Jak se zdá, usnula jsem v limuzíně cestou ke Grandmère a Lars mě nemohl vůbec probudit! Říká, že když to zkusil, ohnala jsem se po něm rukou a zamumlala nějakou francouzskou nadávku (za to může Francois, ne já!).

Takže řekl Hansovi, ať to otočí, a odvezli mě zpátky domů, kde mě Lars vynesl do třetího patra do mého pokoje (což není žádná hračka, protože vážím aspoň pětkrát tolik jako Louie) a máma mě uložila do postele.

Nevzbudila jsem se ani na večeri. Spala jsem až do sedmi do rána! To je patnáct hodin v kuse.

To mě podržte. Musela jsem být úplně grogy z toho vzrušení, že jsem zase doma a že jsem se zase viděla s Michaellem, nebo tak něco.

Nebo za to opravdu mohl časový posun – a celá ta moje včerejší obsese kvůli tomu, jak nejsem v ničem dobrá, nebyla důsledkem nedostatku sebevědomí, ale způsobila ji chemická nevyrovnanost z nedostatku REM spánku. Slyšela jsem, že lidé, kteří nemají dostatek spánku, začnou po nějaké době trpět halucinacemi. Jako ten DJ, co byl vzhůru jedenáct dní (to je nejdelší zaznamenaná doba, co někdo vydržel nespát), a když začal hrát jenom Phila Collinse, všichni věděli, že je čas zavolat sanitku.

Až na to, že i po patnácti hodinách spánku mi nepřijde, že bych byla v něčem zvlášť dobrá. Ale aspoň mi to dneska nepřipadá jako taková tragédie. Myslím, že jsem tím patnáctihodinovým spánkem získala trochu odstup. Chci říct, ne každý může být geniální jako Lilly nebo Michael. A ne každý je houslový virtuos jako Boris. Určitě jsem v *něčem* dobrá. Jenom musím přijít na to, v čem. Zeptala jsem se ráno u snídaně pana G., na co mám podle něj talent, a on mi řekl, že se prý občas dovedu obléct podle opravdu zvláštní módy.

Ale to nemůže být to, o čem mluvila Lilly, protože když mi řekla o mém skrytém talentu, měla jsem na sobě školní uniformu a na té těžko něco změníte.

Odpověď pana G. mi ale připomněla, že jsem ještě pořád nenašla kalhotky s královnou Amidadou. Jenže jsem se přece

nemohla zeptat nevlastního otce, jestli je neviděl. TRAPAS! Snažím se nedívat, když přinesou z prádelny jeho spodní prádlo, a on mi tu zdvořilost díkybohu oplácí stejně.

A nemohla jsem se zeptat mámy, protože zase spala jako zabitá. Těhotné ženy nejspíš potřebují spát stejně dlouho jako dospívající dívky a DJové.

Ale opravdu bych je potřebovala najít do pátku, nebo se z mého prvního rande s Michaellem vyklube naprostá katastrofa, tím jsem si jistá. Jako že třeba rozbalí můj dárek a řekne: „No, dík za snahu.“

Nejspíš jsem se měla držet rad paní Hakim Baby a koupit mu svetr.

Jenže k Michaelovi se svetr ani trochu nehodí! Uvědomila jsem si to, když jsme dneska zastavili u nich před domem. Stál tam na chodníku a vypadal dokonale mužně a urostle, jako Heath Ledger... až na to, že Michael má tmavé vlasy.

A šála mu povlávala ve větru a byl mu vidět kus holého krku, mezi ohryzkem a límcem košile – to místo, kam když někoho praštíte, úplně ho to paralyzuje, jak mi jednou řekl Lars. Michaelův krk vypadal tak hezky a hladce a klenutě, že jsem úplně viděla před očima pana Rochester, jak na svém koni Mesrourovi přemítá o lásce k Jane...

A v tu chvíli jsem prostě věděla, že jsem udělala dobře, když jsem Michaelovi nekoupila svetr! Chci říct, Kate Bosworthová by svému klukovi určitě taky nekoupila svetr. To tak.

A pak mě Michael uviděl a usmál se a už vůbec nevypadal jako pan Rochester, protože pan Rochester se nikdy neusmíval.

Vypadal v tu chvíli prostě jako Michael. A mě poskočilo srdce, jako vždycky, když ho vidím.

„Jsi v pořádku?“ chtěl vědět, hned jak nastoupil do limuzíny. Zadíval se mi do očí a jeho oči byly tak tmavě hnědé, skoro černé, jako močál na blatech, kolem kterého vždycky chodil pan Rochester, protože když vstoupíte do močálu, může vás docela pohltit a utopíte se a nikdy už vás nikdo nespasí..., což je vlastně podobné, jako když se zadívám Michaelovi do očí: cítím, jak klesám a klesám, a jsem si v tu chvíli jistá, že už se nikdy nedostanu zpátky, ale to nevadí,

protože se mi to líbí. Moje oči jsou prachobyčejně šedé, jako newyorský chodník. Nebo parkovací automat.

„Včera večer jsem ti volal,“ pokračoval Michael, když se na sedadlo vedle něj vmáčkla poněkud neurvale Lilly. „Ale tvoje máma mi řekla, že jsi úplně vytuhla.“

„Byla jsem hrozně unavená,“ odpověděla jsem, celá šťastná z toho, že o mě měl starost. „Spala jsem patnáct hodin v kuse.“

„Koho to zajímá,“ řekla Lilly, která zjevně nechtěla slyšet další detaily o mém spánkovém režimu. „Ozvali se mi producenti toho filmu o tobě.“

Překvapilo mě to. „Vážně? Co říkali?“

„Požádali mě, abych se s nimi sešla na snídani.“ Lilly se snažila, aby to neznělo, jako že se vytahuje. Ale moc jí to nešlo. Z hlasu jí úplně číselo pýcha. „V pátek ráno. Takže s váma nepojedu do školy.“

„Páni,“ řekla jsem obdivně. „Setkání u snídaně? Fakt? Budete mít bagety?“

„Nejspíš,“ odpověděla Lilly.

Udělalo to na mě dojem. Mě nikdy producenti na snídani nepozvali. Jenom španělský velvyslanec v Genovii.

Zeptala jsem se Lilly, jestli už si pro ty producenty sepsala seznam požadavků, a ona řekla, že ano, ale že mi nepoví, co v něm je.

Myslím, že se na ten film budu muset podívat, abych zjistila, co ji tak štve. Máma ho má na videokazetě. Podle ní to byla jedna z nejlegračnejších věcí, co kdy viděla.

Jenže moje máma se směje i při *Hříšném tanci*, dokonce i při těch scénách, co vůbec k smíchu nejsou, takže nevím, jestli je na její úsudek spolehnutí.

No páni. Jedna z roztleskávaček (bohužel ne Lana) si natrhla achillovku, když dělala o přestávce rozštěp, takže právě oznámili, že se bude konat konkurz na její náhradu, protože záložníci týmu rodiče přeložili na dívčí školu v Massachusetts – za to, že za jejich nepřítomnosti uspořádala doma divoký mejdan.

Opravdu doufám, že má Lilly plné ruce práce s protestováním proti filmu o mém životě a nenapadne ji uspořádat protestní akci proti tomu konkurzu. Minulé pololetí mě donutila chodit po škole s

ohromným transparentem, na kterém stálo: ROZTLESKÁVAČSTVÍ JE SEXISMUS, NE SPORT, což podle mě nejspíš ani není pravda, protože se konají roztleskávačské šampionáty. Ale je fakt, že pro holčičí sporty žádné roztleskávačky neexistují. Nikdy nevidíte Lanu a ostatní na zápase školního dívčího basketbalového nebo volejbalového týmu, ale klučicí zápas nevynechají ani jediný. Takže na tom sexismu možná něco bude.

Panebože, právě dorazil poslíček s propustkou. S propustkou pro mě! Mám jít do ředitelny! A to jsem ani nic neudělala! Aspoň ne tentokrát.

Středa, 21. ledna

ředitelna

Nemůžu uvěřit, že je teprve druhý den nového pololetí a já už sedím v ředitelně. Nestihla jsem sice napsat domácí úkoly, ale mám omluvku od pana G. Hned ráno jsem ji odnesla do kanceláře. Stojí v ní:

Omluvte, prosím, Miu, že v úterý 20. ledna nevypracovala domácí úkoly. Byla unavená z časového posunu po cestě letadlem a nemohla se věnovat školním povinnostem. Práci samozřejmě dožene dnes večer.

Frank Gianini

Je to na nic, když vás učí váš nevlastní táta.

Ale proč by měla ředitelka Guptová mít k té omluvence nějaké námitky? Jasně, je teprve druhý den pololetí a já už jsem pozadu. Ale zas ne tak moc pozadu.

A Lanu jsem dneska ani neviděla, takže jsem nemohla poškodit její soukromý majetek.

PANEBOŽE. Právě mě něco napadlo. Co když zjistili, že mě zařadili do speciálky omylem? Chci říct, když nejsem na nic nadaná? Co když jsem se tam dostala jenom kvůli chybě v počítači a teď se na to přišlo a šoupnou mě do dílen nebo na pracák, kam patřím? Budu muset vyrábět kořenky!!! Nebo smažit omelety!!!

A už nikdy neuvidím Michaela! Dobrá, uvidím se s ním cestou do školy a při obědě a po vyučování a o víkendech a o svátcích, ale to je tak všechno. Když mě vyřadí ze speciálky, připraví mě týdně o pět hodin strávených s Michaellem! A i když je pravda, že spolu při hodině moc nemluvíme, protože Michael je na rozdíl ode mě opravdu nadaný a měl by tu hodinu využívat ke zdokonalování svých hudebních schopností, místo aby mě doučoval matiku, což většinou dělá, protože jsem v ní tak mizerná. Ale i tak, aspoň jsme *spolu*.

Panebože, to je hrůza! Jestli se opravdu ukáže, že mám nějaký talent – o čemž pochybuji – PROČ mi Lilly prostě neřekla, jaký? Pak

bych ho aspoň mohla vmést ředitelce Guptové do obličeje, až mě bude chtít zařadit do dílen.

Počkat... čí je to hlas? Ten, co slyším za dveřmi ředitelny? Zní nějak povědomě. Zní to trochu jako...

Středa, 21. ledna, babiččina limuzína

Nemůžu uvěřit, že Grandmère něco takového udělala. Chci říct, co musíte být za člověka, abyste udělali TOHLE? Abyste prostě takhle vytáhli někoho ze školy?

Měla by být dospělá. Měla by mi jít příkladem.

A co místo toho provede?

Nejdřív řekne ohromnou LEŽ a potom mě pod falešnou záminkou odvede ze školní budovy.

Říkám vám, že jestli se to dozví máma nebo táta, je Clarisse Ronaldo dočista mrtvá.

A to nemluvím o tom, že mi málem způsobila infarkt. Ještě štěstí, že díky mé vegetariánské životosprávě mám tak nízkou hladinu cholesterolu, protože mě vyděsila tak, že bych jinak určitě ten infarkt dostala, když si jen tak vyšla z ředitelny a povídá: „Samozřejmě se modlíme za jeho rychlé uzdravení, ale víte, jak to s těmihle věcmi bývá...“

Při pohledu na ni jsem cítila, jak se mi úplně vytrácí barva z tváře. Nejenom proto, že to byla zrovna Grandmère, kdo s ředitelkou Guptovou mluvil, ale hlavně kvůli tomu, co říkala.

Vyskočila jsem na nohy a srdce mi bušilo, div mi nevyskočilo z krku.

„Co se děje?“ zeptala jsem se vyděšeně. „Je něco s tátou? Vrátila se mu rakovina? Je to tak? Můžeš mi to říct, já to zvládnu.“

Podle toho, co Grandmère říkala ředitelce Guptové, jsem si byla jistá, že se tátovi vrátila rakovina varlat a že bude muset znovu na léčení –

„Povím ti to v autě,“ odpověděla odměřeně Grandmère. „Pojď.“

„Ne, vážně,“ naléhala jsem, když jsem s Larsem v patách klopýtala za ní. „Můžeš mi to říct hned. Zvládnu to, přísahám. Je táta v pořádku?“

„Nedělej si starosti s domácími úkoly, Mio,“ zavolala za mnou ředitelka Guptová, když jsme vycházely z ředitelny. „Snaž se být s tátou, když tě teď potřebuje.“

Takže to byla pravda! Táta je opravdu nemocný!

„Je to zase rakovina?“ vyzvídala jsem na Grandmère, když jsme vyšly ze školy a zamířily k její limuzíně, která byla zaparkovaná vedle kamenného lva, co hlídá schody do školy Alberta Einsteina. „Věří doktoři, že je to léčitelné? Bude potřebovat transplantaci kostní dřeně? Protože, víš, dost možná mám identický typ, protože mám vlasy po něm. Tedy, stejné vlasy, jako asi kdysi míval.“

Teprve když jsme byly bezpečně usazené v limuzíně, věnovala mi Grandmère znechucený pohled a povídá: „Jen klid, Amélie... Tvůj otec je naprosto v pořádku. Co ale není v pořádku, je ta vaše škola. Představ si, že jsou ochotní studenty uvolnit jenom z důvodu nemoci. Absurdní! Každý si přece potřebuje sem tam oddechnout. Udělat si den jenom pro sebe, jak se tomu, myslím, říká. Takže dnes, Amélie, máš takový den jenom pro sebe.“

Nevěřící jsem na ni zamrkala. Nemohla jsem uvěřit tomu, co slyším.

„Počkej chvíli,“ zarazila jsem ji. „Chceš říct... že tátovi nic není?“

„*Pfuit!*“ odfrkla si Grandmère a namalovaná obočí jí vylétla vzhůru. „Rozhodně vypadal naprosto zdravě, když jsem s ním dneska ráno mluvila.“

„Tak co potom –“ Zůstala jsem na ni zírat. „Proč jsi řekla ředitelce Guptové –“

„Protože by tě jinak nepustila z hodiny,“ odpověděla Grandmère a podívala se na zlaté hodinky s diamanty. „A i tak už máme zpoždění. Vážně není nic horšího než příliš horlivý pedagog. Myslí si, že dělají správnou věc, ale přitom existují různé způsoby vzdělávání. A zdaleka ne všechny se odehrávají ve třídě.“

Začínalo mi svítat. Grandmère mě nevytáhla ze školy uprostřed dne proto, že by byl někdo z rodiny nemocný. Ne, Grandmère mě odtamtud vytáhla, aby mě mohla něco naučit.

„Grandmère,“ zaprotestovala jsem hlasitě, protože jsem nemohla uvěřit vlastním uším. „Nemůžeš prostě jen tak přijet a odvést mě ze školy, kdykoliv se ti zachce. A rozhodně bys neměla tvrdit ředitelce Guptové, že je táta nemocný, když mu nic není! Jak vůbec *můžeš* něco takového říct? Copak jsi nikdy neslyšela, že se

takové věci můžou naplnit? Chci říct, když budeš o takových věcech v jednom kuse lhát, nakonec by mohly být pravda –“

„Neplácej hlouposti, Amélie,“ řekla Grandmère. „Tvůj otec nebude muset znovu do nemocnice jenom proto, že jsem trošičku zalhala nějaké byrokratické učitelce.“

„To teda nevím, jak si tím můžeš být tak jistá,“ odsekla jsem našťavaně. „A kam mě to vůbec vezeš? Nemůžu si dovolit odejít jen tak uprostřed dne z vyučování, víš? Nejsem totiž tak chytrá jako ostatní ve třídě a musím toho spoustu dohánět, protože jsem šla včera spát tak brzo –“

„To mě tedy mrzí,“ odpověděla naprosto sarkasticky Grandmère. „Vím, jak máš ráda matematiku. Určitě jsi hluboce nešťastná, že dneska přijdeš o hodinu...“

Nezapírám, že měla pravdu. Nebo aspoň zčásti. I když jsem nebyla zrovna na větvi ze způsobu, jakým to udělala, rozhodně mě netrápilo, že přijdu o matiku. Chci říct, celá čísla nejsou zrovna moje silná stránka.

„Ať už jedeme kamkoliv,“ odpověděla jsem vážně, „musíme být zpátky do oběda. Protože jinak se bude Michael divit, kde jsem –“

„Už zase *ten hoch*,“ povzdechla Grandmère a zvedla oči ke stropu limuzíny.

„Ano, *ten hoch*,“ řekla jsem. „Ten, kterého miluju celým svým srdcem a duší. A Grandmère, kdybys ho jenom trochu znala, věděla bys –“

„Ah, už jsme tady,“ prohlásila Grandmère s náznakem úlevy v hlase, když řidič zastavil u chodníku. „Konečně. Vystup si, Amélie.“

Vystoupila jsem z limuzíny a rozhlédla se kolem, kam že mě to Grandmère odvezla. Ale neviděla jsem nic, kromě obřího butiku Chanel na Sedmapadesáté ulici. Ale tam jsme určitě namířeno neměly. Nebo ano?

Ale když Grandmère vymotala Rommela z vodítka, postavila ho na zem a vykročila cílevědomě k těm velkým skleněným dveřím, pochopila jsem, že máme namířeno právě do Chanelu.

„Grandmère,“ rozběhla jsem se za ní. „Chanel? Tys mě vytáhla ze školy, abys mě vzala *nakupovat*?“

„Potřebuješ šaty,“ odfrkla Grandmère. „Na černobílý ples komtesy Trevanni, co se pořádá v pátek. Nepodařilo se mi objednat nás na dřív než na dnešek.“

„Černobílý ples?“ opakovala jsem po ní nechápavě, když nás Lars eskortoval do tichého, bíle zařízeného interiéru nejexkluzivnějšího butiku na světě – byl to jeden z těch obchodů, kam bych se předtím, než jsem zjistila, že jsem princezna, bála jenom vkročit... i když o mých kamarádkách se totéž říct nedá, protože Lilly jednou natočila celý díl svého pořadu zrovna ve zkušební kabince butiku Chanel. Zabaríkadovala se tam a zkoušela si nejnovější kreace Karla Lagerfelda, dokud ochranka nevyrazila dveře a nevyprovodila ji na chodník. Tématem toho pořadu byla diskriminace žen s nekonfekční velikostí oblečení ze strany módních návrhářů. „Jaký černobílý ples?“

„Nedělej, že ti to tvoje matka neřekla,“ odpověděla Grandmère, než se k nám rozběhla vysoká, podvyživená žena s nadšeným: „Vaše Veličenstva! Jaká čest, že vás tu mohu přivítat!“

„Máma mi o žádném plese nic neřekla,“ otočila jsem se ke Grandmère. „Kdy že to má být?“

„V pátek večer,“ prohlásila Grandmère. Pak se obrátila k prodavačce: „Hm... doufám, že jste dali pro moji vnučku stranou nějaké večerní šaty. Žádala jsem bílé.“ Zamžourala na mě. „Na černou jsi moc mladá. A odmítám se o tom s tebou dohadovat.“

Dohadovat? Jak se s ní můžu hádat o něčem, co ani trochu nechápu?

„Pochopitelně,“ rozzářila se prodavačka. „Pojďte prosím za mnou, Vaše Veličenstvo.“

„V pátek večer?“ vyjekla jsem, když mi začala docházet aspoň tahle část. „V pátek večer? Grandmère, já v pátek večer na žádný ples nemůžu. Už mám něco v plánu s –“

Ale Grandmère mi jenom položila ruku mezi lopatky a postrčila mě dopředu.

Takže jsem klopýtala za prodavačkou, která nemrkla ani okem, jako by za ní princezny v martenskách klopýtaly den co den.

A teď zas sedím s Grandmère v limuzíně, jsme na cestě zpátky do školy – a já musím myslet na všechny lidi, co mě do téhle situace

dostali. Nejvíc ze všech za to může máma, protože mi zapomněla sdělit, že dovolila Grandmère, aby mě do toho zatahla. Pak taky komtesa Trevanni, že vůbec pořádá nějaký pitomý černobílý ples. Prodačky z butiků Chanel, které sice byly vážně milé a ochotné, ale celé to Grandmère usnadnily, když mě oblékly do bílých plesových šatů s diamanty, abych se mohla zúčastnit plesu, na který vůbec nechci. Táta, protože dopustil, aby jeho matka bez dozoru terorizovala Manhattan. A samozřejmě sama Grandmère, protože se mi v jenom kuse snaží zničit život.

Když mě totiž lidé od Chanela omotávali metry látek, oznámila jsem Grandmère, že v pátek rozhodně nemůžu jít na černobílý ples komtesy Trevanni, protože ten večer máme s Michaellem naše první rande – a ona mi udělala přednášku o tom, jak je princezna na prvním místě vázaná povinnostmi vůči lidu své země. Její srdce, prohlásila Grandmère, je vždycky až na druhém místě.

Pokusila jsem se jí vysvětlit, že to rande nemůžu odložit na jindy, protože v klubu dávají *Hvězdné války* jenom ten večer a potom začnou zase promítat *Moulin Rouge*, na což nechci jít, protože jsem slyšela, že na konci někdo umře.

Ale Grandmère nedokázala pochopit, že by moje rande s Michaellem mohlo být důležitější než černobílý ples komtesy Trevanni. Jak se zdá, je komtesa Trevanni společensky prominentní členkou monacké knížecí rodiny, a ještě k tomu naše vzdálená příbuzná (a kdo není?). Kdybych nepřišla na její černobílý ples spolu s ostatními debutantkami, způsobila bych tím knížecímu rodu Grimaldiů ránu, ze které by se nemusel už nikdy vzpamatovat.

Poznamenala jsem, že když nepůjdu s Michaellem na *Hvězdné války*, dost možná tím zasadím ránu, ze které se už nikdy nevzpamatuje, našemu vztahu. Ale Grandmère jenom odpověděla, že jestli mě Michael doopravdy miluje, pochopí, že mám jiné povinnosti.

„A jestli to nepochopí,“ vyfoukla Grandmère oblak šedivého cigaretového dýmu, „znamená to, že nikdy nebyl tím pravým partnerem pro princeznu.“

Což se Grandmère lehko řekne. *Ona* do Michaela není zamilovaná od první třídy. *Ona* netráví celé hodiny tím, že by na něj

skládala ódy. *Ona* neví, co to znamená láska, protože Grandmère v životě nemilovala nikoho jiného než sama sebe.

No, je to tak.

Už jsme dojely před školu. Je akorát čas na oběd. Za chvíli budu muset jít dovnitř a vysvětlit Michaelovi, že nemůžu přijít na naše první rande, protože bych tím zavinila mezinárodní incident, z něhož by se země, které budu jednou vládnout, už nikdy nemusela vzpamatovat.

Proč mě Grandmère radši neposlala do dívčí školy v Massachussetts?

Středa, 21. ledna, speciálka

Nemohla jsem mu to říct.

Tím myslím, copak to šlo? Zvlášť když ke mně byl při obědě tak milý. Jak se zdá, celá škola už ví, že mě Grandmère odvezla z třídnické hodiny. Jak by si jí taky mohl někdo nevšimnout, v tom činčilovém kožichu, s namalovaným obočím a Rommelem po boku? Je asi tak nenápadná jako Cher.

Všichni se tvářili hrozně soustrastně, však víte, kvůli té nemoci mého táty. Hlavně Michael. Ptal se: „Můžu něco udělat? Napsat ti úkoly z matiky, nebo tak něco? Víím, že to není moc, ale je je to to nejmenší, co pro tebe můžu udělat...“

Copak jsem mu mohla říct pravdu – že tátovi nic není, že mě Grandmère vytáhla uprostřed vyučování ze školy, aby mě vzala *nakupovat*? Nakupovat šaty na ples, na který Michael ani není pozvaný a který se má konat přesně ve stejnou dobu, kdy jsme měli v plánu večeři, u které se spolu přeneseme do vzdálené galaxie?

Nemohla jsem. Nemohla jsem mu to říct. Nemůžu to říct nikomu. Celý oběd jsem proseděla mlčky. Všichni si mysleli, že nemluvím proto, že jsem nešťastná. Což jsem taky byla, i když z jiného důvodu, než si mysleli. Seděla jsem tam a dokázala jsem myslet jenom na jedno: NENÁVIDÍM Grandmère. NENÁVIDÍM Grandmère. NENÁVIDÍM Grandmère. NENÁVIDÍM Grandmère.

Vážně ji nenávidím.

Hned po obědě jsem se vytratila k telefonnímu automatu před školou a zavolala jsem domů. Věděla jsem, že máma nebude v ateliéru, protože ještě pořád maluje na zdi dětského pokoje. Už dělá na třetí stěně, na které se rozhodla realisticky zvěčnit pád Saigonu.

„Promiň, Mio,“ řekla, když jsem se jí zeptala, jestli se mi náhodou nezapomněla o něčem zmínit. „Je mi to líto. Ale tvoje babička zavolala zrovna při *Anna Nicole Show*. Víš, že při tom pořadu nejsem schopná se na nic soustředit.“

„Mami,“ skoro jsem skřípala zuby. „Proč jsi jí řekla, že na ten pitomý ples můžu jít? Dovolila jsi mi ten večer jít na rande s Michaellem!“

„Vážně?“ Máma zněla překvapeně. A proč by neměla? Jasně, že si nepamatovala těch pár slov na téma rande... především proto, že tenkrát neměla ponětí, co se kolem ní děje. Ale to jí přece nebudu říkat. Chtěla jsem, aby se za ten hrozný zločin, kterého se na mně dopustila, cítila co nejprovinileji. „Ale zlato, to mě fakt mrzí. Budeš prostě muset Michaelovi říct, že ti do toho něco přišlo. Pochopí to.“

„Mami,“ zaprotestovala jsem. „Nepochopí to! Mělo to být naše první opravdové rande! Musíš něco udělat!“

„Trochu mě překvapuje, že tě to tak zdrtilo, zlato,“ prohlásila máma sarkasticky. „Totiž vzhledem k tomu, že přece Michaela nechceš uhánět. Když mu zrušíš první rande, rozhodně se tím budeš držet svého plánu.“

„Nedělej si legraci, mami,“ řekla jsem. „Jane by nikdy nezrušila první rande s panem Rochesterem. Jenom by mu celou dobu před tím nezavolala a na rande by mu nedovolila přejít na druhou metu.“

„Aha,“ odtušila máma.

„Hele,“ pokračovala jsem. „Tohle je vážná věc. Musíš mě z toho pitomého plesu dostat!“

Ale máma akorát řekla, že si o tom promluví s tátou. Samozřejmě vím, co to znamená. Nikdy se z toho plesu nevykrouším. Táta v životě nedal přednost lásce před povinností. Je v tomhle úplná princezna Margaret.

Takže tady teď sedím (a jako obvykle si píšu úkoly z matiky, protože nemám žádné speciální nadání) a vím, že dřív nebo později budu muset Michaelovi říct, že na to rande nemůžu. Ale jak? Jak to mám udělat? A co když se naštve a už mě nikdy na další rande nepozve?

A může být i hůř. Co jestli pozve na *Hvězdné války* nějakou jinou holku? Někakou holku, co zná všechny hlášky, které při tom filmu máte nahlas křičet? Jako třeba když Ben Kenobi řekne: „Obi-Wan. To jméno jsem neslyšel už dlouho,“ máte zavolat: „Jak dlouho?“ a on pak řekne: „Hodně dlouho.“

Tohle určitě kromě mě zná spousta holek. Michael může jít s kteroukoliv z nich a skvěle se bavit. Beze mě.

Lilly se ze mě snaží vytáhnout, co se stalo. Pořád mi posílá vzkazy, protože dneska dezinfikují sborovnu a paní Hillová je s námi

ve třídě a dělá, jako že známkuje písemky. Ale ve skutečnosti si objednává něco z katalogu. Všimla jsem si, že ho má pod třídní knihou.

Je tvůj táta moc nemocný? píše mi Lilly v posledním vzkazu. *Budeš muset letět zpátky do Genovie?*

Ne, odepsala jsem jí.

Je to rakovina? chtěla vědět Lilly. *Vrátilo se mu to zpátky?*

Ne, odepsala jsem.

A co to teda je? Z Lillyina rukopisu začíná být jasné, že je netrpělivá. *Proč mi to nechceš říct?*

Protože, odepsala bych jí nejradši velkými písmeny, by to znamenalo okamžitý konec romantického vztahu mezi mnou a tvým bratrem, a to bych nepřežila! Nechápeš, že bez něj nemůžu žít?

Jenže to jí nemůžu napsat, protože jsem se ještě nevzdala. Chci říct, jsem přece princezna z rodu Renaldů, no ne? Vzdávají se princezny z rodu Renaldů tak snadno, když je ve hře něco, na čem jim záleží tak strašně moc jako mně na Michaelovi?

Ne, nevzdávají. Jen se podívejte do historie, na Agnes a Rosagunde. Agnes skočila z mostu, aby prosadila svou (a nemusela se stát jeptiškou). A Rosagunde uškrtila vlastním copem chlápka (aby s ním nemusela spát). Mám snad já, Mia Thermopolisová, dovolit, aby mi taková maličkost jako černobílý ples komtesy Trevanni překazila první rande s klukem, kterého miluji?

Ani náhodou.

Možná že právě tohle je ten můj skrytý talent. Nezdolnost zděděná po princeznách z rodu Renaldů.

Jak mě to napadlo, naškrabala jsem rychle vzkaz Lilly: *Je můj skrytý talent v tom, že se nenechám snadno zdolat, jako moje předkyně?*

Bez dechu jsem čekala na její odpověď. I když mi nebylo jasné, co bych měla dělat, jestli ta odpověď bude kladná. Protože co je to za talent, nezdolnost? Chci říct, tím se ani neužíváte, na rozdíl od hraní na housle nebo psaní písniček nebo natáčení televizních pořadů.

Ale bylo by dobré vědět, že jsem odhalila svůj skrytý talent. Však víte, abych se posunula blíže k seberealizaci.

Jenže Lillyina odpověď mě naprosto rozčarovala:

Ne, tvůj talent není v tom, že se nenecháš zdolat, blbečku. Ty umíš být občas tak zabeďněná. CO JE S TVÝM TÁTOU??????

S povzdechem jsem si uvědomila, že mi nezbývá, než odepsat: Nic. Grandmère mě chtěla vzít nakupovat do butiků Chanel, tak si celou tu věc s tátovou nemocí vymyslela.

Panebože, odpověděla Lilly. Není divu, že se tváříš, jako bys zase snědla ponožku. Tvoje babička je nemožná.

V tom tedy souhlasím. Kdyby jenom Lilly věděla, jak moc.

Středa, 21. ledna, šestá hodina,

schody ve třetím patře

Nouzové setkání vyznavaček techniky Jane Eyrové v jednání s kluky. Samozřejmě se vystavujeme nebezpečí, že nás tu někdo najde, protože bychom měly být na francouzštině a ne tady ve třetím patře u schodů, co vedou na střechu (dveře na střechu jsou pochopitelně zamčené: Lilly tvrdí, že v tom filmu o mém životě chodili studenti na střechu v jednom kuse; další příklad toho, jak umění ani trochu nenapodobuje skutečný život), kde jsme se sešly, abychom jednu z nás utěšily v jejím neštěstí.

Přesně tak. Jak se zdá, nejsem jediná, pro koho nezačalo pololetí zrovna nejlíp. Nejenom že si Tina podvrkla kotník na sjezdovce v Aspenu – jako by to nestačilo, dostala při páté hodině na svůj nový mobil zprávu od Davea Farouq El-Abara. Psal v ní: NEZAVOLALA JSI MI. JDU S JASMÍNE NA HOKEJ. HEZKY ZBYTEK ŽIVOTA.

Nikdy jsem neviděla nic tak necitlivého. Přisahám, že když jsem tu zprávu četla, tuhla mi krev v žilách.

„Sexista,“ prohlásila Lilly, když to viděla. „Vůbec se s tím netrap, Tino. Najdeš si někoho lepšího.“

„Já ne-nechci ni-nikoho lepšího,“ vzlykala Tina. „Chci jenom Da-Davea!“

Pohled na její utrpení mi div nezlomil srdce – a nešlo jenom o citové utrpení; vyšplhala o berlích do třetího patra, což taky není žádná hračka. Slíbila jsem, že budu vedle Tiny sedět, než se vyrovná se svým zármutkem (Lilly jí pomáhá projít pěti stádií odbourávání zármutku podle Elisabeth Kübler-Rossově: Popření – nemůžu uvěřit, že mi to mohl udělat; Vztek – Jasmíne je nejspíš kráva, která se s každým líbá na prvním rande; Smlouvání – třeba se ke mně vrátí, když slíbím, že mu budu každý večer volat; Sklíčenost – v životě nebudu milovat nikoho jiného; Smíření – dobrá, možná to *byl* trochu sobec). To, že jsem tady s Tinou místo francouzštiny, pochopitelně znamená, že riskuji vyloučení, protože tím se na škole Alberta Einsteina trestá chození za školu.

Ale co je důležitější: kázeňský záznam, nebo kamarádka?

Kromě toho Lars drží hlídku pod schody. Kdyby se přiblížil pan Kreblutz, náš školník, začne si pohvizdovat genovskou hymnu a my se připláceme ke zdi vedle starých žíněnek z tělocvičny (které pěkně smrdí a vsadím se, že nejsou zajištěné proti požáru).

I když s Tinou hluboce soucítím, nemůžu se ubránit konstatování, že mi její situace uštědřila cennou lekci: metoda Jane Eyrové nemusí nutně být tím nejlepším způsobem, jak si udržet kluka.

Až na to, že podle Grandmère, která si udržela manžela po čtyřicet let, je uhánění kluka tím nejzaručenějším způsobem, jak o něj přijít. A Lilly, která má z nás všech nejdouhodobější vztah, Borise rozhodně neuhání. No fakt. Jestli něco, on uhání ji. Jenže to je nejspíš proto, že Lilly má plné ruce práce se svými projekty a soudními žalobami na producenty, než aby mu věnovala víc než povrchní pozornost.

Někde mezi těmito dvěma – Grandmère a Lilly – se musí skrývat tajemství úspěšného vztahu s klukem. A já ho potřebuji odhalit, protože vám můžu říct, že jestli mi někdy Michael pošle takovou zprávu, jako právě dostala Tina od Davea, skočím z mostu. A pochybuji, že mě vyloví nějaký pěkný kapitán pobřežní gardy – nebo aspoň že mě vyloví v jednom kuse. Vyberu si nějaký vyšší most, než je Pont des Vierges.

A samozřejmě chápete, co tohle všechno znamená – ta věc s Tinou a Davem, myslím. Znamená to, že nemůžu zrušit to rande s Michaelem. Za žádnou cenu. Je mi fuk, jestli Monako vybombarduje genovský parlament: na ten černobílý ples nejdu. Grandmère a komtesa Trevanni se s tím budou muset nějak vyrovnat.

Protože když přijde na mužské, my ženy z rodu Renaldů nenecháváme nic náhodě. Dokážeme bojovat.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: cvičení na začátku kapitoly 11, PLUS...??? Nevím, díky Grandmère.

Angličtina: anglický deník (Jak jsem strávila zimní prázdniny – 500 slov), PLUS...??? Nevím, díky Grandmère.

Biologie: přečíst kapitolu 13, PLUS...??? Nevím, díky Grandmère.

Zdravověda: kapitola 1, Vy a vaše okolí, PLUS...??? Nevím, díky Grandmère.

Speciálka: objevit skrytý talent

Francouzština: Chapitre Dix, PLUS... Nevím, byla jsem za školou!!!!

Zemák: Kapitola 13: Konec civilizace; na příkladu ze současnosti ukázat, jak technologie může negativně působit na společnost

Středa, 21. ledna, v limuzíně cestou

od Grandmère domů

Já možná svůj skrytý talent – jestli nějaký vůbec mám – nikdy neobjevím, ale je naprosto zřejmé, co je největší talent Grandmère. Clarisse Renaldo se narodila s darem ničit mi život. Teď už je mi jasné, že přesně to byl celou dobu její cíl. Je prostě fakt, že Grandmère Michaela nesnáší. On jí samozřejmě nikdy nic neprovedl. Tedy kromě toho, že udělal její vnučku naprosto neuvěřitelně šťastnou. Grandmère ho nikdy ani nepotkala.

Ne, Grandmère Michaela nesnáší, protože Michael nemá šlechtický titul.

Jak to můžu vědět? Prostě to bylo úplně jasné, když jsem dneska dorazila do jejího apartmá na hodinu princeznování, a kdo si myslíte, že se zrovna vrátil z bedmintonového utkání v Newyorském sportovním klubu, oblečený jako André Agassi? Ále, jenom princ René!

„Co tady děláš TY?“ obořila jsem se na něj, za což mě později Grandmère pokárala (moje otázka prý zněla, jako bych ho obviňovala z nějakého podloudného úmyslu – to byla samozřejmě pravda. Před odjezdem z Genovie jsem z něj musela to žezlo prakticky vytlouct).

„Obdivuji vaše úžasné město,“ odpověděl René. A pak se omluvil, že se musí jít vysprchovat, protože, jak prohlásil, se na kurtu trochu zapotil.

„Vážně, Amélie,“ obrátila se ke mně vyčítavě Grandmère. „Copak takhle se zdraví bratranec?“

„Proč není ve škole?“ chtěla jsem vědět.

„Když tě to zajímá,“ řekla Grandmère, „má zrovna náhodou prázdniny.“

„Ještě pořád?“ To mi znělo trochu podezřele. Chci říct, která škola – i když je to francouzská obchodní akademie – má vánoční prázdniny skoro až do února?

„Školy, jako je ta, do které chodí René,“ poučila mě Grandmère, „mají tradičně delší zimní prázdniny nežli školy v Americe, aby studenti mohli plně využít lyžařskou sezonu.“

„Nevšimla jsem si, že by měl lyže,“ poznamenala jsem bystře.

„*Pfuit!*“ odpověděla akorát Grandmère. „René si letos užil sjezdovek až dost. Kromě toho miluje Manhattan.“

No, to celkem chápu. Chci říct, New York je koneckonců to nejlepší město na světě. Zrovna nedávno našel nějaký zedník na Dvaadvacáté ulici desetikilového potkana! To znamená, že ten potkan vážil jenom o tři kila míň než můj kocour! Tak velké potkany určitě v Paříži nebo v Hongkongu nemají.

Takže pak jsme začaly s hodinou princeznování – Grandmère mi vypočítávala, s kým vším se na tom černobílém plese setkám, včetně letošní úrody debutantek, dcer americké společenské smetánky, které budou uvedeny do Společnosti s velkým S a budou se poohlížet po manželích (i když by se měly spíš poohlížet po nějakém dobrém vysokoškolském programu nebo po práci v charitativní organizaci, která učí číst děti bezdomovců. Ale to jenom podle mě.), když mi to najednou došlo. Řešení mého problému:

Proč by se mnou Michael nemohl jít na černobílý ples komtesy Trevanni jako doprovod?

Dobrá, *Hvězdným válkám* se to sice nevyrovná. A musel by si sehnat smoking a tak. Ale aspoň bychom byli spolu. A aspoň bych mu mohla předat jeho dárek k narozeninám někde jinde než v betonových zdech školy Alberta Einsteina. Aspoň bych nemusela to rande úplně odříct. A přitom by diplomatické vztahy mezi Monakem a Genovii nebyly narušeny.

Jenže jak, přemýšlela jsem, jak se mi podaří donutit Grandmère, aby s tím souhlasila? Chci říct, nezmínila se, že by mi komtesa Trevanni dovolila vzít si někoho s sebou.

Ale co všechny ty debutantky? Ty taky nebudou mít doprovod? Nemáme tu snad od toho vojenskou akademii ve West Pointu? Aby dodávala debutantkám partnery? A jestli si tyhle holky s sebou někoho vzít můžou, i když ani nejsou princezny, proč bych nemohla já?

Ale přimět Grandmère, aby mi dovolila vzít s sebou na ten černobílý ples Michaela, po všech těch našich diskusích o tom, jak nemáte objektu svých citů dát najevo svou lásku, nebude žádná hračka. Dospěla jsem k závěru, že budu muset uplatnit trochu té diplomacie, kterou mi Grandmère tak pracně vtlučí do hlavy. „A hlavně ze všeho, Amélie, prosím tě snaž se nezápat moc nápadně na komtesu. Víím, že to bude těžké – zdá se, že se ta poslední plastická operace jejímu chirurgovi opravdu nepovedla. Ale ve skutečnosti to přesně tak Elena chtěla. Asi chtěla vždycky vypadat jako kapr –“

„Poslouchej, Grandmère, pokud jde o ten ples,“ začala jsem opatrně. „Myslíš, že by komtese vadilo, kdybych si přivedla někoho s sebou?“

Grandmère ke mně nechápavě vzhledla. „Jak to myslíš, Amélie? Já vážně pochybuji, že by se tvé matce líbilo na černobílém plese komtesy Trevanni... Zaprvé tam nebudou žádní radikálové ani hippies –“

„Nemyslím mámu,“ uvědomila jsem si, že moje otázka možná byla příliš diplomatická. „Myslela jsem spíš... no, však víš. Pánský doprovod.“

„Ale vždyť ty už máš doprovod.“ Grandmère narovнала Rommelovi diamantový obojek.

„Mám?“ Nevzpomínala jsem si, že bych někoho žádala, aby mi našel doprovod z West Pointu.

„Pochopitelně že ano,“ odpověděla Grandmère. Všimla jsem si, že se mi ještě stále nepodívala do očí. „Princ René se velkoryse nabídl, že tě na ten ples doprovodí. Takže, kde jsme to skončily? Ach, jistě. Komtesa a její vkus v oblékání. Myslím, že už jsem tě naučila dost, abys věděla, že nemáš komentovat způsob, jakým je hostitelka oblečená – alespoň ne před ní. Ale měla bych tě možná varovat, že si komtesa libuje v šatech, které by se spíš hodily pro mladší a které odhalují –“

„René se mnou jde jako doprovod?“ vyskočila jsem, div jsem přitom nepřevrhla Grandměřin sidecar. „René se mnou jde na černobílý ples?“

„Ano, jistě,“ přikývla Grandmère s nevinným výrazem. Až trochu moc nevinným, řekla bych. „Je v tomto městě – vlastně i v

této zemi – na návštěvě. Myslela bych, že se ráda postaráš, aby se tu cítil vítaný...”

Přimhouřila jsem oči. „Co se to tady vlastně děje?“ chtěla jsem vědět. „Grandmère, ty se nás snažíš dát s Reném dohromady?“

„Samozřejmě že ne,“ zatvářila se Grandmère zděšeně. Jenže já už na tyhle její obličejy nenaletím. Zvlášť ne na ten, co zkouší, když chce vypadat jako ubohá stará paní. „Fantazii jsi rozhodně zdělila po matce. Tvůj otec si díkybohu nikdy nevymýšlel tolik jako ty, Amélie. Kdyby byl jenom z poloviny tak nevypočitatelný jako ty, mladá dámo, už dávno by mě přivedl do hrobu.“

„A co jsem si podle tebe měla myslet?“ Trochu jsem se za ten svůj výbuch styděla. Koneckonců, představa, že by se mě Grandmère ve čtrnácti letech snažila dát dohromady s nějakým princem, *byla* trochu přitažená za vlasy. Totiž, i na Grandmère. „Donutila jsi nás, abychom spolu tancovali...”

„Kvůli fotce do časopisu,“ podotkla Grandmère.

„...a taky nemáš ráda Michaela...”

„Nikdy jsem neřekla, že ho nemám ráda. Podle toho, co o něm vím, je to docela milý chlapec. Jenom chci, abys pochopila, že nejsi jako ostatní dívky, Amélie. Jsi princezna a musíš myslet na dobro své země.“

„...a pak se tu jen tak objeví René, a ty mi řekneš, že se mnou půjde na ten černobílý ples...”

„Je snad něco špatného na tom, že chci, aby se tu dobře bavil? Už toho tolik musel vytrpět, přišel o rodinné sídlo, o vlastním království ani nemluvě –“

„Grandmère,“ zarazila jsem ji. „René nebyl ještě ani naživu, když jeho rodinu vyhnali –“

„To je jenom další důvod,“ uzavřela Grandmère, „proč bys k němu měla být laskavá.“

Bezva. Tak co mám dělat teď? Chci říct, co mám dělat s Michaelem? Nemůžu s sebou dost dobře vzít na ples Michaela i prince Reného. Už beztak vypadám divně, s napůl odrostlými vlasy a s tou svou bezpohlavností (i když podle Grandměřina popisu vypadá nejspíš komtesa ještě divněji než já). Nemusím na sebe ještě upozorňovat tím, že bych si přivedla kromě bodyguarda dva kluky.

Přála bych si být místo princezna Mia princezna Leia. Mnohem radši bych čelila Hvězdě smrti nežli černobílému plesu.

Středa, 21. ledna, doma

Máma se snažila sehnat tátu kvůli tomu černobílému plesu, jenže se jí to nepodařilo. Jak se zdá, celá ta věc s parkomaty se začíná vymykat z rukou. Ministr turistiky interpeloval ministra financí a dokud si nesesedne a nepřestane mluvit, nemohou začít hlasovat. Zatím mluví dvanáct hodin a osmačtyřicet minut. Nevím, proč ho táta nenechá zavřít do hladomorny.

Začínám se vážně bát, že se mi z toho plesu nepodaří vykroutit.

„Měla bys to Michaelovi říct,“ nakoukla právě máma do mého pokoje. „Že v pátek nemůžeš. To už si zase píšeš deník? Neměla bys radši dělat úkoly?“

Ve snaze odvrátit hovor od domácích úkolů (které fakt dělám, jenom jsem si dala na chvíli přestávku) jsem odpověděla: „Mami, nechci Michaelovi nic říkat, dokud si nepromluvíme s tátou. Protože nemá cenu, abych riskovala, že se se mnou Michael rozejde, když táta třeba řekne, že na ten pitomý ples nemusím.“

„Mio,“ prohlásila vážně máma. „Michael se s tebou nerozejde jenom proto, že nemůžeš na schůzku kvůli rodinným povinnostem.“

„Tím bych si nebyla tak jistá,“ povzdechla jsem si. „Dave Farouq El-Abar se dneska rozešel s Tinou, protože mu nezavolala.“

„To je něco jiného,“ odpověděla máma. „Je neslušné nezavolat zpátky, když ti někdo telefonuje.“

„Ale mami,“ řekla jsem. Začínalo mě unavovat, jak jí musím všechno pořád vysvětlovat. Je vážně div, že se kdy s nějakým mužským dala dohromady, natož se dvěma, když toho ví tak málo o vztazích mezi pohlavími. „Musíš se dělat nedostupná, jinak v tom klukovi neprobudíš lovecký pud.“

Máma se zatvářila podezíravě. „Nic neříkej. Nech mě hádat. To ti namluvila babička?“

„No,“ připustila jsem. „Ano.“

„Dobrá, dovol, abych ti dala radu, co jsem kdysi já dostala od své mámy,“ prohlásila. Překvapilo mě to, protože máma se svými rodiči moc dobře nevychází a nestává se často, že by některou z jejich rad chtěla předat vlastní dceři.

„Jestli si myslíš, že to může dopadnout tak, že se v pátek s Michaelem nesejdete,“ pokračovala máma, „měla bys mu říct, že je kočka na střeše.“

Ani za mák jsem nechápala. „Jaká kočka na střeše?“

„Kočka na střeše,“ opakovala máma. „Musíš ho začít duševně připravovat na to zklamání. Například, kdyby se něco stalo Louiovi, zatímco jsi byla v Genovii –“ Musela jsem na ni zůstat zírat s otevřenou pusou, protože rychle dodala: „Neboj. Nic se mu nestalo. Ale chci jenom říct, že kdyby se mu něco stalo, nevyklopila bych ti to hned při prvním telefonátu. Šetrně bych tě na tu ránu připravila. Třeba bych řekla, že Louie utekl po požárním schodišti a teď je na střeše a nemůžeme ho dostat dolů.“

„Proč byste ho nemohli dostat dolů?“ protestovala jsem. „Prostě byste vylezli na schodiště s povlakem na polštář a připlížili byste se k němu a hodili mu ten povlak přes hlavu a opatrně ho snesli.“

„Ano,“ přikývla máma. „Ale řekněme, že bych ti slíbila, že to zkusím. A další den bych ti zavolala a řekla ti, že to nezafungovalo. Ze Louie utekl na sousední střechu...“

„Řekla bych ti, ať jdeš do vedlejšího domu a poprosíš někoho, aby tě pustil dovnitř, a potom ať vylezeš na jejich střechu.“ Vážně mi nedocházelo, kam tímhle vším míří. „Mami, jak můžeš vůbec být tak nezodpovědná a pustit Louie ven? Říkala jsem ti snad stokrát, že musíš nechávat okno u mě v pokoji zavřené, protože sama víš, jak rád pozoruje holuby. Louie nemá dost vyvinuté instinkty, aby venku přežil –“

„Takže bys vlastně sama nečekala, že přežije venku dvě noci,“ řekla máma.

„Ne,“ skoro jsem brečela. „Asi ne.“

„Právě. Tak vidíš. Takže bys byla duševně připravená, až bych ti třetí den zavolala a oznámila ti, že přes všechnu naši snahu je Louie po smrti.“

„PANEBOŽE!“ chytila jsem rychle do náručí Louie, který ležel na posteli vedle mě. „A ty si myslíš, že bych tohle měla provést chudáku Michaelovi? Michael má psa, ne kočku! Pavlov nikdy na střechu neuteče!“

„Ne.“ Máma se najednou tvářila unaveně. Vlastně má důvod. Její životní energii postupně vysává neukojitelný zárodek v jejím břiše. „Chci jenom říct, že bys měla Michaela duševně připravit na to zklamání, jestli v pátek večer nebudeš moct na schůzku. Zavolej mu a řekni mu, že to možná nezvládneš. To je všechno. Kočka na střeše.“

Pustila jsem Louie. Nejenom proto, že mi konečně došlo, jak to máma myslí, ale také proto, že mě začal kousat, abych ho tak nedusila.

„Aha,“ řekla jsem. „Takže ty myslíš, že když Michaela duševně připravím na to, že v pátek nebudu moct, tak mě potom, až mu to doopravdy řeknu, nepustí k vodě?“

„Mio,“ podívala se na mě máma. „Žádný kluk tě nepustí k vodě jenom proto, že jsi musela zrušit rande. A jestli ano, stejně nestál za nic. Jako Tinin Dave, pokud můžu soudit. Nejspíš jí bude líp bez něho. A teď si koukej udělat úkoly.“

Ale jak může někdo čekat, že budu psát úkoly, když jsem se zrovna dozvěděla něco takového?

Namísto toho jsem se připojila na internet. Chtěla jsem poslat zprávu Michaelovi, ale téměř okamžitě mi před očima vyskočila zpráva od Tiny.

Romance: AHOJ MIO. CO DELAS?

Vypadalo to tak smutně! Dokonce si změnila barvu fontu na modrou!

TLouie: DELAM ZROVNA UKOLY Z BIOLOGIE. JAK TI JE?

Romance: UJDE TO. JENOM SE MI PO NEM TAK STYSKA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! KEZ BYCH NIKDY NECETLA PITOMOU JANE EYROVOU.

Vzpomněla jsem si, co říkala máma, a odepsala jsem

TLouie: TINO, JESTLI SE S TEBOU DAVE ROZESEL JENOM PROTO, ZE JSI MU NEZAVOLALA, NEBYL PRO TEBE DOST DOBRY. NAJDES SI NEKOHO JINEHO, KDO SI TE BUDE VIC VAZIT.

Romance: MYSLIS?

TLouie: JSEM SI TIM JISTA.

Romance: ALE JAK SI MAM NAJIT KLUKA U NAS VE SKOLE? CHODI TAM SAMI BLBCI. TEDY KROMĚ MM.

TLouie: NEBOJ, NEKOHO TI NAJDEME. MUSIM TED POSLAT ZPRAVU TATOVÍ –

Nechtěla jsem jí říct, že ve skutečnosti potřebuji poslat zprávu Michaelovi. Nechtěla jsem jí připomínat, že mám kluka a ona ne. A doufala jsem, že si neuvědomí, že v Genovii jsou právě teď čtyři ráno. A že genovský palác není zrovna technicky na výši.

TLouie: TAKZE POZDEJI.

Romance: OK, MEJ SE. KDYBY SE TI CHTELO POZDEJI, BUDU TADY. STEJNE NEMAM KAM JÍT.

Chudáček Tina! Je zjevně zoufalstvím bez sebe. Vážně, když to tak vezmete, bude jí bez Davea líp. Jestli ji chtěl opustit kvůli nějaké Jasmine, mohl ji na to šetrně připravit a říct jí, že je kočka na střeše. To by udělal, kdyby byl aspoň trochu džentlmen. Jenže teď už bylo jasné, že Dave žádný džentlmen není.

Jsem fakt ráda, že *můj* kluk je jiný. Nebo aspoň doufám, že je. Ne, počkat – samozřejmě, že je. Je to MICHAEL.

TLouie: AHOJ!

Linux4ever: NAZDAR TY TAM! KDE SES TOULALA?

TLouie: HODINA PRINCEZNOVANI.

Linux4ever: COPAK TY UZ DAVNO NEVIS O PRINCEZNOVANI UPLNE VŠECHNO?

TLouie: JAK SE ZDA, NE. GRANDMERE SI USMYSLELA, ŽE ME MUSI JESTE DOVYCHOVAT. KDYŽ O TOM MLUVÍME, DAVAJI V PATEK TY HVĚZDNÉ VÁLKY JESTE NĚKDY POZDĚJI NEZ V SEDM?

Linux4ever: JO, DAVAJI JE JESTE V JEDENACT. PROC?

TLouie: ALE, NIC.

Linux4ever: PROC?

Ale právě tady už jsem to nezvládla. Možná proto, že to poslední „Proc?“ napsal velkými písmeny. Nebo proto, že jsem ještě měla v čerstvé paměti rozhovor s Tinou. Smutek, který čísel z jejích modrých písmen, byl na mě prostě moc. Víím, že jsem Michaelovi

měla hned v tom okamžiku říct o plese, ale prostě jsem to nedokázala. Dokázala jsem v tu chvíli myslet jenom na to, jak je neuvěřitelně chytrý a nadaný a jak já nejsem k ničemu a že by si mohl snadno najít nějakou holku, která by ho byla hodna.

Takže jsem namísto toho napsala

TLouie: POKOUSELA JSEM SE VYMYSLIT JMENO PRO TVOJI KAPELU.

Linux4ever: CO TO MA SPOLECNEHO S TIM, JESTLI V PATEK DAVAJI HVEZDNE VALKY I POZDEJI?

TLouie: NO, ASI NIC. AKORÁT... CO BYS REKL NAZVU MICHAEL A WOOKIES?

Linux4ever: MYSŮM, ZE SIS ZASE HRALA S LOUIOVYM VONAVYM MICKEM.

TLouie: HA HA. A CO EWOKS?

Linux4ever: EWOKS? KAM TE TO DNESKA BABICKA ZE SKOLY ODTAHLA? NA ELEKTROSOKY?

TLouie: JENOM SE SNAZIM TI POMOCT.

Linux4ever: JA VIM. SORRY. JENOM SI MYSLIM, ZE BY SE KLUKUM MOC NELIBILO SROVNANI S CHLUPATYMI PRISERKAMI Z PLANETY ENDOR. TOTIZ, I KDYZ JE JEDEN Z NICH BORIS, ANI TEN BY SNAD TAK DALEKO NEZASEL...

TLouie: BORIS PELKOWSKI JE U TEBE V KAPELE???? Linux4ever: JO, PROC?

TLouie: TO NIC.

Kdybych já měla kapelu, rozhodně bych do ní nevzala Borise. Chci říct, má samozřejmě hudební talent a vůbec, ale taky dýchá pusou. Myslím, že je dobře, že spolu s Lilly tak vycházejí, a když to není na moc dlouho, taky ho snesu a dokonce se v jeho společnosti dokážu bavit. Ale do kapely bych si ho nepustila. Aspoň pokud by si nepřestal zastrkovat svetr do kalhot.

Linux4ever: BORIS NENI TAK SPATNY, KDYZ HO TROCHU POZNAS.

TLouie: JA VIM. JENOM MI NEPRISLO, ZE BY BYL TEN TYP PRO TVOJI KAPELU. S TIM JEHO BARTOKEM.

Linux4ever: ZAHRAJE I FAKT DOBRY BLUEGRASS, VER NEBO NE. NE ZE BYCHOM CHTELI HRAT BLUEGRASS.

To se mi ulevilo.

Linux4ever:: TAKŽE TE BABICKA PUSTI VCAS?

Neměla jsem tušení, o čem to mluvím.

TLouie: COZE????

Linux4ever:: V PATEK. MAS ZASE HODINU PRINCEZNOVANI, NE?
PROTO SES PTALA, JESTLI DAVAJI TEN FILM POZDĚJI? BOJIS SE, ZE
TE BABICKA NEPUSTI VCAS?

A tady jsem to pokazila. Totiž, nabídl mi dokonalou možnost
odpovědět: „Jo, bojím,“ a možná by pak řekl něco jako: „To neva,
tak to necháme na jindy.“

ALE CO KDYŽ ŽÁDNÉ JINDY NEBUDE????

Co když mě Michael prostě nechá být a najde si do pátku jinou
holku, jako Dave????

Tak jsem místo toho napsala

TLouie: NE, TO BUDE V POHODE. MYSLIM, ZE SE MI PODARI UTECT.

PROČ JSEM TAKOVÝ IDIOT???? PROČ JSEM TO JENOM
NAPSALA???? Samozřejmě, že se mi nepodaří utéct, budu na tom
pitomém černobílém plese CELOU NOC!!!!

Vážně, jsem tak pitomá, že si ani nezasloužím mít kluka.

Čtvrtek, 22. ledna, třídnická hodina

Dneska ráno u snídani se pan G. najednou zeptal: „Neviděli jste někdo moje hnědé manšestráky?“ a máma, která si nařídila budík, aby se pokusila zastihnout tátu o přestávce mezi jednáním parlamentu (nepovedlo se), povídá: „Ne, a neviděli jste někdo moje tričko Osvobod'te Winonu?“

A já na to: „No, já jsem taky ještě nenašla svoje kalhotky s královnou Amidalou.“

A v tu chvíli nám to všem došlo. Někdo nám ukradl prádlo z prádelny.

To je vážně jediné možné vysvětlení. Totiž, posíláme prádlo na vyprání do prádelny na Thompson Street a oni nám ho pak složené přivezou zpátky. A protože nemáme vrátného, prostě ten pytel zůstane na chodbě, dokud ho jeden z nás nevytáhne ty tři patra nahoru do bytu.

Ale jak se zdá, nikdo neviděl várku prádla, co jsme nechali v prádelně den před mým odjezdem do Genovie! (Jsem v téhle rodině asi jediný člověk, který věnuje pozornost tak povrchním věcem, jako je prádlo. Nejspíš proto, že jsem tak netalentovaná a stejně nemám nic lepšího na práci.)

Což může znamenat jenom jedno. Některý z těch příšerných reportérů (co nám k velké nelibosti našeho domovníka, pana Moliny, pravidelně přebírají odpadky) našel ten pytel s prádlem a teď můžeme každou chvíli čekat, že se na prvních stránkách novin objeví titulky: EXKLUZIVNĚ: CO NOSÍ PRINCEZNA MIA A CO TO PODLE NAŠICH ODBORNÍKŮ ZNAMENÁ.

A PAK SE CELÝ SVĚT DOZVÍ, ŽE NOSÍM KALHOTKY S KRÁLOVNOU AMIDALOU!

Chci říct, nerozhlášuji zrovna o sobě, že nosím spodní prádlo s hrdinkou *Hvězdných válek*, ani nerozhlášuji, že vůbec mám nějaké kalhotky, co mi nosí štěstí. A měla jsem si je vzít do Genovie, na ten vánoční proslov ke genovskému lidu. Třeba by mě pak nikdy nenapadlo začít o parkovacích automatech.

Jenže jsem byla tak naprosto mimo z Michaela, že jsem na ně úplně zapomněla.

A teď to vypadá, že se mých šťastných kalhotek někdo zmocnil a co nevidět je uvidím někde ve dražbě! No fakt! Kdo říká, že by se moje kalhotky neprodávaly? Zvlášť, když je na nich královna Amidala.

Je se mnou totální konec.

Máma už volala na šestý okrsek a krádež nahlásila, ale mají tam moc práce s chytáním opravdových zločinců, než aby se honili za někým, kdo ukradl balík prádla. Skoro se jí do telefonu vysmáli.

Pro ni a pro pana G. to není žádná tragédie. Přišli jenom o normální oblečení. Jenom já jsem přišla o spodní prádlo. A co hůř, o kalhotky, co mi nosí štěstí. Naprosto chápu, že muži a ženy zákona v tomhle městě mají na práci lepší věci, než hledat moje kalhotky.

Ale začíná to vypadat, že budu opravdu potřebovat každý ždíbec štěstí.

Čtvrtek, 22. ledna, matika

CO MUSÍM UDĚLAT

1. Požádat genovského vyslance v OSN, aby kontaktoval CIA. Zjistit, jestli mohou postrádat pár agentů, kteří by začali hledat moje spodní prádlo (pokud by padlo do nepravých rukou, může to způsobit mezinárodní incident!).
2. Koupit žrádlo pro kočky!!!!
3. Zjistit, jestli teď máma nekonzumuje moc kyseliny listové.
4. Oznámit Michaelovi, že nebudu moct přijít na naše první rande.
5. Připravit se, že mě opustí.

Definice: Odmocninou dokonalé mocniny je kterýkoliv z identických činitelů.

Definice: Kladná odmocnina se nazývá základní odmocnina. Záporná čísla odmocňovat nelze.

Čtvrtek, 22. ledna, zdravotvěda

Viděla jsi to? Scházějí se na oběd u Cosiho!

Jo, je na něm vidět, ťže je do ní blázěn.

Je to legrační, kdýž se do sebe zamilují uěitelě.

Tak co, jsi nervózní z tě zítřejší schůzky u snídaně?

Ani ne. To ONI by měli být nervózní.

Jdeš tam sama? Vaši s tebou nepůjdou, nebo jo?

Ale no tak. Pár filmových producentů snad ještě zvládnu sama. Jak nám můžou cpát rok za rokem to svoje infantilní svinstvo? Stihla jsi napsat domácí úkoly, nebo jsi zase celou noc mluvila po internetu s mým bratrem?

Obojí.

Vy dva jste tak roztomilí, až se mi dělá nanic. Skoro jako pan Wheeton a mademoiselle Kleinová.

Sklapni.

Páni, tohle je nuda. Chceš napsat další seznam?

Fajn, tak začni.

PRŮVODCE TELEVIZNÍMI POŘADY
PODLE LILLY MOSCOVITZOVÉ
(s komentářem Mii Thermopolisové)

V sedmém nebi

Lilly: Komplexní vhléd do života rodiny, která se v neustále se měnící moderní společnosti snaží uchovat si křesťanskou morálku. Přes kvalitní herecké výkony a občas dojemné scény je seriál někdy trochu moc moralizující. Zobrazuje ale s překvapivým realismem problémy, kterým čelí obyčejné rodiny, aniž by je moc často banalizoval.

Mia: I když je otcem rodiny duchovní a na konci každé epizody následuje morální ponaučení, je to celkem dobrý seriál. Nejlepší okamžik: díl, v němž hostovala dvojčata Olsonova. Nejhorší okamžik: když se maskéři rozhodli narovnat nejmladší dceři vlasy.

Popstars

Lilly: Nechutný pokus podbízet se nejnižšímu společnému jmenovateli. Mladé hvězdičky jsou podrobovány ponižujícímu veřejnému „konkurzu“ a ti, kdo prohrají, nakonec brečí, zatímco vítězové se tváří nabubřele.

Mia: Vezmou pár hezkých lidí, kteří dovedou zpívat a tančit a nechají je dělat konkurz na místo v popové skupině. Někteří ho dostanou a jiní ne, a ti, co ho dostanou, jsou okamžitě slavní a zhroutí se. Všichni přitom mají na sobě zajímavé oblečení, které často sahá jenom nad břicho. Jak by to mohl být špatný pořad?

Sabrina: mladá čarodějnice

Lilly: I když jde o seriál založený na komiksu, je relativně milý a občas i zábavný. Skutečné praktiky kultu Wicca zde však bohužel nejsou zachyceny. Seriál by mohl hodně získat, kdyby se někdo namáhal přečíst si víc o tisíc let starém náboženství, které za dobu své existence pomohlo miliónům lidí, především žen. Mluvicí kočka je

poněkud podezřelá: zatím jsem se nesetkala s věrohodným svědectvím, které by dokumentovalo možnost transfigurace.

Mia: Naprosto úžasný seriál, dokud byli na střední škole a byl tam Harvey. Po Harveyho odchodu už seriál vůbec za nic nestál.

Pobřežní hlídka

Lilly: Infantilní blbost.

Mia: Nejlepší seriál všech dob. Všichni v něm vypadají skvěle, děj můžete sledovat, i když jste u počítače, a je tam spousta záběrů na pláži, což je bezva, když musíte být uprostřed února zavření v tmavém ponurém bytě na Manhattanu. Nejlepší díl: když Pamelu Andersonovou unesl ten zpola zvířecí chlápek, co se stal po plastické operaci univerzitním profesorem. Nejhorší díl: pokaždé, když Mitch adoptuje syna.

Powerpuff Girls

Lilly: Nejlepší pořad v televizi.

Mia: Souhlas.

Roswell

Lilly: I když ten seriál bohužel stáhli, nabízel zajímavý pohled na možnost, že mimozemšťané žijí mezi námi. Skutečnost, že by se jednalo o středoškoláky, nebo spíš mimořádně atraktivní středoškoláky, poněkud ubírá na věrohodnosti.

Mia: Krásní kluci se schopnostmi mimozemšťanů. Co víc si můžete přát? Nejlepší okamžik: Future Max a pokaždé, když se někdo líbal. Nejhorší okamžik: když se vynořila ta nemožná Tess. A taky když seriál stáhli.

Buffy – přemožitelka upírů

Lilly: Vysoce kvalitní feministický manifest a dokonalá zábava. Hlavní hrdinka nemilosrdně a s lehkostí likviduje upíry, a přitom jí

záleží stejně na její nesmrtelné duši jako na tom, aby si nerozcuchala účes. Dobrý vzor pro mladé dívky – a nejenom pro ně, lidé všech věků a pohlaví budou mít ze sledování tohoto seriálu prospěch. Kdyby jenom všechno, co dávají v televizi, bylo tak dobré. Skutečnost, že porota Emmy seriál už celou věčnost ignoruje, je výsměch.

Mia: Kdyby si jenom Buffy chtěla najít kluka, co nepotřebuje k přežití pít krevní destičky. Nejlepší okamžik: pokaždé, když se líbají. Nejhorší okamžik: žádný.

Gilmorova děvčata

Lilly: Pronikavý vhled do života svobodné matky, která se snaží vychovat dospívající dceru v malém městě na Severovýchodě.

Mia: Spousta, opravdu velká spousta hezkých kluků. Navíc je fajn, když pro změnu někdo fandí svobodným matkám, co spí s učiteli svých dcer.

Čarodějky

Lilly: I když tento seriál realisticky reprezentuje alespoň některé rituály a postupy kultu Wicca, způsob, kterým ty holky běžně čarují, je naprosto nevěrohodný. Není například možné cestovat v čase, aniž byste narušili časoprostorové kontinuum. Kdyby se opravdu přemístily do puritánské Ameriky sedmnáctého století, dorazily by tam obrácené naruby, nikoliv úhledně sešněrované v dobovém korzetu, protože nikdo si nemůže při cestě červí dírou zachovat tělesnou integritu. To je elementární fyzika. Albert Einstein se musí obracet v hrobě.

Mia: Čarodějnice v sexy oblečení. Jako Sabrina, ale ještě lepší, protože jsou tu hezčí kluci a někdy se dostanou do nebezpečí a holky je musí zachránit.

Čtvrtek, 22. ledna, speciálka

Tina je fakticky naštvaná na Charlotte Bronteovou. Tvrdí, že jí *Jane Eyrová* zničila život.

Oznámila nám to u oběda. Přímo před Michaellem, který se neměl nikdy dozvědět o Jane Eyrové a její strategii s neuháněním kluků. Ale to je fuk. Přiznal se, že tu knihu nikdy nečetl, takže se snad dá doufat, že neměl tušení, o čem to Tina mluví.

Ale bylo to vážně smutné. Tina prohlašuje, že přestane číst zamilované romány. Přestane je číst proto, že zničily její vztah s Davem!

To nás všechny mrzelo, protože Tina čte zamilované romány opravdu ráda. Přečte asi tak jeden denně.

Jenže teď tvrdí, že nebýt těch románů, šla by v sobotu s Davem Farouq El-Abarem na ten hokejový zápas ona, a ne Jasmine.

Nepomohlo ani, když jsem podotkla, že vlastně nemá hokej ani ráda.

Obě si s Lilly uvědomujeme, že jde o okamžik zvratu v Tinině dospívání. Někdo jí musí vysvětlit, že za konec jejího vztahu s Davem může právě Dave, a ne Jane Eyrová. A že podívá-li se na celou věc objektivně, zjistí, že je to tak v podstatě dobře. Je nesmysl, aby to kladla za vinu knížkám.

Takže jsme s Lilly rychle sepsaly následující seznam a daly ho Tině, aby pochopila, že se plete:

SEZNAM ROMANTICKÝCH HRDINEK
A CO HODNOTNÉHO JSME SE
OD NICH NAUČILY
(podle Mii a Lilly)

1. Jane Eyrová z *Jane Eyrové*:
Neustupujte ze svého přesvědčení a věci se obrátí ve váš prospěch.
2. Lorna Dooneová z *Lorny Dooneové*:
Nejspíš jste utajená dědička šlechtického titulu, akorát vám to ještě nikdo neřekl (to platí i o Mie Thermopolisové)
3. Elizabeth Bennetová z *Pýchy a předsudku*: Muži mají rádi, když jsou ženy chytré.
4. Scarlett O'Harová z *Jihu proti Severu*: Totéž.
5. Marian z *Robina Hooda*:
Vždycky přijde vhod, když se naučíte střílet z luku.
6. Jo Marchová z *Malých žen*:
Vždycky mějte po ruce rezervní kopii svého rukopisu pro případ, že vám tu první spálí závistivá mladší sestra.
7. Anne Shirleyová z *Anny ze Zeleného domu*: Jen jedno ponaučení: pozor na barvu na vlasy.
8. Marguerite St. Just z *Červeného bedrníku*:
Než si někoho vezmete, zkontrolujte mu prstýnky.
9. Catherine z *Větrné hůrky*:
Nemiřte moc vysoko, nebo budete také muset po smrti bloumat se zlomeným srdcem po blatech.
10. Tess z *Tess z d'Urbervillů*: Totéž.

Když si Tina náš seznam přečetla, připustila s pláčem, že máme pravdu, že romantické hrdinky jsou opravdu její přítelkyně a že by je nikdy nemohla s klidným svědomím opustit. Všichni jsme si oddechli (kromě Michaela a Borise, kteří hráli na Michaelově GameBoyi), když nám najednou Shameeka oznámila něco, co nás šokovalo ještě víc:

„Přihlásila jsem se do toho roztleskávačského konkurzu.“

Vyrazilo nám to dech. Ne proto, že by se Shameeka na to nehodila – sportuje z nás ze všech nejvíc a je z nás taky nejhezčí a ví toho o módě a o líčení skoro tolik jako Tina.

Mělo to jiný důvod, na který neomaleně poukázala Lilly: „Proč by někdo jako ty něco takového vůbec chtěl udělat?“

„Protože,“ vysvětlovala Shameeka, „už mám dost toho, jak nade mnou Lana a ty ostatní ohrnují nos. Jsem stejně dobrá jako kterákoliv z nich. Proč bych to nemohla zkusit, i když nepatřím do té jejich kliky? Mám stejnou šanci dostat se do týmu jako kdokoliv jiný.“

Lilly namítla: „To je sice nepopiratelná pravda, ale myslím, že tě musím varovat, Shameeko. Jestli půjdeš na ten konkurz, může se stát, že se opravdu dostaneš do týmu. Jsi připravená nechat se vystavit tomu ponížení, že budeš muset povzbuzovat Joshe Richtera, až se požene za míčem?“

„Roztleskávačství na sobě už celá léta nese stigma sexismu,“ odpověděla Shameeka. „Ale já myslím, že roztleskávačská komunita se mění a roste a upevňuje pozici tohoto sportu přístupného mužům i ženám. Je to dobrý způsob, jak se udržet v kondici, a kombinuje v sobě tanec a gymnastiku, což mám obojí ráda. Taky to bude vypadat dobře na přihlášce na vysokou školu. Což je jediný důvod, proč mi to táta dovolí, tedy kromě toho, že George W. Bush byl taky roztleskávač. A samozřejmě budu mít zakázané mejdany po zápasech.“

O tom posledním nepochybuji. Pan Taylor, táta Shameeky, je opravdu přísný.

Ale pokud jde o ten zbytek, nebyla jsem si jistá. Kromě toho ta řeč zněla trochu nacvičeně a defenzivně.

„Znamená to, že jestli ten konkurz uděláš,“ zeptala jsem se, „nebudeš už obědvat s námi, ale u jejich stolu?“

Ukázala jsem na dlouhý stůl na druhém konci jídelny, kde seděla Lana a Josh a všichni jejich nohsledi. Bolelo mě u srdce z pomýšlení, že by Shameeka, která byla vždycky tak elegantní a přitom rozumná, mohla přejít od nás k temné straně Síly.

„Samozřejmě že ne,“ ohradila se Shameeka. „Jestli se do týmu dostanu, ani v nejmenším to nezmění naše přátelství. Pořád ti budu držet kameru,“ kývla na Lilly. „A s tebou budu ve dvojici na biologii,“ kývla na mě, „a tobě budu radit s mejkapem,“ na Tinu, „a ty mě můžeš dál kreslit,“ na Ling Su. „Jenom budu mít možná méně času, jestli se do toho týmu dostanu.“

Seděly jsme a přemítaly o té velké změně, která nás možná čeká. Kdyby Shameeka udělala konkurz, pochopitelně by to znamenalo, že pro jednu zabodovaly obyčejné holky na celém světě. Ale taky by nás to připravilo o Shameeku, protože by musela trávit veškerý volný čas nacvičováním rozštěpů a jízdou autobusem na ty zápasy, které se nebudou pořádat u nás ve škole.

Jenže v tom bylo ještě něco víc. Jestli Shameeka konkurz udělá, bude to znamenat, že je v něčem dobrá – OPRAVDU, OPRAVDU dobrá, ne jenom tak trochu dobrá ve všem, což už o ní víme. Jestli se ukáže, že je Shameeka v něčem OPRAVDU, OPRAVDU dobrá, zůstanu u našeho stolu JEDINÁ, kdo nemá žádný skutečný talent.

A přísahám, že to nebyl jediný důvod, proč jsem doufala, že Shameeka ten konkurz neudělá. Chci říct, vážně jsem jí přála, aby se do toho týmu dostala, jestli to opravdu chce.

Akorát... akorát že jsem OPRAVDU nechtěla zůstat jediná, kdo nemá špetku talentu!!!! OPRAVDU, OPRAVDU ne!!!!!!

U stolu zavládlo tíživé ticho... tedy, až na pípání Michaelova GameBoye. Kluci – jak se zdá, i dokonalí kluci, jako je Michael – jsou vůči atmosféře imunní.

Můžu vám ale říct, že zatím se tenhle rok vyznačuje pěkně mizernou atmosférou. Jestli se to brzy nezlepší, budu nejspíš muset celý rok rovnou odesat.

Pořád nemám tušení, jaký je můj skrytý talent. Jsem si ale celkem jistá, že to *není* psychologie. Dalo nám pěkně zabrat, abychom přesvědčily Tinu, ať se nevzdává svých knížek! A

nepodařilo se nám přesvědčit Shameeku, aby nešla na konkurz. Nejspíš chápu, proč se tak rozhodla – totiž, *mohla* by to být docela zábava.

I když nejsem schopná pochopit, proč by někdo chtěl trávit tolik času s Lanou Weinbergerovou.

Čtvrtek, 22. ledna, francouzština

Mademoiselle Kleinová opravdu nemá radost z toho, že jsme byly včera s Tinou za školou.

Samozřejmě jsem jí řekla, že jsme nebyly za školou, ale že šlo o stav zdravotní pohotovosti, který nás donutil vypravit se do krámu pro tampony, ale nejsem si jistá, že mi to mademoiselle Kleinová uvěřila. Člověk by čekal, že projeví trochu ženské solidarity se svými každoměsíčními spolutrpitečkami, ale zdá se, že ne. Aspoň že nám tu absenci nenapsala, Propustila nás s varováním a musíme obě napsat pětistránkovou esej (pochopitelně ve francouzštině) o Maginotově linii.

Ale o tom taky vlastně vůbec nechci psát. Chtěla jsem psát o tom, že MŮJ TÁTA JE BEZVA!!!!!!

Povedlo se mu dostat mě z toho černobílého plesu!!!!

Stalo se to tak – aspoň podle pana G., který mě právě odchytil na chodbě a všechno mi řekl – že konečně skončila interpelace ohledně parkovacích automatů (po šestatřiceti hodinách) a mám se konečně podařilo tátovi dovolat. (Vyhráli zastánci parkomatů. To je vítězství pro životní prostředí i pro mě. Ale nemůže mi to plně vynahradit štiplavé poznámky, kterým jsem byla po svém projevu vystavená ze strany Grandmère, protože jediným skutečným vítězem je genovská infrastruktura.)

Nicméně, táta prohlásil, že na komtesin ples vůbec nemusím. A nejenom to. Řekl také, že v životě neslyšel nic tak uhozeného a že jediný boj mezi naší rodinou a monackou knížecí rodinou vede Grandmère. Vyšlo najevo, že Grandmère a komtesa spolu soupeří už od té doby, co vyšly ze školy, a že se Grandmère chtěla pochlubit vnučkou, o které se píšou knihy a točí filmy. Komtesina jediná vnučka totiž na tom plese bude taky, ale o ní nikdy nikdo žádný film nenatočil a vyhodili ji ze školy, protože se nenaučila pořádně lyžovat nebo tak něco.

Takže jsem volná! Můžu zítřejší večer strávit se svojí láskou! Zbytečně jsem Michaelovi říkala o kočce na střeše! Všechno bude v pořádku, i když nemám své šťastné kalhotky. Prostě to cítím v kostech.

Jsem tak šťastná, že se mi chce napsat báseň. Samozřejmě ji schovám před Tinou, protože se nesluší vytahovat se vlastním štěstím, když ona je tak zničená. (Tina zjistila, kdo je Jasmine: chodí s Davem na Trinity. Její táta je taky ropný šejk. Nosí modrá rovníčka a její internetová přezdívka je LoveUJustin2345.)

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: cvičení na konci kapitoly 11

Angličtina: v deníku popište pocity, které ve vás vzbudila četba básně Johna Donnea Návnada

Biologie: nevím, Shameeka to udělá za mě

Zdravověda: kapitola 2, Jak nás ohrožuje naše prostředí

Speciálka: objevit skrytý talent

Francouzština: Chapitre Onze, écrivez una narratif, 300 slov, dvojité řádkování, plus 500 slov o šnecích

Zemák: 500 slov, popište důvody konfliktu v Arménii

Báseň pro Michaela

*Ach, Michaele,
brzy budem spolu
sedět v kině u jednoho stolu.
A u zeleninového salátu
poslouchat pípání R2-D2,
budem – možná – ruku v ruce sedět,
na písky Tatooinu hledět,
s vědomím, že naše láska zdrtí
větší překážky, nežli je Hvězda smrti.
A vymažou-li naši planetu
a nic živého nezůstane tu,
naše láska stejně přežije ji
jako hvězdná láska Hana a Leii –
jako Malý sokol v hyperprostoru
vydáme se k novému obzoru.*

Čtvrtek, 22. ledna,

V limuzíně cestou domů od Grandmère

Musíte být velká osobnost, abyste dokázali přiznat, že jste se mýlili – to mě naučila Grandmère.

A jestli je to pravda, tak musím být ještě větší než těch skoro sto osmdesát centimetrů. Protože jsem se mýlila. Mýlila jsem se v Grandmère. Celou dobu jsem si myslela, že nemůže být člověk a že ji sem poslali mimozemšťané, aby pozorovala život na naší planetě a napsala zprávu pro své nadřízené. Ale ukázalo se, že Grandmère je ve skutečnosti člověk, zrovna jako já.

Jak jsem na to přišla? Jak jsem zjistila, že genovská kněžna vdova přece jenom nezaprodala duši ďáblu, jak jsem si tak často myslela?

Zjistila jsem to, když jsem dneska vkráčela do jejího apartmá v hotelu Plaza, plně připravená se jí postavit ve věci komtesy Trevanni. Byla jsem nachystaná spustit: „Grandmère, táta říká, že nemusím jít, a hádej co – taky že nepůjdu.“

Tak jsem jí to aspoň chtěla říct.

Jenže když jsem vešla dovnitř a uviděla ji, ta věta mi doslova odumřela na rtech. Protože Grandmère vypadala, jako by ji převálcoval vlak! No vážně. Seděla tam potmě – nechala si přes všechna stínidla přehodit fialové šátky, protože tvrdí, že ji z toho světla bolí oči – a nebyla ani pořádně oblečená. Měla na sobě jenom sametový župan a pantofle a na klíně kašmírovou deku, ale to bylo všechno, a ve vlasech měla natáčky, a kdyby neměla vytetované oční linky, určitě by je měla rozmazané. Dokonce ani nepopíjela sidecar, což je její nejoblíbenější nápoj. Prostě tam jenom seděla a na klíně se jí trásl Rommel. Jako ztělesnění smrti. Tedy Grandmère, ne Rommel.

„Grandmère,“ vyjekla jsem, když jsem ji uviděla. „Není ti nic? Nejsi nemocná nebo něco?“

Ale Grandmère jenom odpověděla, hlasem tak odlišným od jejího obvyklého ostrého tónu, že jsem skoro nedokázala uvěřit, že může patřit stejné osobě: „Ne, jsem v pořádku. Tedy budu, až se přenesu přes tu potupu.“

„Potupu? Jakou potupu?“ Klekla jsem si vedle její židle. „Grandmère, jseš si jistá, že jsi nic nechýtila? Dokonce ani nekouříš!“

„Budu v pořádku,“ odpověděla vyčerpaně. „Bude trvat týdny, než se zase budu moci ukázat na veřejnosti. Ale jsem z rodu Renaldů. Jsem silná. Zvládnu to.“

Technicky vzato se Grandmère do rodu Renaldů jenom přivdala, ale v tu chvíli jsem se s ní o tom nechtěla hádat, protože jsem si myslela, že jí je něco vážného, třeba že jí ve sprše vypadla děloha (to se stalo jedné paní, co bydlí v domě s Michaelovými a Lillyinými prarodiči; taky se to každou chvíli stává kravam v seriálu *Všechny velké a malé bytosti*).

„Grandmère,“ rozhlédla jsem se kolem, jestli někde na podlaze neuvidím ležet její dělohu nebo tak něco. „Mám zavolat doktora?“

„To, co mi schází, žádný doktor nevyléčí,“ odpověděla Grandmère. „Trápí mě jenom pomyšlení, že mě moje vlastní vnučka nemiluje.“

Neměla jsem ponětí, o čem to mluví. Jasně. Občas nemám Grandmère zrovna v lásce. Někdy si dokonce myslím, že ji nenávidím. Ale ne že bych ji nemilovala. Tedy myslím. Nebo jsem jí to aspoň nikdy neřekla do očí.

„Grandmère, o čem to mluvíš? Samozřejmě tě miluju a –“

„Tak proč se mnou nechceš jít na černobílý ples komtesy Trevanni?“ zaúpěla Grandmère.

Překvapeně jsem vykotala: „Co-cože?“

„Tvůj otec mi řekl, že na ten ples nepůjdeš,“ odpověděla. „Že si nepřeješ jít!“

„Grandmère,“ řekla jsem. „Ty víš, že nechci jít. Víš, že máme s Michaelem –“

„Ten *hoch!*“ vykřikla Grandmère. „Už zase *ten hoch!*“

„Grandmère, přestaň mu tak říkat,“ ohradila jsem se. „Moc dobře víš, jak se jmenuje.“

„A předpokládám, že tenhle Michael –“ popotáhla Grandmère, „je pro tebe důležitější než *já*. Předpokládám, že v tomto případě stavíš *jeho* city nad moje.“

Na to pochopitelně byla jediná správná odpověď, *samozřejmě* ano. Ale nechtěla jsem být neslušná, tak jsem jenom řekla: „Grandmère, zítra večer máme první rande. Já a Michael, myslím. Je to pro mě fakt důležité.“

„A předpokládám, že skutečnost, že *pro mne* bylo opravdu důležité, abys šla na ten ples, nic neznamená?“ Jak tam tak seděla a zničeně se na mě dívala, chvíli to dokonce vypadalo, že má v očích slzy. Ale možná mě jenom v tom šeru klamal zrak. „Nic pro tebe neznamená, že se Elena Trevanni nade mě od maličká povyšuje, protože se narodila v aristokratičtější a lépe postavené rodině než já? Že nežli jsem se vdala za tvého dědečka, měla vždycky lepší oblečení a boty a kabelky, nežli si mohli dovolit mi dát moji rodiče? Že si ještě pořád myslí, o kolik je lepší, protože se vdala za boháče, co neměl žádnou zodpovědnost ani majetek, jenom spoustu peněz, zatímco já si dřela ruce do krve, abych udělala z Genovie ráj turistů, jakým je dneska? A že jsem doufala, že jednou, tentokrát, jí to vrátím, když jí ukážu, jakou mám krásnou a vychovanou vnučku?“

Byla jsem ohromená. Netušila jsem, že je pro ni ten pitomý ples tak důležitý. Myslela jsem, že jenom chce rozdělit mě a Michaela, nebo že mě chce dát dohromady s princem Reném, abychom jednou sňatkem spojili naše rodiny a zplodili rasu nadřazených aristokratů. Nikdy mě nenapadlo, že by za tím mohlo být ještě něco jiného...

Třeba to, že komtesa Trevanni je v podstatě Grandměřina Lana Weinbergerová.

Protože přesně tak to znělo. Jako by Elena Trevanni mučila a týrala Grandmère stejně, jako mučí celá ta léta Lana Weinbergerová mě.

Napadlo mě, jestli někdy Elena Grandmère navrhla – tak jako mně Lana – aby místo podprsenky nosila obinadlo. Jestli tohle dokázala říct Clarisse Renaldo, byla o hodně odvážnější než já.

„A teď“, pokračovala Grandmère. „Teď jí budu muset říct, že mě moje vnučka nemiluje dost na to, aby kvůli mně obětovala jeden večer ve společnosti svého přítele.“

S bolestí u srdce jsem si uvědomila, co musím udělat. Chci říct, věděla jsem, jak se Grandmère cítí. Kdyby na světě existoval způsob, jakýkoliv způsob, kterým bych mohla Lanu dostat – tedy, kromě

rande s jejím klukem, což už jsem udělala, ale nakonec to byla větší potupa pro mě, než pro Lanu – skočila bych po něm. Ať by šlo o cokoliv.

Protože když je někdo tak sprostý a krutý a vůbec hnusný jako Lana – a ne jenom ke mně, ale ke všem holkám na škole Alberta Einsteina, kterým se nedostává krásy a týmového ducha – naprosto si zaslouží, aby jí v tom někdo pořádně vymáchal nos.

Bylo vážně zvláštní uvědomit si, že někdo tak neuvěřitelně sebevědomý jako Grandmère má taky svoji Lanu Weinbergerovou. Chci říct, vždycky jsem si představovala, že kdyby Lana smetla těmi svými dlouhými blond vlasy Grandmère věci z lavice, vyškrabala by jí Grandmère oči.

Ale asi existuje někdo, koho se trochu bojí i Grandmère. A zřejmě je to právě komtesa Trevanni.

A i když se nedá říct, že bych milovala Grandmère víc než Michaela – nikoho nemiluju víc než Michaela, tedy kromě Louie, pochopitelně – v tu chvíli mi Grandmère přišlo líto, a litovala jsem ji víc než sebe... Však víte, když zruším to rande, hrozí mi, že se se mnou Michael rozejde...

Takže, přestože jsem tak úplně nevěřila, že to říkám, utěšila jsem ji. „Dobrá, Grandmère. Tak já na ten tvůj ples půjdu.“

S Grandmère se udála neuvěřitelná změna. Jako by se celá najednou rozsvítila.

„Opravdu, Amélie?“ zeptala se a chytla mě za ruku. „Opravdu to pro mě uděláš?“

Věděla jsem, že tím nejspíš ztratím Michaela navždycky. Ale jak řekla máma, jestli to nepochopí, stejně pro mě nebyl ten pravý.

Jsem strašná měkkota. Ale Grandmère se tvářila tak šťastně. Odhodila kašmírovou deku – a Rommela – stranou a zazvonila na služebnou, aby jí donesla sidecar a cigarety, a pak jsme se hned pustily do hodiny princeznování, kdy jsem se naučila požádat o číslo nejbližší taxislužby v pěti různých jazycích.

A přitom bych ve skutečnosti potřebovala vědět něco docela jiného: Co...?

Ne co mám říct, jestli budu mít někdy zapotřebí volat si taxík v Hindustánu!

Ale – co, CO???? jenom řeknu Michaelovi? No vážně. Jestli mě nepustí k vodě, není s ním něco v pořádku. A protože vím, že s ním je naprosto všechno v pořádku, vím, že mě taky pustí k vodě.

A k tomu můžu akorát poznamenat: NA SVĚTĚ NENÍ ŽÁDNÁ SPRAVEDLNOST. ŽÁDNÁ.

Protože Lilly má zítra ráno tu schůzku s producenty filmu o mém životě, nejspíš to Michaelovi řeknu hned ráno. Aspoň se se mnou stihne rozejít do speciálky. A možná stihnu přestat brečet, než mě první hodinu při matice uvidí Lana. Myslím, že poté, co mi vytrhnou srdce z hrudi a mrští ho do prachu, bych její posměch nesnesla.

Nenávidím se.

Čtvrtek, 22. ledna, doma

Tak jsem viděla ten film o mém životě. Máma ho nahrála na videokazetu, když jsem byla v Genovii. Myslela si, že tu kazetu od té doby pan G. přemazal, ale ukázalo se, že ne.

Ten kluk, co hrál Michaela, byl naprosto k sežrání. V tom filmu jsme nakonec skončili spolu.

Škoda, že ve skutečném životě mě už zítra opustí... i když Tina si to nemyslí.

To je od ní sice hezké a vůbec, ale nemění to nic na skutečnosti, že on to určitě udělá. No vážně, je to otázka sebeúcty. Když chodíte s holkou čtyřiatřicet dní a ona vám zruší první rande, nemáte jinou možnost, než se s ní rozejít. Já to naprosto chápu. Taky bych se sama se sebou rozešla. Už je jasné, že potomci vládnoucích rodů nemůžou být jako ostatní. Chci říct, pro lidi, jako jsem já nebo princ William, je vždycky na prvním místě povinnost. Kdo to dokáže pochopit, natož se s tím smířit?

Tina tvrdí, že Michael to dokáže. Podle Tiny se se mnou Michael nerozejde, protože mě miluje. Já jí řekla, že ano, protože mě má rád jenom jako kamarádku.

„Samozřejmě že tě nemá rád jenom jako kamarádku,“ naléhá na mě Tina do telefonu. „Vždyť jste se líbali!“

„Jo,“ odpověděla jsem. „Ale s Kennym jsem se taky líbala a měla jsem ho ráda jenom jako kamaráda.“

„To je úplně jiná situace,“ na to Tina.

„A v čem?“

„Protože ty a Michael jste si souzení!“ namítla podrážděně Tina. „Potvrzuje to i váš horoskop! Ty a Kenny jste se k sobě nikdy nehodili, protože je Rak.“

Odhlédneme-li od Tininých astrologických předpovědí, neexistuje žádný důkaz, že mě má Michael radši než například Judith Gershnerovou. Ano, napsal mi sice tu básničku, ve které stálo, že mě miluje. Ale to bylo už před měsícem a já byla celou tu dobu v jiném státě. Od té doby, co jsem se vrátila, žádné podobné vyznání neopakoval. Myslím, že je víc než pravděpodobné, že zítřek bude tou poslední kapkou. Proč by měl Michael plýtvat časem na holku, co se

nedovede postavit ani vlastní babičce? Jsem si jistá, že kdyby Michaelova babička přišla s něčím na způsob: „Michaeli, musíš jít se mnou v pátek večer na bingo, protože tam bude Olga Krakowská, co mi od malička pije krev, a já se chci tebou pochlubit,“ řekl by jí prostě: „Promiň, babi, nejde to.“

Ne. To jenom já nemám absolutně žádnou páteř.

A jenom já za to musím trpět.

Zajímalo by mě, jestli se dá ještě uprostřed školního roku přejít na jinou školu. Protože vážně myslím, že nedokážu chodit s Michaellem do stejné školy, až se se mnou rozejde. Kdybych ho potkávala na chodbě a u oběda a ve speciálce s vědomím, že jsem ho ztratila, nepřežiju to.

Existuje na Manhattanu ale nějaká jiná škola, kam by vzali netaentovaného bezpáteřního idiota, jako jsem já? O tom teda dost pochybuju.

Pro Michaela

*Ach, Michaele, láska moje věrná,
čekala nás štěstí nepřeborná,
ale má bezpáteřnost mi tě ztratila,
ted' nezbývá, než bych se léta soužila.*

Pátek, 23. ledna, třídnická hodina

Takže to bychom měli. Řekla jsem mu to.

Neopustil mě. Zatím. Vlastně to vzal docela dobře.

„To nic, Mio,“ řekl. „Chápu to. Jsi princezna. Povinnost je na prvním místě.“

Možná mě jenom nechtěl opustit ve škole, přede všemi?

Řekla jsem mu, že jestli to půjde, pokusím se z toho plesu utéct dřív. Řekl, že jestli se mi to povede, mám se stavit. Tedy, u Moscovitzů doma.

Samozřejmě vím, co to znamená:

Ze mě chce opustit tam.

PANEBOŽE, CO TO SE MNOU JE????? Zním Michaela celá léta. NEPATŘÍ ke klukům, co opustí holku jenom proto, že jí rodinné závazky zabrání přijít na rande. NENÍ TAKOVÝ. PRÁVĚ PROTO HO MILUJU.

Ale proč se nemůžu ubránit pomyšlení, že mě neopustil rovnou jenom proto, že to nemohl udělat v mé limuzíně, před mým řidičem a bodyguardem? Chci říct, Michael nemůže vědět, jestli nemá Lars výcvik, aby zmlátil každého kluka, který mě před ním opustí.

MUSÍM S TÍM PŘESTAT. MICHAEL NENÍ DAVE FAROUQ EL-ABAR. Michael mě NEOPUSTÍ kvůli tomuhle.

Jenže proč mi připadá, že najednou moc dobře vím, jak bylo Jane Eyrové, když se ve svatební den dozvěděla pravdu o Bertě? Ne, pokud vím, Michael není ženatý. Ale je naprosto dobře možné, že náš vztah brzy skončí, jako vztah Jane a pana Rochestera. A nenapadá mě žádný možný způsob, jak by se to dalo spravit. Chci říct, je docela dobře možné, že až dneska večer dorazím k Moscovitzům, bude jejich byt v plamenech a já dokážu svou lásku k Michaelovi tím, že obětavě zachráním z ohně jeho mámu, nebo možná jeho psa, Pavlova.

Ale jiný způsob, jak bychom se mohli dát zase dohromady, nevidím. Samozřejmě, že mu dám dárek, co pro něj mám k narozeninám, když už jsem ho stejně ukradla. Jenže vím, že to nebude k ničemu.

Co to se mnou jenom JE???? Doufám, že je to premenstruační syndrom, protože jestli je tohle láska, už nechci být zamilovaná!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Pátek, 23. ledna, ještě stále třídnická hodina

Právě ohlásili jméno nové členky školního roztleskávačského týmu. Je to Shameeka Taylorová.

Bezva. Prostě bezva. To bychom měli. Jsem teď jediný člověk, co znám, který v sobě nemá za mák talentu.

Jsem prostě *totální* zoufalec.

Pátek, 23. ledna, matika

Michael se tu o přestávce nezastavil. To je za celý týden poprvé, co mě nepřišel pozdravit cestou na angličtinu, kterou má o dvě třídy vedle.

Naprosto se snažím nebrat si to osobně, ale někde uvnitř je ten slabý hlásek, co na mě pokřikuje: *A je to! Je po všem! Pustil tě k vodě!*

Jsem si jistá, že Kate Bosworthová v sobě takový hlásek nemá. PROČ jsem se nemohla narodit jako Kate Bosworthová? Proboha, PROČ jsem se narodila jako já, Mia Thermopolisová?

Jako by toho nebylo málo – a jako kdybych se zrovna teď dokázala něčím tak triviálním zatěžovat – otočila se ke mně právě Lana a zasyčela: „Nemysli si, že jenom proto, že se tvoje kámoška dostala do týmu, něco se změní mezi námi dvěma, Mio. Je stejně divná jako ty. Zařadili ji do týmu jen a jen proto, aby to nevypadalo, že mají něco proti úchylům.“

Potom mi zase zametla lavici vlasy – ale ne tak rychle, jak měla. Protože jí na lavici ještě pořádný kus vlasů zůstal.

A když jsem zaklapla ze všech sil učebnici matiky – což jsem udělala zrovna v tu chvíli – spousta jejích hedvábných, navoněných vlasů uvízla mezi stranami 210 a 211.

Lana vyjekla bolestí. Pan G. se u tabule otočil, zjistil, odkud se ozývá ten jekot, a vzdychl.

„Mio,“ řekl unaveně. „Lano. Co se zas děje?“

Lana na mě ukázala prstem. „Ona mi zaklapla vlasy do učebnice!“

Nevinně jsem pokrčila rameny. „Nevěděla jsem, že má vlasy v mojí učebnici. To si je nemůže nechávat u sebe?“

Pan Gianini se zatvářil znuděně. „Lano,“ prohlásil. „Jestli si nedokážeš udržet vlasy pod kontrolou, měla bys nosit copy. Mio, ty nezabouchávej učebnici. Měla bys ji mít otevřenou na straně dvě stě jedenáct, kde nám přečteš oddíl dva. Nahlas.“

Přečetla jsem nahlas oddíl dva, ale nedokázala jsem se ubránit radosti. Pro tentokrát mi pomsta na Laně vyšla, a DOKONCE mě za to ani neposlali do ředitelny. Bylo to úžasné. Úžasná, sladká odplata.

I když ani nevím, proč se tohle všechno musím učit, když genovský palác jenom překypuje pitomci, co se přetrhnou, aby za mě mohli násobit zlomky.

Mnohočleny

termín: proměnná nebo proměnné násobené koeficientem

jednočlen: mnohočlen o jednom výrazu

dvojčlen: mnohočlen o dvou výrazech

trojčlen: mnohočlen o třech výrazech

Rozklad mnohočlenů: vytknutím před závorku a odstraněním závorek

Ze samé radosti nad bolestí, kterou jsem způsobila nepříteli, jsem skoro zapomněla na své zlomené srdce. Nesmím zapomínat, že mě dneska večer po černobílém plese Michael opustí. Proč se nemůžu SOUSTŘEDIT???? To musí být láska. Mám už toho po krk.

Pátek, 23. ledna, zdravotvda

Proč se tváříš, jako bys spolkla ponožku?

Netvářím. Jak to šlo na té snídani?

Tváříš. Šlo to SKVĚLE.

Fakt? Souhlasili, že otisknou celostránkový dopis s omluvou ve *Variety*?

Ne, ještě něco lepšího. Stalo se něco mezi tebou a mým bratrem? Protože jsem ho právě viděla na chodbě a tvářil se naprosto tajemně.

TAJEMNĚ? Jak tajemně? Jako kdyby se sháněl po Judith Gershnerové, aby ji mohl pozvat večer na rande????

Ne. Spíš jako by se sháněl po telefonní budce. Proč by měl zvát Judith Gershnerovou? Kolikrát ti mám opakovat, že má rád tebe, ne J. G.

Měl mě rád, chceš říct. Než jsem musela zrušit dnešní rande, protože mě Grandmère donutila jít na ples.

Na ples? Fakt? No potěš. Ale promiň, Michael nepozve dneska večer jinou holku, jenom proto, že ty nemůžeš. Vážně se těšil, že půjde s tebou. A ne jenom kvůli svým chlípným úmyslům.

FAKTICKY????

Jo, pitomečku. Co sis myslela? Vy dva spolu přece chodíte.

To je právě ono. Ještě jsme spolu ani nebyli na rande.

No a? Tak prostě půjdete někdy, až nebudeš muset na ples.

Ty myslíš, že mě nepustí k vodě?

Ne. Pokud mu nepadla na hlavu cihla od té doby, co jsem ho viděla naposled. Kluci s otřesem mozku nejsou vždycky zodpovědní za své chování.

Proč by mu měla spadnout na hlavu cihla?

Nejapný vtíp. Chceš slyšet o té snídani?

Jasně. Co se stalo?

Řekli mi, že chtějí optovat můj pořad. Co to znamená?

To znamená, že vezmou Bez příkras a obejdou televizní společnosti, jestli ten pořad nebude někdo chtít koupit. Jako opravdický televizní pořad. Ne na kabelu. Na opravdickém programu.

Lilly!!!! TO JE ÚŽASNÉ!!!!

Jo, já vím. Počkej, musíme toho nechat, pan Wheeton se sem dívá.

Poznámka: najít si ve slovníku, co znamená optovat

Pátek, 23. ledna, speciálka

Oběd byl dneska ve znamení oslav. Každý byl kvůli něčemu šťastný:

- Shameeka, protože se dostala do roztleskávačského týmu a zabodovala tak za obyčejné holky na celém světě (i když Shameeka samozřejmě vypadá jako modelka a dokáže si strčit nohy za krk, ale stejně).
- Lilly, protože její televizní pořad optovali.
- Tina, protože se konečně rozhodla skoncovat s Davem, ale ne s romantikou, a posunout se v životě o kus dál.
- Ling-Su, protože její kresbu Joea, kamenného lva před vchodem, přijali na školní výstavu.
- A Boris, zkrátka proto, že je Boris. Boris je vždycky šťastný.

Možná jste si všimli, že jsem se nezmínila o Michaelovi. To proto, že nevím, jestli byl Michael při obědě šťastný nebo smutný nebo v jakém byl rozpoložení. Protože Michael se u oběda neukázal. Když kolem mě o přestávce po čtvrté hodině proběhl u skřínky, řekl akorát: „Ahoj, musím si něco zařídit, uvidíme se na speciálce, OK?“

Musí si něco zařídit.

Měla bych se ho samozřejmě zeptat zpříma. Měla bych říct: „Hele, chceš se kvůli tomu se mnou rozejít, nebo ne?“ Protože bych fakt chtěla znát pravdu, ať je jakákoliv.

Až na to, že nemůžu jít za Michaellem a zeptat se ho, protože právě probírá s Borisem něco ohledně té jejich kapely. Michaelova skupina se (zatím) skládá z Michaela (basová kytara), Borise (elektrické housle), toho vytáhlého kluka z počítačového kroužku, co se jmenuje Paul (klávesy), kluka ze školní dechovky jménem Trevor (kytara) a z Felixe, strach nahánějícího kluka z posledního ročníku, co má větší bradku než pan Gianini (bicí). Ještě pořád nevymysleli pro skupinu jméno, ani nemají zkušebnu. Ale myslí si, že jim náš školník pan Kreblutz dovolí hrát o víkendech ve školní zkušebně, když mu seženou příští měsíc lístky na Westminsterskou přehlídku psů. Pan Kreblutz je nadšený chovatel bišonků.

Skutečnost, že se může Michael soustředit na svoji kapelu, když se náš vztah rozpadá, jenom dokazuje, že je opravdový muzikant, naprosto oddaný umění. Mně, protože v sobě nemám talentu, co by se za nehet vešlo, samozřejmě nezbyvá než dumat o tom, jak je mi hrozně. Michaelova schopnost soustředit se navzdory osobní bolesti je důkazem jeho geniality.

Nebo mu na mně možná nikdy tak moc nezáleželo.

Radši věřím první možnosti.

Kdybych jenom dokázala ventilovat své utrpení do něčeho kreativního, třeba do hudby! Ale bohužel, nejsem žádný umělec. Prostě tu musím sedět a tiše se trápit, zatímco kolem mě se nadanější duše vyjadřují prostřednictvím zpěvu, tance a kinematografie.

Dobrá, jenom kinematografie, protože ve speciálce žádné zpěváky ani tanečníky nemáme. Místo toho máme jenom Lilly, která dává dohromady – podle vlastních slov – přelomovou epizodu *Bez příkras*, ve které hodlá prozkoumat zákulisí institucionalizovaného obchodu s legálními narkotiky v řetězci kaváren Starbucks. Podle Lilly je Starbucks, díky zavedení elektronických karet, jimiž mohou lidé závislí na kofeinu platit za svou denní dávku, tajnou pobočkou CIA, která sleduje pohyb americké inteligence – spisovatelů, redaktorů a ostatních známých liberálních žvlů – prostřednictvím jejich návyků.

No jasně. Mně kafe ani nechutná.

Do háje, zvoní.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: Není to jedno?

Angličtina: Všechno je na nic.

Biologie: Nenávidím svůj život.

Zdravověda: Pan Wheeton je taky zamilovaný. Měla bych ho varovat, ať toho nechá, dokud může.

Speciálka: Ani bych v téhle třídě neměla být.

Francouzština: Proč tenhle jazyk vlastně existuje? Stejně tam všichni umí anglicky.

Zemák: Copak na tom záleží? Stejně všichni umřeme.

Pátek, 23. ledna, odpoledne

Grandmèřino apartmá v hotelu Plaza

Grandmère mě donutila přijít sem rovnou ze školy, aby nás Paolo mohl připravit na ples. Nevěděla jsem, že Paolo dochází za zákazníky, ale jak se zdá, je to tak. Samozřejmě jenom pokud jsou z vládnoucích rodin, nebo samozřejmě pokud je to Madonna, ujistil mě.

Vysvětlila jsem mu, že si nechávám zase narůst vlasy, protože kluci mají radši dlouhé vlasy než krátké, a Paolo sice nesouhlasně pomlaskával, ale nastrkal mi do vlasů natáčky, aby ztratily ten trojúhelníkový tvar. Což nejspíš zafungovalo, protože teď moje vlasy vypadají celkem k světu. Celá vypadám celkem dobře. Aspoň zvenku.

Škoda, že uvnitř jsem úplně nadranc.

Snažím se ale, aby to na mně nebylo vidět. Však víte, protože chci, aby si Grandmère myslela, že mám radost. Protože to dělám jenom kvůli ní. Protože je to stará paní a moje babička a bojovala proti nacistům a tak vůbec. Za to by jí měl někdo prokázat trochu vděku.

Jenom doufám, že to někdy ocení. Myslím moji oběť. Ale pochybuji. Sedmdesátileté paní – a zvláště kněžny vdovy – si nejspíš nepamatují, jaké to je, když vám je čtrnáct a jste zamilovaní.

No, už je čas jít. Grandmère má na sobě přiléhavé černé šaty celé pošíité flitry. Vypadá jako Diana Ross. Až na to, že nemá obočí. A je stará. A bílá.

Říká, že já vypadám jako sněženka. Bezva, přesně to jsem si vždycky přála. Vypadat jako sněženka.

Možná to je můj skrytý talent. Jsem opravdu dobrá v tom, že dokážu připomínat sněženku.

Naši jsou na mě určitě pyšní.

Pátek, 23. ledna, 8 hodin večer, záchodky

v sídle komtesy Trevanni na Páté Avenue

Přesně tak. Záchodky. Už zase jsem na záchodkách, tak jako na každém plese. Proč jenom vždycky skončím na záchodkách?

Komtesiny záchodky jsou poněkud přeplácané. Jsou hezké, o to nic, ale já bych si jako součást dekoru na záchodě nevybrala hořící louče. Chci říct, ani v paláci nemáme hořící louče. I když to vypadá hrozně romanticky, jako vystřižené z *Ivanhoea*, představují nejspíš vážné požární riziko, a to ani nemluvíme o zdravotním riziku z karcinogenů, které určitě produkují.

Ale na tom nesejde. Ve skutečnosti otázka nezní, proč by někdo chtěl mít na záchodě hořící louče, ale pochopitelně jinak, a to: jestli opravdu pocházím ze stejného rodu jako všechny ty silné ženy přede mnou – však víte, Rosagunde, co uškrtila copem válečníka, Agnes, co skočila z mostu, a Grandmère, která prý uchránila Genovii před zničením nacisty, když pozvala Hitlera a Mussoliniho na čaj – jak je možné, že já jsem taková měkkota?

No vážně. Skočila jsem Grandmère na špek. Na ten trik s tím, jak chce Eleně Trevanni předvést svou krásnou a vychovanou vnučku – co vypadá jako sněženka. Bylo mi Grandmère dokonce líto, soucítila jsem s ní, protože mi nedošlo, co vím teď. Ze Grandmère není schopná jakéhokoliv lidského citu a tohle všechno navlékla, aby mě mohla předvádět jako NOVOU PARTII PRINCE RENÉHO!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Musím Renému přiznat, že o tom nejspíš neměl tušení. Tvářil se stejně překvapeně jako já, když mě Grandmère představovala své údajné úhlavní nepřítelkyni, která díky umu plastického chirurga vypadá o třicet let mladší než Grandmère, přestože jsou zhruba stejně staré.

Ale myslím, že to komtesa s tou plastikou přece jenom trochu přehnala – je těžké odhadnout tu správnou míru, jen se podívejte na chudáka Michaela Jacksona – protože přesně jak řekla Grandmère, Elena Trevanni vypadá trochu jako kapr. Jako že má oči trochu moc daleko od sebe, kvůli tomu, jak jí kolem nich vypnuli kůži.

Když mě Grandmère představila – „Komteso, mohu vám představit svou vnučku, princeznu Amélii Mignonette Grimaldi Renaldo?“ (zásadně vynechává Thermopolisovou) – myslela jsem, že bude všechno v pořádku. Tedy, ne všechno, protože jsem věděla, že hned po plese půjdu ke své nejlepší kamarádce a její bratr se se mnou možná-asi-nejspíš rozejde. Ale všechno na tom plese.

Jenže pak Grandmère dodala: „Améliina *beau*, prince Pierra Reného Grimaldi Alberta, pochopitelně znáte.“

Beau? BEAU??? Vyměnili jsme si s Reném rychlý pohled. Teprve v tu chvíli jsem si všimla, že vedle komtesy stojí dívka, která nemohla být nikdo jiný než její vnučka, co ji vyhodili ze školy. Nebyla moc hezká a vypadala trochu zasmušile, i když měla na sobě přesně takové úzké černé šaty, jaké bych si chtěla vzít na školní ples – kdyby se mě někdo obtěžoval zeptat. Ale netvářila se v nich moc sebejistě.

Takže zatímco jsem tam stála a cítila, jak rudnu, až nejspíš ani trochu nepřipomínám sněženku, komtesa naklonila hlavu na stranu, aby si mě pořádně prohlédla, a povídá: „Takže ten rošťák René se konečně nechal ulovit, a zrovna *tvoji* vnučkou, Clarisse. To pro tebe musí být ohromné zadostiučinění.“

Nato komtesa vrhla zlý pohled po vlastní vnučce – kterou mi představila jako Bellu – až sebou Bella vystrašeně trhla.

A já jsem najednou pochopila, o co tu jde.

Pak Grandmère řekla: „To také je, Eleno.“ A obrátila se ke mně a k Renému: „Pojďte, děti,“ a my jsme vykročili za ní. René se tvářil pobaveně, ale já? Já jsem *pěnila*!

„Nemůžu uvěřit, žeš to mohla udělat,“ obořila jsem se na ni, sotva jsme byli z doslechu.

„Udělat co, Amélie?“ zeptala se Grandmère, zatímco kývnutím zdravila nějakého chlápka v tradičním africkém obleku.

„Říct té ženské, že s Reném chodíme,“ řekla jsem. „Když to vůbec není pravda. Vím, žeš to udělala jenom proto, abych vypadala líp než chudák Bella.“

„René,“ zavrkala sladce Grandmère – když chce, umí být náramně sladká. „Buď tak hodný a zkus nám najít trochu šampaňského, prosím tě.“

René, stále ještě s cynicky pobaveným úsměvem – takovým, jako má vždycky Enrique v reklamách na Doritos – vyrazil hledat nápoje.

„Vážně, Amélie,“ pokračovala Grandmère, když zmizel. „To musíš být k chudáku Renému tak nezdvořilá? Jenom se snažím, aby se tu tvůj bratranec cítil jako doma.“

„Je trochu rozdíl snažit se, aby se cítil jako doma, a vydávat ho za mého kluka!“ poznamenala jsem.

„A co máš vůbec proti Renému?“ chtěla vědět Grandmère. Všude kolem nás proudily zástupy elegantních lidí ve večerních róbách a smokinzích na taneční parket, kde orchestr vyhrával písničku, co zpívala Audrey Hepburnová v tom filmu o Tiffanym. Všichni byli oblečení v bílé nebo v černé, případně v kombinaci obou. Taneční sál komtesy Trevanni nápadně připomínal výběh tučňáků v zoologické zahradě v Central Parku, kde jsem kdysi brečela, když jsem se dozvěděla pravdu o svém původu.

„Je velmi okouzlující,“ pokračovala Grandmère. „A naprosto kosmopolitní. Taky opravdu pohledný. Jak můžeš dávat přednost klukovi ze školy před *princem*?“

„Protože ho miluju, Grandmère,“ řekla jsem.

„Miluješ,“ obrátila Grandmère oči k ohromnému skleněnému stropu nad námi. „*Pfuit!*“

„Ano, Grandmère,“ opakovala jsem. „Miluju ho. Tak, jako jsi ty milovala dědečka – a nesnaž se to zapřít, protože to vím. Takže se budeš muset vzdát touhy udělat z Reného svého vnuka, protože k tomu nikdy nedojde.“

Grandmère se snažila tvářit nevinně. „Nevím, o čem to mluvíš,“ odfrkla.

„Nech toho, Grandmère. Chceš, abych chodila s princem Reném, protože je z královské rodiny a protože ti to bude komtesa závidět. Ale to se nestane. I kdybychom se s Michaelem rozešli –,“ a k tomu možná dojde dřív, než ona může tušit, „– stejně bych si nic nezačala s *Reném*!“

Grandmère konečně začala vypadat, že mi to možná i věří. „Dobrá,“ prohlásila trochu neochotně. „Přestanu Reného

představovat jako tvoji partii. Ale musíš si s ním zatančit. Alespoň jednou.“

„Grandmère.“ Tanec byl asi tak poslední věc na světě, na kterou jsem v tu chvíli měla chuť. „Prosím. Ne dneska. Ty nevíš –“

„Amélie,“ zvýšila Grandmère hlas. „Jeden tanec. Nic víc nechci. Myslím, že mi to dlužíš.“

„Já že ti něco *dlužím*?“ To mě rozesmálo. „Jak to?“

„Ale, jenom kvůli takové maličkosti,“ pronesla Grandmère nevinným tónem, „která se nedávno ztratila z palácového muzea.“

Když jsem to uslyšela, všechen můj hrdinný duch Renaldů okamžitě vyvanul francouzským oknem na zadní terasu komtesina sídla. Připadalo mi, jako bych dostala ránu do sněženkového břicha. Opravdu Grandmère řekla to, co si myslím, že řekla???

Ztěžka jsem polkla. „Co-cože?“

„Ano.“ Grandmère mi věnovala významný pohled. „Z muzea zmizel předmět nevyčíslitelné ceny – jeden z několika téměř identických předmětů – který mi věnoval můj drahý přítel Richard Nixon, bývalý prezident Spojených států... Chápu, že si ten, kdo ho vzal, myslel, že se na to nepříjde, protože tam těch předmětů bylo několik a všechny vypadají téměř stejně. Ale pro mne měl velkou sentimentální hodnotu. Richard byl velkým přítelem Genovie, když byl prezidentem. *Ale ty o tom, předpokládám, nic nevíš, Amélie?*“

Dostala mě! Dostala mě a moc dobře to věděla. Nevím, jak to zjistila, nejspíš s pomocí černé magie, ve které se Grandmère určitě moc dobře vyzná. Ale věděla to. Byla jsem odepsaná. Totálně odepsaná. Nevím, jestli jsem coby člen knížecí rodiny mimo dosah genovských zákonů, ale neměla jsem v úmyslu to zjišťovat.

Teď je mi jasné, že jsem měla prostě zalhat. Měla jsem říct: „Předmět nevyčíslitelné ceny? Jaký předmět?“

Ale věděla jsem, že by to nepomohlo. Prozradily by mě nosní dírký. Takže jsem místo toho nadmíru vysokým, pištivým hlasem, který jsem skoro nepoznávala, prohlásila: „Víš, co, Grandmère? Ráda si s Reném zatancuju. To není problém!“

Grandmère se zatvářila ohromně spokojeně. „Ano, myslela jsem si, že si to rozmyslíš.“ Potom jí namalovaná obočí vylétla vzhůru. „A podívejme, tady je René s šampaňským. No není to od něj hezké?“

Takže takhle došlo k tomu, že jsem byla donucená tancovat s princem Reném – který sice tančí dobře, ale není to prostě Michael. Chci říct, nikdy neviděl *Buffy – přemožitelku upírů* a myslí si, že Windows jsou celkem fajn.

Ale když jsme spolu tancovali, stalo se něco neuvěřitelného. René mi povídá: „Všimla sis té Belly Trevanni? Jen se na ni támhle koukni. Vypadá jako kytky, kterou zapomněli zalít.“

Ohlédla jsem se, abych se podívala, o čem to mluví, a kousek od nás opravdu tančila Bella s nějakým starým pánem, nejspíš přítelem její babičky. Ve tváři měla výraz naprostého utrpení, jako kdyby jí ten chlápek vykládal o svých investicích na burze nebo tak něco. Na druhou stranu, třeba se tak tváří pořád, když má za babičku komtesu. Ale mě zaplavila vlna soucitu, protože jsem moc dobře věděla, jaké to je, být někde, kde vlastně vůbec být nechcete, a tancovat s někým, kdo se vám ani trochu nelíbí...

Podívala jsem se na Reného a povídám: „Až skončíme, požádej ji o příští tanec.“

Ted' se pro změnu zatvářil umučeně René. „Musím?“

„Ale no tak, René,“ řekla jsem vážně. „Požádej ji o tanec. Bude z toho mít zážitek na celý život, když si bude moct zatancovat s hezkým princem.“

„Na rozdíl od tebe, co?“ usmál se zase René tím cynickým úsměvem.

„René,“ zavrtěla jsem hlavou. „Bez urážky. Ale já už svého prince potkala, dávno před tím, než jsem potkala tebe. Jediný problém je, že jestli se odsud brzo nedostanu, nejsem si jistá, jak dlouho ještě tím princem bude, protože už jsem prošvihla film, co jsme na něj měli spolu jít, a za chvíli už bude moc pozdě i na to, abych se u nich stavila doma –“

„Nemějte strach, Vaše Veličenstvo,“ otočil mě René v kole. „Pokud si přejete prchnout z plesu, postarám se, aby se vaše přání splnilo.“

Trochu pochybovačně jsem se na něj podívala. Chci říct, proč na mě byl René zničehonic tak hodný? Možná ze stejného důvodu, proč jsem chtěla, aby si zatancoval s Bellou? Protože mě litoval?

„No,“ řekla jsem. „Dobrá.“

A tak jsem skončila tady na záchodkách. René mi řekl, ať se schovám, že nechá Larse zavolat taxík a až ho Lars sežene a vzduch bude čistý, zaklepe René třikrát na dveře, což bude znamenat, že je Grandmère zrovna zaneprázdněná a nevšimne si mého zmizení. Potom jí René slíbil říct, že jsem nejspíš snědla zkaženého lanýže, protože mi nebylo dobře a Lars mě odvezl domů.

Na tom samozřejmě už nesejde. Na ničem z toho. Protože prostě jenom dojedu k Michaelovi domů včas na to, aby se se mnou stihl rozejít. Možná mu to bude trochu líto, až mu dám ten dárek k narozeninám. Ale možná taky bude rád, že se mě zbavil. Kdo ví? Už jsem se přestala snažit kluky pochopit. Patří k úplně jinému živočišnému druhu.

No nazdar, René už klepe. Musím jít.

Vstříc svému osudu.

Pátek, 23. ledna, 11 hodin večer

u Moscovitzů na záchodě

Už vím, jak muselo být Jane Eyrové, když se vrátila na Thornfield a našla jenom spálené ruiny a všichni jí říkali, že požár nikdo nepřežil.

Jenže pak zjistí, že pan Rochester žije a je šťastím bez sebe, protože přes všechno, co jí udělal, ho pořád miluje, víte.

A přesně tak se teď cítím já. Šťastím bez sebe. Protože myslím, že se Michael se mnou nakonec přece jenom nerozejde!!!!

Ne že bych si kdy myslela, že to udělá... tedy, ne DOOPRAVDY. Protože prostě není takový. Ale opravdu, opravdu jsem se bála, že by to mohl udělat, když jsem stála přede dveřmi Moscovitzovic bytu s prstem na zvonku. Stála jsem tam a ptala jsem se sama sebe: *Proč to vůbec dělám? Je naprosto jasné, že mi to zlomí srdce. Měla bych se otočit a poprosit Larse, ať sežene další taxík a vrátit se prostě domů.* Dokonce jsem se ani nenamáhala převléct se z plesových šatů, protože co na tom sejde? Za pár minut stejně pojedu domů a můžu se převléct tam.

Takže tam tak stojím na chodbě a Lars za mnou vykládá o tom pitomém lovu kanců v Belize, protože už vůbec o ničem jiném nemluví, a za dveřmi slyším štěkat Pavlova, Michaelova psa, který poznal, že je někdo na chodbě, a v duchu si říkám: *Dobrá, až se se mnou rozejde, NEBUDU brečet. Musím si vzpomenout na Rosagunde a na Agnes a být stejně silná jako ony...*

A pak Michael otevřel dveře. Bylo poznat, že ho trochu překvapilo, jak vypadám. Napadlo mě, že nejspíš nepočítal s tím, že se bude muset rozejít se sněženkou. Jenže s tím jsem nemohla nic dělat, i když jsem si na poslední chvíli uvědomila, že mám na hlavě pořád korunku, což by mohlo některé kluky trochu vyděsit, však víte.

Takže jsem si ji sundala a povídám: „Tak jsem tady,“ což nebylo zrovna moc chytré, protože... prostě protože jsem tam stála, no ne?

Ale Michael se vzápětí vzpamatoval. Povídá: „Nazdar, pojd' dál, vypadáš... vypadáš krásně,“ což je přesně ta věc, co by vám asi řekl

kluk, který se s vámi chce rozejít. Však víte, aby povzbudil vaše ego, než ho rozdrťí na prach.

Ale to je fuk. Takže jsem šla dovnitř a Lars za mnou a Michael se obrátil k Larsovi: „Táta s mámou se v obýváku dívají na televizi, jestli se k nim chceš přidat,“ což taky Lars hned udělal, protože bylo vidět, že nijak zvlášť netouží být u toho, až mě Michael pustí k vodě.

Tak jsme zůstali s Michaellem sami v předsíni a já jsem si pohrávala s korunkou a přemýšlela, co říct. Snažila jsem se na to přijít celou cestu v taxíku, ale bez úspěchu.

A pak se Michael zeptal: „Jedla jsi už? Protože jsem koupil nějaké vegetariánské hamburgery...“

Zvedla jsem oči od parket, které jsem pozorně studovala, protože to bylo snazší než koukat do Michaelových bažinně tmavých očí, které mě do sebe vždycky vtáhnou, až si připadám, že se nedokážu pohnout. Kdysi dávno trestali Keltové zločince tím, že je donutili vstoupit do bažiny. Když se utopili, byla tím dokázána jejich vina, když přežili, byli nevinní. Akorát že když vstoupíte do bažiny, vždycky se utopíte. Před nějakou dobou objevili v jedné takové bažině v Irsku několik těl, která měla ještě pořád vlasy a zuby a tak. Naprosto se zachovala. Bylo to pěkně hnusné.

Takže tak nějak si připadám, když se zadívám Michaelovi do očí. Ne zachovale ani hnusně, ale jako když se propadám do bažiny. Jenže mi to nevadí, protože je tam hezky a teplo a pohodlně...

A teď se mě ptal, jestli si dám vegetariánský hamburger. Ptají se vás kluci normálně, jestli si dáte vegetariánský hamburger, nežli se s vámi rozejdou? Nemám v těchhle věcech moc zkušeností, takže nevím.

Ale myslím, že ne.

„No,“ odpověděla jsem inteligentně. „Já nevím.“ Mihlo se mi hlavou, že mě třeba zkouší. „Jestli si dáš ty.“

Takže pak Michael řekl: „Dobrá,“ a naznačil mi, ať jdu za ním, a zamířili jsme do kuchyně, kde seděla Lilly a měla na žulové desce linky rozložený scénář zítřejší epizody *Bez příkras*.

„No páni,“ poznamenala, když mě uviděla. „Co se ti stalo? Vypadáš, jako by sis vyměnila převlek se Sněhurkou.“

„Byla jsem na plese,“ připomněla jsem jí.

„Aha, no jo,“ na to Lilly. „Ale jestli chceš něco vědět, Sněhurka z toho vyšla líp. Ale já tu vlastně ani nejsem. Takže si mě nevšímejte.“

„Nebudeme,“ ujistil ji Michael.

A pak udělal něco opravdu divného. Začal vařit.

Vážně. On vařil.

No dobrá, možná to nebylo úplné vaření, spíš ohřívání. Ale i tak. Sám dal do mikrovlnky dva vegetariánské hamburgery, pak je položil mezi housky a pak dal ty housky na dva talíře. A potom vyndal z ledničky kečup a majonézu a hořčici a dvě plechovky koly a všechno to narovnal na táč a potom vyšel z kuchyně, a než jsem se stihla Lilly zeptat, co to má jako znamenat, byl už zase zpátky a vzal ty dva talíře a povídá: „Tak pojď.“

Co mi zbývalo jiného, než jít za ním?

Následovala jsem ho do televizního pokoje, kde jsme s Lilly poprvé viděly nejednu filmovou perlu.

A tam, mezi Moscovitzovic černým koženým gaučem a dvaatřicetipalcovou televizí Sony, byly k sobě sražené dva konferenční stolky. Michael na ně položil talíře s jídlem. Ležely tam v záři titulků Hvězdných válek, které byly zastavené na obrazovce.

„Michaele,“ byla jsem naprosto zmatená. „Co to má znamenat?“

„No, nemohla jsi přijít do klubu,“ odpověděl, jako by nevěřil, že jsem na to ještě nepřišla. „Tak jsem přinesl klub k tobě. No tak, pojď jíst. Umírám hladu.“

On možná umíral hladu, ale já byla totálně omráčená. Stála jsem tam a zírala na ty vegetariánské hamburgery – které nádherně voněly – a povídám: „Počkej chvilku. Počkej chvilku. Ty se se mnou nechceš rozejít?“

Michael už si mezitím sedl na gauč a nacpal si do pusy několik hranolků. Když jsem řekla to o tom rozcházení, podíval se na mě, jako by mi přskočilo. „Rozejít se s tebou? Proč bych to dělal?“

„No,“ napadlo mě, jestli nemá pravdu a mně skutečně nepřskočilo. „Když jsem ti řekla, že dneska večer nemůžu... tvářil ses tak nějak odtažitě –“

„Netvářil jsem se odtažitě,“ řekl Michael. „Snažil jsem se vymyslet, co bychom mohli dělat místo toho filmu.“

„Ale pak jsi nepřišel na oběd...“

„Jo, to je pravda,“ řekl Michael. „Musel jsem zavolat a objednat ty hamburgery a uprosit Mayu, aby nakoupila zbytek věcí. A táta půjčil DVDčko s Hvězdnými válkami jednomu známému, tak jsem mu musel taky zavolat a donutit ho, aby nám ho zas vrátil.“

Užasle jsem poslouchala. Jak se zdálo, zúčastnili se Michaelova plánu vytvořit filmový klub přímo u něj doma všichni – Maya, Moscovitzovic domácí, Lilly, dokonce i Michaelovi rodiče.

Jenom já o tom plánu neměla ani tušení. Stejně jako on neměl ani tušení, že si myslím, že se se mnou chce rozejít.

„Aha,“ začínala jsem si připadat jako největší pitomec na světě. „Takže... ty se nechceš rozejít?“

„Ne, nechci se rozejít,“ Michael se zatvářil trochu našťavaně – tak nějak vypadal nejspíš pan Rochester, když se dozvěděl, že se Jane schází se St. Johnem. „Mio, já tě mám rád, pamatuješ? Proč bych se s tebou měl chtít rozejít? Pojď si sednout a najež se, než ti to vystydne.“

Pak už jsem si *nezačínala* připadat jako největší pitomec na světě, protože: já *už byla* největší pitomec!

Ale zároveň jsem se cítila neuvěřitelně a nadpozemsky šťastná. Protože Michael řekl, že mě má rád! Řekl mi to do očí! A úplně autoritativně, jako kapitán von Trapp nebo Netvor nebo Patrick Swayze!

Pak stiskl tlačítko na dálkovém ovládání a místnost naplnily první akordy skvělé hudby od Johna Williamse, což znamenalo začátek *Hvězdných válek*. A Michael povídá: „No tak, Mio, pojď. Jestli se teda nechceš nejdřív převlíct. Máš s sebou něco normálního na sebe?“

Ale pro mě nebylo v pořádku ještě něco. Aspoň ne úplně.

„Máš mě rád jenom jako kamarádku?“ zeptala jsem se a snažila se přitom tvářit jako René – totiž cynicky a pobaveně, však víte – abych zakryla fakt, že mi v tu chvíli tluče srdce jak o závod. „Nebo mě miluješ?“

Michael na mě zíral přes opěradlo gauče. Vypadal, jako by nevěřil svým uším. Ani já jsem nemohla uvěřit. Opravdu jsem se ho

na to zeptala? Jen tak, rovnou, navzdory všem našim diskusím s Tinou?

Pokud se dalo soudit podle jeho nevěřicného výrazu – už jo, bylo to tak. Zeptala. Cítila jsem, jak začínám rudnout, a rudnu a rudnu a rudnu dál...

Jane Eyrová by se rozhodně nikdy takhle nezeptala.

Ale na druhou stranu, možná to měla udělat. Protože Michaelova odpověď za celý ten trapas docela určitě stála. Protože Michael mi místo odpovědi vzal korunku z rukou, odložil ji na gauč vedle sebe, chytil mě za lokty, přitáhl k sobě a pak mi dal opravdu dlouhý polibek.

Na ústa.

Francouzský.

Přišli jsme tím líbáním o celý prolog k filmu. Pak, když nás z vášnivého objetí vytrhl hluk palby, pod níž se ocitla loď princezny Leii, Michael povídá: „Samozřejmě, že tě miluju. A teď si sedni a koukej se najíst.“

Byla to nejromantičtější chvíle v celém mém životě. A jestli budu jednou stará jako Grandmère, stejně už nikdy nebudu šťastnější, než jsem byla v tu chvíli. Asi minutu jsem tam prostě jen stála jako sloup, blahem bez sebe. Chci říct, vůbec jsem se z toho nemohla vzpamatovat. Má mě rád. Ne, nejenom to – *miluje* mě! Michael Moscovitz miluje mě, Miu Thermopolisovou!

„Vystydne ti hamburger,“ připomněl mi Michael.

Vidíte? Vidíte, jak dokonale se k sobě hodíme? Je tak praktický, kdežto já mám pořád hlavu v oblacích. No existuje dokonalejší pár? Dovedete si představit dokonalejší rande?

Seděli jsme a jedli vegetariánské hamburgery a dívali se na *Hvězdné války*, on v džínách a tričku, já ve večerní róbě od Chanela. A když Ben Kenobi řekl: „Obi-Wan. To jméno jsem neslyšel už dlouho,“ oba najednou jsme se zeptali: „Jak dlouho?“ A Ben řekl, jako vždycky: „Hodně dlouho.“

A když těsně před tím, než Luke vyrazí zničit Hvězdu smrti, Michael stiskl pauzu, aby donesl moučník, pomohla jsem mu uklidit talíře.

A potom, zatímco připravoval zmrzlinové poháry, jsem se vyplížila zpátky do televizního pokoje a položila jsem mu na stolek dárek k narozeninám a čekala jsem, až se vrátí a najde ho, což taky za chvilku udělal.

„Co to je?“ zeptal se, když mi podával pohár vanilkové zmrzliny se spoustou horké čokoládové polevy, šlehačky a pistácií.

„Dárek pro tebe k narozeninám.“ Skoro jsem nedýchala napětím, jak moc jsem byla zvědavá, co mu bude říkat. Byl to mnohem lepší dárek než bonboniéra nebo svetr. Podle mě to byl dokonalý dárek pro Michaela.

Myslím, že jsem měla důvod být nervózní, protože jsem za ten dárek zaplatila pořádně vysokou cenu... Nejdřív jsem zažila týdny strachu, jestli na to někdo nepřijde, a potom, když se na to přišlo, musela jsem kvůli tomu tancovat s Reném, který je sice dobrý tanečník, ale popravdě řečeno smrdí trochu jako popelník.

Takže jsem Michaela sledovala se zatajeným dechem, když trochu překvapeně zvedl tu krabičku.

„Říkal jsem ti, že nic nechci,“ povídá.

„Já vím.“ Byla jsem tak nervózní, že jsem poskakovala nahoru a dolů. „Ale já jsem ti chtěla něco dát. A když jsem uviděla tohle, přišlo mi to jako *přesně* to pravé.“

„No,“ řekl Michael. „Tak dík.“ Rozvázal mašli na té mrňavé krabičce a zvedl víčko...

A tam, na chumáči vaty, to bylo. Malinkatý špinavý kámen, velký jako mravenec. Ne, ještě menší než mravenec. Spíš jako špendlíková hlavička.

„Teda,“ řekl Michael a zíral na tu malou tmavou skvrnku. „Je to... je to fakt hezký.“

Nadšeně jsem se zasmála. „Vždyť ani nevíš, co to je!“

„No,“ připustil. „To nevím.“

„Zkus hádat?“

„No,“ řekl zase. „Vypadá to... teda, trochu to vypadá jako kámen.“

„Taky to je kámen,“ řekla jsem. „Hádej odkud.“

Michael si kamínek prohlížel. „Já nevím. Z Genovie?“

„Ne z Genovie,“ zajásala jsem. „Z Měsíce! Je to kámen z Měsíce! Co s sebou odtamtud přivezl Neil Armstrong. Několik jich posbíral a přivezl je zpátky a věnoval je Bílému domu a Richard Nixon jich pár dal babičce, když byl prezidentem. Teda, dal je vlastně Genovii. A já když jsem je viděla, napadlo mě... no, že bys měl jeden z nich mít. Protože vím, že máš rád vesmír a tak. Když máš nad postelí u sebe v pokoji namalovaná souhvězdí svítivou barvou a vůbec...“

Michael zvedl pohled od měsíčního kamene – na který zíral, jako by nevěřil vlastním očím – a zeptal se: „Kdy jsi byla u mě v pokoji?“

„No,“ cítila jsem, že se zase červenám. „Už je to dlouho.“ Vlastně to *bylo* dlouho, protože to bylo ještě před tím, než jsem zjistila, že mě má rád – tenkrát, když jsem mu posílala ty anonymní básničky. „Byla jsem tam jednou s Mayou, když uklízela.“

Michael jenom řekl: „Aha,“ a zase se zadíval na měsíční kámen.

„Mio,“ prohlásil o chvíli později. „Tohle nemůžu přijmout.“

„Ale můžeš,“ odporovala jsem mu. „V palácovém muzeu je jich ještě spousta, neboj. Richard Nixon nejspíš musel být do Grandmère blázen, protože se vsadím, že máme víc měsíčních kamenů než Monako nebo kdokoli jiný.“

„Mio,“ řekl zase Michael. „To je kámen. Z *Měsíce*.“

„Přesně tak.“ Nechápala jsem, kam míří. Nelíbil se mu? Uznávám, že *není* úplně normální dát klukovi k narozeninám kámen. Ale tohle nebyl jen tak ledajaký kámen. A Michael nebyl jen tak ledajaký kluk. Vážně jsem si myslela, že se mu bude líbit.

„Je to kámen,“ opakoval, „který pochází z místa čtyři sta tisíc kilometrů odsud. Od Země. Čtyři sta tisíc kilometrů od Země.“

„Ano,“ pořád ještě jsem nevěděla, kde jsem udělala chybu. Zrovna teď, když se mi podařilo získat Michaela zpátky, po týdnu, kdy jsem byla přesvědčená, že mě opustí, mám zjistit, že mě opustí kvůli něčemu úplně jinému? Na světě vážně není žádná spravedlnost. „Michaele, jestli se ti nelíbí, můžu ho vrátit. Jenom jsem myslela –“

„Ani náhodou,“ skoro mi krabičku vytrhl z ruky. „Tohle ti rozhodně zpátky nedám. Jenom teď nevím, co ti mám dát k narozeninám. Tohle bude těžké nějak oplatit.“

To bylo všechno? Cítila jsem, že znovu rudnu.

„Ale,“ řekla jsem. „Můžeš mi prostě zas napsat písničku.“

Což ode mě bylo trochu vychytralé, protože nikdy nepřiznal, že ta první písnička, kterou mi zahrál, „Sklenice vody“, byla o mně. Ale podle toho, jak se teď usmál, jsem hned poznala, že jsem hádala správně. Byla. Byla opravdu o mně.

Takže jsme dojedli zmrzlinu a dodívali se na zbytek filmu – a když běžely na obrazovce titulky, vzpomněla jsem si ještě na něco, co jsem mu chtěla dát, něco, co mě napadlo v taxíku cestou od komtesy, když jsem se snažila přijít na to, co mu mám říct, až se se mnou rozejde.

„Jo,“ řekla jsem. „Taky mě konečně napadlo jméno pro vaši kapelu.“

„Prosím,“ zaúpěl, „jenom ne X-Wing.“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Skinner Box.“ Což je věc, kterou jeden psycholog používal při pokusech s krysami a holuby, aby dokázal, že existují podmíněné reflexy. Pavlov, co po něm Michael pojmenoval svého psa, dělal totéž SL psy a se zvonky.

„Skinner Box,“ opakoval zamyšleně Michael.

„Jo,“ přikývla jsem. „Říkala jsem si, že když se tvůj pes jmenuje Pavlov –“

„Docela se mi to líbí,“ řekl Michael. „Uvidím, co tomu budou říkat kluci.“

Rozzářila jsem se. Večer začínal vypadat o hodně líp, než jsem původně čekala. Vlastně jsem nedokázala dělat nic jiného než zářit. Proto jsem se taky zavřela na záchod. Abych se trochu uklidnila. Jsem tak šťastná, že skoro nemůžu psát. Jsem –

Sobota, 24. ledna, doma

Musela jsem včera večer přestat, protože Lilly začala bušit na dveře záchodu a chtěla vědět, jestli u mě najednou propukla bulimie nebo co. Když jsem otevřela dveře a ona mě tam uviděla s deníkem a propiskou, našťavaně (Lilly je zvyklá chodit brzo spát) se na mě utrhla: „To chceš říct, že tu poslední půl hodinu tady *píšeš do deníku?*“

Což je, uznávám, trochu divné, ale nemohla jsem si pomoci. Byla jsem tak šťastná, že jsem si to prostě MUSELA zapsat, abych nikdy nezapomněla, jaké to bylo.

„A ještě *pořád* jsi nepřišla na to, v čem jsi dobrá?“ zeptala se Lilly.

Když jsem zavrtěla hlavou, našťavaně odsupěla.

Ale já jsem na ni nedokázala zlobit, protože... inu, protože jsem zamilovaná do jejího bratra.

Zrovna tak nemůžu být doopravdy našťvaná na Grandmère, i když se mě včera večer prakticky pokusila spárovat s princem bez vlastní střechy nad hlavou. Ale vlastně jí to nemůžu mít za zlé. Zkrátka se jenom snažila vytáhnout před kamarádkou.

Kromě toho před chvílí volala a ptala se, jestli mi po tom lanýži bylo moc špatně a jestli už mi je líp. Máma mě nepodrazila a ujistila ji, že už je mi dobře. Takže pak chtěla Grandmère vědět, jestli bych nepřijela k ní na čaj s komtesou, která by mě opravdu chtěla lépe poznat. Řekla jsem, že musím psát domácí úkoly. Což by mělo na komtesu udělat dojem. Však víte, to, jak jsem pilná a svědomitá.

A nemůžu být našťvaná ani na Reného, po tom, jak mi včera večer pomohl. Zajímalo by mě, jak jim to šlo s Bellou. Byla by docela legrace, kdyby se dali dohromady... totiž, pro všechny kromě Grandmère.

A dokonce nemůžu být našťvaná ani na prádelnu, že mi ztratila kalhotky s královnou Amidalou, protože u nás dnes ráno někdo bouchal na dveře, a když jsem otevřela, stála tam sousedka Ronnie s ohromným pytlem našeho prádla, ve kterém byly i hnědé manšestráky pana G. a mámino tričko s Winonou. Ronnie se omlouvala, že musela omylem sebrat na chodbě špatný pytel s

prádlem a potom že jela se šéfem na dovolenou na Barbados a teprve teď si všimla, že to prádlo není její.

I když už z těch kalhotek s královnou Amidalou nemám takovou radost, jak byste možná mysleli. Protože je jasné, že se bez nich objedu. Původně jsem chtěla jako dárek k narozeninám další, ale teď už je nebudu potřebovat, protože Michael, přestože to neví, už mi dal ten největší dárek, jaký jsem kdy dostala.

A nemyslím tím jeho lásku – i když to je nejspíš druhá největší věc, kterou mi mohl dát. Ne. Bylo to něco, co řekl, když mě Lilly opustila na tom záchodě. „O co šlo?“ zeptal se.

„Ale,“ odložila jsem stranou deník. „Je jenom našťvaná, protože jsem ještě neobjevila svůj skrytý talent.“

„Cože?“ překvapeně zamrkal.

„Můj skrytý talent.“ A potom, protože ke mně byl tak upřímný, když jsem se ho zeptala, jestli mě miluje, jsem se rozhodla, že k němu budu taky upřímná. Takže jsem mu vysvětlila: „Jde o to, že ty i Lilly jste oba takoví nadaní. Spousta věcí vám jde, kdežto já vlastně nejsem dobrá v ničem, a občas si připadám... no, že mezi vás nepatřím. Nebo aspoň že nepatřím do speciálky.“

„Mio,“ prohlásil Michael. „Ty máš rozhodně talent.“

„Jasně,“ ukázala jsem na plesovou róbu. „Ze vypadám jako sněženka.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Michael. „Ačkoliv když už je o tom řeč, tak jo... sněženka, to ti taky docela jde. Ale já myslel psaní.“

Musím přiznat, že jsem na něj zůstala zírat a docela neprinceznovsky jsem ze sebe vyrazila: „Co?“

„No, je celkem jasné,“ řekl, „že ráda píšeš. Chci říct, máš pořád nos zabořený do toho deníku. A z angličtiny máš samé jedničky. Myslím, že je docela jasné, Mio, že jsi spisovatelka.“

A přestože jsem o tom nikdy předtím tak neuvažovala, došlo mi, že Michael má pravdu. Chci říct, opravdu si pořád píšu do deníku. A skládám spoustu básniček a píšu spoustu vzkazů a e-mailů a podobně. Totiž, když to tak vezmu, píšu skoro pořád. Dělán to tak často, že mě nikdy nenapadlo, že by to mohl být nějaký zvláštní talent. Prostě to dělám pořád. Tak jako dýchám.

Ale když teď znám svůj talent, můžete se vsadit, že ho budu rozvíjet. A nejdřív ze všeho hodlám napsat zákon, který chci předložit genovskému parlamentu. Půjde v něm o to, aby se v centru instalovaly nějaké semaforey. Ty křižovatky tam jsou vážně *vražedné*...

Tedy, hned jak se vrátím domů z kuželek s Michaelem a s Lilly a s Borisem. Protože i princezny se někdy musí bavit.

Meg Cabotová

Povinnosti princezny

Z anglického originálu Princess in Waiting
vydaného nakladatelstvím HarperCollins

v New Yorku roku 2003

přeložila Eva Lapáčková

Obálku navrhl Ivan Brůha

Redigovala Melita Denková

Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub

v Praze roku 2004 jako svou 2574. publikaci

Odpovědná redaktorka Alena Peisertová

Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 208

Sazba SF SOFT, Praha

Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

Vydání první